

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/09 (99) ● 8 Mart 2003 ● 500 000 TL

İpler ordunun elinde...

Hükümet ve meclis hazırolda...

Savaşın ilk yüklü faturası emekçilerin sırtında!

**Emperyalist savaş ve saldırganlığı
yalnızca biz durdurabiliriz!**

**Savaşa karşı sınıf
savaşını yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaşın faturasını onlara ödetmek ve hesap sormak için mücadeleyi yükseltelim!....	3
Tezkerenin reddi Amerikan uşaklarının çabalarını bitirmede....	4
Emperyalist savaş bahanesiyle demokratik haklar gaspediliyor, devlet terörü tırmandırılıyor	5
Savaş çığırkanlarının "ulusal çıkarlar" yalanı	6
Hükümet yeni bir sömürü ve soygun paketi açıkladı	7
Yeni bir tezkere hazırlanıyor!	8
ABD'nin Kürt kartı	9
Onbinler Ankara'da haykırdı...	
"Emperyalist savaşa hayır!"	10
1 Mart mitingi ve sendikalar	11
1 Mart mitingi ve gençlik...	
"ABD askeri olmayacağız!"	12
Kasap Sharon koalisyon hükümetini yoğun katliamlar eşliğinde kurdu	13
Partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirmek için!..	
(Orta sayfa).....	14-17
Emperyalist savaşa, sermayenin üniversitelerdeki saldırılarına geçit vermeyelim!	18
Beytepe'de 1 Mart çalışması ve eyleme katılım	19
Adana'da 8 Mart ve savaş karşıtı etkinlikler	20
Emperyalizme uşaklığın utanç fotoğrafı	21
Pendik İKE'de 8 Mart hazırlığı...	
Devlet terörüne rağmen faaliyetimiz kesintisiz sürüyor!	22
GOP Emperyalist Savaş Karşıtı İşçi Platformu'nun etkinliği	23
Tezkerenin reddi ve Güney Kürdistan	24
Geleceği olan bir pazar: Savaş	25
Doğan medya neden savaş istiyor?	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/09 (99) ● 8 Mart 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Savaş tezkeresinin meclisten dönmesi hükümetin ve devletin savaşa girme kararlılığını bir nebze olsun etkilemedi. Genelkurmay'dan yapılan açıklamanın ve süren hazırlıkların da gösterdiği gibi, karar çoktan verilmiştir. Ancak tezkerenin reddi, hükümete, yeni bir vergi ve zam paketiyle, henüz başlamamış olan savaşın faturasını halka çıkarma bahanesi yarattı. Onlar bunu "barışın faturası" olarak sunmaya kalkıyor, fakat bir yandan da yeni bir tezkere için kolları sıvamış durumdadır.

Hükümet cephesinde hazırlık, Siirt seçimleri, bunun sonucunda gerçekleştirmeyi düşündükleri başbakan değişikliği ve Erdoğan'ın imzasıyla sunulacak bir yeni tezkere senaryosu etrafında dönüyor.

Barış faturası adıyla açılmış bulunan bu yeni saldırı paketine, kısa zaman içinde, doğrudan işçi sınıfını hedefleyen bir başka saldırı eklenecek. İş yaşamını (ve patronların pek sevdiği deyimle iş barışını) temelden dinamitleyecek özellikteki yeni iş yasası meclise sevk edildi. Yeni yasa, döne döne anlattığımız gibi, sınıfın 100 yılı aşkın mücadelesiyle kazandığı tüm hakları bir çırpıda ortadan kaldırmayı hedefliyor. Bu açıdan, zamanlamasının da çok iyi seçildiğini belirtmek gerekiyor. Savaş koşulları, dışta halklara olduğu kadar içte işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırının ayyuka çıktığı dönemlerdir. İşçi ve emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik tüm hak ve özgürlüklerinin gaspı için fırsat olarak kullanılır.

Savaşa katılmaya gönüllü ve hazır durumdaki sermaye devleti de, sıkıyönetim komutanlıkları, olağanüstü hal valilikleri vd.nin işini bugünden kolaylaştırıyor bu saldırılarla. Hak gasplarını önden, yasal bir çerçevede gerçekleştirerek, savaş koşullarına sadece fiili uygulama kısmını bırakmaya çalışıyorlar.

Bütün bu gerçeklerin biz sınıf devrimcileri açısından tek önemli anlamı, görevlerimizin kapsamını açıklaması olmalıdır.

Emperyalist savaşa karşı, halkların kardeşliği için mücadele, hak ve özgürlüklerin gaspına karşı işçilerin birliği için mücadeleden ayrı düşünülemez ve yürütülemez. Sınıf kitleleri, emperyalist savaşın bu iki yönlü etkisine karşı uyarılmak, örgütlenmek ve harekete geçirilmek zorundadır.

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Hazırlanıyor...

Dünya Ortadoğu ve Türkiye • H. FIRAT

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist savaşın faturasını onlara ödetmek ve hesap sormak için mücadeleyi yükseltelim!

İşbirlikçi bölge devletleri efendilerinin yanında yer alarak bu savaşın faturasını her koşulda kendi halklarına keseceklerini uzun bir süre önce ilan ettiler. Emperyalist savaşın faturası bir bir ortaya çıkıyor. Bölge halklarına yıkım ve sefalet getirecek bu savaştan kurtulmanın yolu doğru safta yer alarak savaştır. İşçi ve emekçi halklar kan emici haydutların ve işbirlikçi çakalların safında yer alır ve onların savaşına taraf olurlarsa, kölelik zincirlerine bir halka daha eklemek dışında bir şey kazanamazlar. Ama emperyalist haydutlar karşısında birbirlerine kenetlenir ve sınıf savaşını yükseltirlerse er ya da geç bu belayı başlarından defetmeyi de başarabilirler. Gelişmeler bunun dışında bir seçenek olmadığını gösteriyor.

Tarih bir kez daha sınıfı ve halkları bu devrimci göreve çağırıyor.

Türkiye savaşın içindedir

Sermaye iktidarı cephesinde geçtiğimiz Cumartesi günü hükümet eliyle meclise getirilen 2. tezkerenin kabul edilmemesinin yarattığı krizin yankıları sürüyor. Sonuç gerçekten hem işbirlikçi sermaye iktidarı hem de ABD açısından acı bir sürpriz oldu. ABD'li haydutlar uşaklarından o kadar emindiler ki, bu manzara karşısında ilk etapta ne diyeceklerini şaşırıyorlar. Ayları bulan gizli kapaklı pazarlıkların, verilen sözlerin karşılığı bu olmamalıydı.

Fakat savaş cephesindeki şaşkınlık ve savaş karşıtları cephesinde yaşanan iyimserlik havası hızla dağılıyor ve yerini savaşın kara bulutlarıyla kuşatılmış katı gerçeklere bırakıyor. Haydutların şaşkınlığının elbette ki anlaşılır nedenleri var. Oysa bir haftadır ülke genelinde sergilenen meclisteki oylama sonucuna endeksli sevincin gerçek bir karşılığı yoktur. Ortaya çıkan sonuç ne haydut takımını saldırdan vazgeçirmiştir ne de gerçekte işbirlikçi uşaklar savaşa katılmamak yönünde bir karar almıştır. Meclisten şimdilik çıkan sonuç savaşın kaderini ve seyrini değilse de zamanlaması üzerinde elbette bazı değişikliklere -gecikmeye- yol açmış gibi görünüyor. Kuşkusuz ki, 1 Mart Ankara eylemiyle verilen mesaj anlamlı olmuş ve emperyalist savaş karşıtı mücadele bir parça daha güven kazanmıştır. Ama hepsi bu kadar. Emperyalist savaş tehlikesi ve onu engelleme görevi olduğu gibi yerinde duruyor.

Eğer 2. tezkere kabul edilseydi, bu, Türkiye'nin resmen bu savaşta yer almasının belgesi olacaktı. Tezkerenin bir kazaya uğramış olması, Türkiye'nin savaşın dışında kaldığı ya da kalacağı anlamına gelmiyor. Türkiye tezkeresiz de ta en başından beri fiili olarak bu savaşın içindedir. ABD'nin kullandığı bir savaş cephesi durumundadır. Bunun en açık kanıtı

ABD'nin kullanımına sunulan liman ve havalanlarındaki son günlerde iyiden iyiye yoğunlaştırılan çalışmalar, peş peşe yapılan sevkiyatlardır. Binlerce ABD askerinin Türkiye topraklarına yerleşmesidir. İncirlik'ten kalkan her geçen gün daha fazla sayıdaki savaş uçağının Irak'a bomba yağdırmasıdır. Fakat bunlar haydutbaşı ABD'ye yetmemektedir.

İMF sopası ve Kürt kozu

Bilindiği üzere, ABD daha fazlasını talep etmekte, Türkiye'yi her açıdan savaş arabasına bağlamak istemektedir. Ve bunu, onu savaş sofrasına oturtmadan, mümkün olduğu ölçüde en ucuz biçimde yapmayı hedeflemektedir. Pazarlıklarda ortaya çıkan pürüzler, küçük düşürücü ve hakarete varan tutumların yarattığı tepkiler ve tabii ki işbirlikçi uşaklarının bu manzara ve toplumsal muhalefet karşısında sıkışması, tezkerenin kazaya uğramasında ciddi bir rol oynadı. Ama pürüzler ve açmazlar, uşağın efendisine karşı olan yükümlülüklerini yerine getirmemenin gerekçesi olamaz.

Nitekim süreç böyle işliyor. ABD'nin "gerekirse Türkiye'siz de bu savaşa devam ederiz" tehditini savurarak istediği adımları attırmaya başladı. ABD emperyalizmi, sermaye devletini tam anlamıyla savaş düzenine sokmak için bir kez daha İMF sopasını, doların gücünü ve Kürt kozunu devreye soktu. "Savaşın dışında kalırsanız İMF kredilerinden mahrum kalır, savaşın yol açacağı zararları yine öder, üstelik bir de bölgede kurulacak bir Kürt devletine razı olursunuz" biçimindeki tehdit, ABD'nin Türkiye'yi kucağına oturtmak için kullandığı etkili bir silah olarak karşılık buldu.

Tezkerenin meclise takılmasının hemen ardından Kuzey Irak'ta Türkiye aleyhine peşpeşe düzenlenen gösterilerde ABD'nin doğrudan parmağı olduğundan kuşku duymamak gerek. Kürt devleti tehditi, Türkiye'nin en yumuşak karnı ve aynı zamanda Türkiye'deki savaş lobisinin en çok kullandığı savaşa katılma gerekçesi durumundadır.

Savaş çığırkanlarından aynı nakarat: Amerikan savaşına mecburuz!

Son günlerde yükselen güçlü savaş karşıtı gösteriler ve tepkiler nedeniyle bir parça sesleri kısılan savaş çığırkanları, iş ciddiye binmeye başlayınca Amerika'dan aldıkları dolarların karşılığı vermek üzere bir kez daha sahnedeki yerlerini almış bulunuyorlar. Satılık kalemler bu savaşa resmen ve daha ilerden katılmanın gerekçelerini daha güçlü biçimde dayatmak için, nefeslerine kuvvet, kirli savaş borusunu yeniden üflüyorlar. Bir taraftan meclisten çıkan karara saygılarını ifade ederken diğer taraftan kendilerince olması gerekli ve zorunlu olan sonuç için felaket senaryolarını ısıtıp ısıtıp piyasaya sürüyor, Amerikan'ın tehditlerini Türkçeye tercüme ediyorlar.

Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Genelkurmay'ı ve CHP'yi AKP'nin elini zayıflattığı için eleştiren Gündüz Aktan, uşaklığa ve ABD savaşına mecbur olduklarını şu sözlerle ifade ediyor: "Meclis'in ret kararıyla kendimize güvenimizi

kazanarak ekonomik sorunlarımızı da çözebileceğimizi sanacak kadar naif miyiz?" Naif olup olmadıkları tartışılır, ama emperyalizme kölece bağlandıkları ve uşakça diz çöktükleri tartışılmaz. Bu yöndeki zerzenişler ve yorumlar bu gerçeği bir kez daha gözler önüne seriyor.

Burjuva medya bir kaç gündür yakılan Türk bayrakları görüntülerini ön plana çıkararak şovenist histeriyi tırmandırmaya ve Kürtler'in varlığını ve etkisini savaş gerekçesi olarak sunmaya özel bir çaba sarfediyor. Türkiye'nin Kürtler'e karşı savaşa kışkırtan resim, yorum ve haberler gazete sayfalarından taşıyor. Gerekirse şovenist histeriyi sokağa taşıyacaklarını geçmiş deneyimlerden biliyoruz. Efendiler gerekli gördüğünde bunu da yapacaklar. Ama şimdilik, bu taşkınlığa gerek yok. Kısaca savaş tellaları hep bir ağızdan Amerikan'ın kullandığı iktisadi ve siyasi kozların etkisini daha da artırmak için canla başla çalışıyor.

"Demokrasinin zaferi"nden "barışın faturası"na hükümetin savaş hazırlıkları!

Tehditlerle, baskılarla tezkerayı çıkarmak için elinden geleni yapan AKP hükümeti günlerdir aynı yolu kullanarak tezkerenin meclisten bu kez kazasız belası geçirmenin hazırlıkları içinde. Muhtemelen yeni tezkere için Siirt seçimlerini bekleyecek ve yetişirse yeni bir hükümet kurarak savaş hazırlıklarını tam gaz devam ettirecekler. Ama şimdiden Erdoğan'ın kendi grubunu hazırladığı, tezkereye ret oyu veren milletvekillerinin önemli bir kısmını kazandığı söyleniyor. Oylama sonucunu saygıyla karşılamak gerektiğini ve tezkerenin bir daha meclise gelmemesi gerektiğini söyleyenlerin başında gelenlerden biri olan Meclis Başkanı Bülent Arınç, Orgeneral Özkök'ün açıklamasının ardından "Yeni bir tezkerenin kabulü meclisin saygınlığına gölge düşürmez" sözleriyle ağız değiştirerek sözde tarafsızlığını bozma pahasına tezkerede ısrarlı olunacağını işaretini verdi.

AKP hükümeti bir taraftan aynı içerikli tezkerayı yeniden meclise getirmek için hazırlanırken, diğer taraftan kapsamlı bir saldırıyı yürürlüğe koydu. Tasarruf tedbirleri adı altında 15.7 katrilyonluk yeni bir vergi paketini ve kesintileri emekçilerin sırtına yükledi. Yaşadıkları hezimet "demokrasinin zaferi" olarak yutturmaya, oylama sonucunu meclisi ve devleti parlatmak için kullanmaya çalışanlar, bu saldırıyı utanmazca "barışın bedeli" olarak sunuyorlar. Efendileri karşısında kuyruklarını kısan haydutlar sıra emekçilere gelince "hem malını hem canını" diyerek dikleniyorlar.

Ordu'dan savaş cephesini rahatlatan açıklama ve hükümete açık destek!

Yıpranmamak için resmi savaş kararını hükümete bırakan Amerikancı ordu, nihayet kendisinden beklenen ve hem hükümeti hem piyasaları rahatlatan açıklamasını yaptı. Orgeneral Özkök ordunun yaklaşımını, kendisine yöneltilen bir soruya cevap maksadıyla, çok özenle seçilmiş sözcüklerle önden hazırlandığı belli olan bir metinle kamuoyuna duyurdu. Özet olarak ordu, hükümetin arkasında

olduğunu doğrudan, tezkereyi desteklediğini ise dolaylı olarak ifade etmiş oldu.

Ordu, Türkiye'nin niçin savaşa katılması gerektiğini özenli bir dille ifade ediyor: "Hiç katılmamakla savaşın aynı zararlarını göreceğiz. Fakat zararımızın telafi edilmesi ve savaş sonrasında söz sahibi olmamız asla mümkün olmayacaktır...Kuzeyden cephe açılacağı için savaş kısa sürecek. Acılar azalacak. Beklenmedik gelişmeler olmayacak. Ve daha az insan ölecektir diye düşündük. Bir tek kurşun atmadan görevimizi tamamlayarak dönülecektir."

Ve şimdi efendisi ABD, orduyu, bu açıklamayı tezkere oylanmadan önce yapmadığı için paylamaktadır.

Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşını yükseltelim!

Görüldüğü gibi, kölece bağımlılığı onu bu noktaya getirdiği ve sermaye iktidarı bunu kendi çıkarlarına uygun gördüğü için bu emperyalist savaşta yer almakta ve bunu daha ileri bir boyuta taşımaya hazırlanmaktadır. Ne meclisinin, ne hükümetinin, ne ordusunun, ne de tekelci medyasının bağımsızlık, savaşın dışında kalmak ve Irak savaşının engellenmesi gibi bir derdi vardır. Sefilce çıkarları dışında öne sürülen bütün diğer gerekçeler sahtedir, tepkileri yatıştırmaya, kölece bağımlılığın üstünü örtmeye dönüktür.

Düzen solu CHP de bu sefilce politikanın bir parçasıdır. Muhalefette olmanın rahatlığıyla bugün lafta esip gürlüyor kendisini savaş karşıtı bir parti olarak pazarlıyor. Oysa, baştan beri Türkiye'nin Irak'a girmesi gerektiğini söyleyen de aynı CHP'dir. Bu işgalcilik değil de nedir? Bu nedenledir ki, CHP tezkerenin iki ayrı parça olarak meclise getirilmesini istemektedir. Onun Amerikan askerlerinin Türkiye'de bulunmasından duyduğu rahatsızlık ve emperyalizm karşıtlığı da bir göz boyamadan, demagojiden başka bir şey değildir. Dün IMF programları aynı CHP eliyle uygulandı, emperyalist tekeller bu partinin iktidarı döneminde de yağmaya devam ettiler. CHP'nin buna en küçük bir itirazı oldu mu, olabilir mi?

İşbirlikçi bölge devletleri efendilerinin yanında yer alarak bu savaşın faturasını her koşulda kendi halklarına keseceklerini uzun bir süre önce ilan ettiler. Emperyalist savaşın faturası bir bir ortaya çıkıyor. Bölge halklarına yıkım ve sefalet getirecek bu savaştan kurtulmanın yolu doğru safta yer alarak savaşmaktır. İşçi ve emekçi halklar kan emici haydutların ve işbirlikçi çakalların safında yer alır ve onların savaşına taraf olurlarsa, kölelik zincirlerine bir halka daha eklemek dışında bir şey kazanamazlar. Ama emperyalist haydutlar karşısında birbirlerine kenetlenir ve sınıf savaşını yükseltirlerse, er ya da geç, bu belayı başlarından defetmeyi de başarırlar. Gelişmeler bunun dışında bir seçenek olmadığını gösteriyor.

Tarih bir kez daha sınıfı ve halkları bu devrimci görevi çağırıyor.

Tezkerenin reddi Amerikan uşaklarının çabalarını bitirmedi...

Savaşı engelleme görevi aksatılmamalıdır!

Savaş tezkeresinin meclisten dönmesi, içerdeki savaş borazanlarını epeyce öfkelenmiş benziyor. Medyadaki CIA kalemşörleri, partilerde, şirketlerde, gazetelerde köşelerle ödüllendirilmiş eski askerler, diplomatlar vb., karara ilişkin ilk yorumlarında dizlerini döverlerken, kendilerini toparlar toparlamaz saldırıya geçtiler.

Amerika adına tehdit savurmak; Amerika'ya Türkiye'siz saldırı stratejisi (B, C, D planları) hazırlamak; hükümeti ve vekilleri aşağılamak bunların işi... Tezkerenin reddi, barışın yolunu aydınlatmadıysa da, Amerika'nın psikolojik savaş stratejilerine ışık tutma, bu alandaki başarılarını gösterme açısından son derece yararlı oldu. Ülkedeki Amerikan uşaklarının, CIA beslemelerinin adreslerini bir kez daha ortaya serdi.

Adamlar diyorlar ki, Türkiye savaşın dışında kalırsa ekonomisi çöker. Çünkü artık Amerika'dan/İMF'den destek bekleyemezsiniz. Oysa gerçekler tam tersini söylüyor. Amerika'nın/İMF'nin "desteklediği" tüm ekonomiler (buna Türkiye de dahil) çökmüş durumda. Kaldı ki, emperyalist sömürü çarkının haciz kurumu IMF, sömürü imkanları sürdüğü sürece bir ülkeden elini (daha doğrusu vantuzlarını) çekmez. Bu iki kanemici olsa olsa boş vaatlerini geri çekecektir, ki bunun da ekonominin gidişatında ciddi bir etki yapması düşünülemez.

Bugün Amerikan yardımı gelmezse ekonomi çöker tehdidi savuranların bir kısmı, daha iki gün evvel, hükümetin kan pazarlığına karşı çıkıyor, paralı askerliğe karşı çıkan barış yanlılarının aksine, emperyalizmin parasız askerliğini savunuyorlardı. Stratejik ortaklığın gereğini yerine getirmek için para istemekle ülkeyi küçük düşürüyorsunuz derken olduğu kadar, gelecek parayı teperek ekonomiyi çöküşe sürüklüyorsunuz derken de aynı çıkara, efendileri ABD'nin çıkarına hizmet ediyorlar. Yoksa, ne Türkiye'nin onuru umurlarında ne de ekonomisi. Kendi kimliğini ve onurunu on paraya satanlardan ülke onurunu düşünmek de beklenemez zaten.

Bir başka grup Amerikancı ise, yukarıdakinin tam tersi görünmekle birlikte aynı sonuca varan, aynı merkeze hizmet eden bir taktik güdüyorlar. Onlar tezkereden önce hükümeti "sıkı pazarlıkçı" olarak övüyor, madem her durumda zarar göreceğiz ne kadarını tazmin edersek kârdır, diyorlardı. Şimdi, 180 derecelik bir dönüşle, hükümeti "acemi pazarlıkçı" ilan ediyor, kendi partisini bile yönetemeyenlerin ülkeyi hiç yönetmeyeceği ithamıyla saldırıya geçiyorlar. Amerika'nın ve ordunun onayı öncesinde anti-demokratik/dinci bir yapılanma olarak karşılıklarını aldıkları AKP'yi, bu kez tezkere için grup kararı almaması üzerinden "disiplinsiz" davranmakla suçluyorlar.

Niye peki? AKP'nin her tipten Amerikancı'nın saldırısına maruz kalmasının sebebi ne?

Tezkereyi meclisten geçirememesi. Yani, ağızlarından salyalar saçarak bekledikleri savaşın bu yüzden, belki biraz gecikme riskiyle karşı karşıya kalması.

Tezkere öncesi söylemlerinde de savaşın Irak ve Türkiye halkları üzerindeki etkisi, kitlesel ölümlere, yoksulluklara, kıyımlara, yıkımlara uğratması asla yer almamıştı. Varsa yoksa para hesapları yapmışlardı. Kimi

Türkiye'ye kaç patlayacağı üzerinden, daha arsızları da efendisi Amerika'ya kaç patlayacağı üzerinden... Şimdi de aynı yolda yürüyorlar. Yine para hesapları yapılıyor, yine ekonomi üzerindeki etkileri sayılıp dökülüyor. Ama bu kez savaşın değil, savaşa katılmamanın faturası hesaplanıyor.

Tezkere oylamasının hemen ardından açıklanan ekonomik pakete bakılırsa, hükümet de onlarla aynı kulvarda koşuyor. Madem kabul etmediniz sonucuna katlanacaksınız, demeye getiriliyor. Zaten oylama öncesi ikna turları sırasında Erdoğan bunu açıktan da ifade etmişti. Savaşa "evet" denirse Amerika'dan sıcak para gelecek, ekonomi rahatlayacaktı, hayır dendiğine göre ihtiyacı duyulan sıcak parayı siz çıkaracaksınız cebinizden deniliyor.

Oysa, gelip gelmeyeceği de son derece kuşku olan Amerikan yardımı, savaşa girişen bir Türkiye'nin sadece askeri giderlerini bile karşılamaktan uzaktır. Kaldı ki, işçi ve emekçi halk cephesinden savaşın en ağır faturası mali giderleri de değildir. Meydanlarda aylardır haykırılıyor; bu ülkenin insanları, gençleri Amerikan askeri olmayı, komşu bir ülkeye ölmek ve öldürmek için gönderilmeyi kabul etmeyecektir. Savaşın en ağır faturası, öncelikle, her iki halkın yitireceği insanlardır çünkü. İkinci büyük fatura ise Amerikan maşası olmanın yaratacağı moral ve ahlaki çöküntüdür. Ve bu ikisinin hiçbir biçimde telafisi mümkün değildir.

Ekonomik kayıplara gelince; Amerikan uşaklarının iddiasının tersine, ekonomiyi asıl çökertecek olan savaşın dışında kalmak değil, dahil olmaktır. Gelirse eğer, gelecek yardımlar, alınacak borçlar, toplanacak vergiler, özetle tüm kaynaklar savaş ekonomisi tarafından silinip süpürülecek; fırsatçılığı, vurgunculuğu önlemeye kimsenin gücü yetmeyeceğinden halk açlıktan kırılırken savaş lordları kasalarını dolduracaktır. Dahası, ordu silah ve teçhizat yönünden dışa bağımlı olduğu için, bu kaynakların büyük oranda emperyalist silah sanayiine akıtılması gerekecektir. Savaşa Amerika'nın askeri olarak katılacağına göre de, esas olarak Amerikan silah sanayisidir kaynakları sömürecek olan.

Amerika'nın ve Amerikancuların hesapları, tümüyle bu kirli çıkarlar, bu kanlı dolarlar üzerine kuruludur. Dolayısıyla, tezkerenin meclisten dönmesi onlar için yolun sonu anlamına gelmiyor. Türkiye'yi Amerikan askeri ve maşası yapmanın bir yolunu bulmak için çabalarını artıracaklardır. Dolayısıyla, bu kirli savaşa karşı barikat kurmak için daha büyük bir gayret gösterilmelidir.

Emperyalist savaş bahanesiyle demokratik haklar gaspediliyor, devlet terörü tırmandırılıyor

Gerici savaflara her zaman içerde baskı, terör ve demokratik-sosyal hakların gaspedilmesi eşlik eder. Bütün tarihsel deneyimler bu olguya tanıklık eder. ABD emperyalizminin Irak'a saldırmak amacıyla yaptığı hazırlıklar, işbirlikçi Türk burjuvazisinin bu gerici savaşta yer alma isteği, ilerici-devrimci hareketleri, işçi sınıfı ve emekçileri böylesi bir saldırı furiasıyla karşı karşıya bırakacak. Bunun ilk işaretleri şimdiden görülmeye başlandı bile.

Süreç boş hayalleri kaldırmayacak kadar hassastır

İkinci savaş tezkeresinin mecliste reddedilmesinin savaş karşıtı kimi çevrelerde "iyimser" bir hava yaratması ciddi bir yanılsamanın ürünüdür. Bu beklentinin kitlelerde karşılık bulması halinde, bu hem savaş karşıtı mücadeleyi zayıflatacak hem de sermaye devletinin içe dönük saldırılarının kavranmasını geciktirecektir.

TBMM'de yapılan oylama sonrası işbirlikçi iktidarın önemli kurumlarında (TÜSİAD, Genelkurmay, hükümet, bürokrasi, medya vb.) yer alan sözcüleri tezkerenin ilk oylamada geçmemesinin ABD-Türkiye ilişkilerinin niteliğini değiştirmeyeceği konusunda hemfikirler. Dolayısıyla söz konusu tezkerenin her halükarda meclisten geçirileceği konusunda bir kuşku duymuyorlar. Sadece bir süre gecikmeli olacak o kadar. Genelkurmay'ın tezkereye açıktan destek verdiğini açıklamasının hemen ardından yeni bir tezkerenin meclise geleceği ve ilkinde hayır oyu verenlerin gelecek tezkereye destek vereceklerini açıkladıkları basına yansıdı. Bu arada zaten savaş hazırlığı pek de kesintiye uğramadı. ABD İskenderun Limanı'nda yığınak yapıyor, silah sevkiyatı için yüzlerce lokomotif ve her lokomotif için 35'er vagon kiralanmış bulunuyor. Bu koşullarda iyimser olmak bir yana yeni saldırılara hazırlanmak gerekiyor.

İlk örnekler ve Mersin Limanı'ndaki uygulamalar

Sermaye iktidarı toplumsal muhalefeti zapturapt altına alacak kapsamlı bir saldırı hamlesine hazırlanıyor. Savaş karşıtı eylemlerin gaz bombalı saldırılara maruz kalması, basın açıklaması yapmak isteyen liselilerin gözaltına alınması, devrimci faaliyetlerin keyfi bir şekilde ve zorla engellenmesi vb. örnekler sadece bir başlangıç. İşçi sınıfını hedef alacak saldırıların boyutu hakkında ise, Mersin Limanı'ndaki uygulamalar bir fikir veriyor.

Bilindiği gibi Amerikan emperyalizminin ilk el attığı yerlerden biri Mersin Limanı'dır. Türkiye'nin sayılı limanlarından biri ve Bağdat'a kadar demiryolu bağlantısı olan bu liman işgalci ABD askerlerinin hizmetine sunuldu. Hemen ardından liman işçileri yeni saldırılarla karşı karşıya kaldılar. İlk elden vardiya sistemi kaldırıldı, haftasonu izinleri ve servis hakkı gaspedildi. Liman işçileri ücretsiz izinler ve işten çıkarmaların da gündeme gelebileceğini belirtiyorlar. Bu arada savaş bahane eden işveren TİS'ler başlamadan sıfır zam dayatmaya hazırlanıyor. İşçileri kaygılandıran ve rahatsız eden bir diğer önemli

nokta ise limanı işgal altında tutan Amerikan askerlerine hizmet etmek zorunda bırakılmalarıdır. Diğer işçi kardeşleri gibi Mersin Liman işçilerinin tümü de emperyalist savaşa karşıdır. Komşu bir halkın katledilmesine hiçbir şekilde katkı sunmak istemiyorlar. Buna rağmen liman işçileri böyle bir dayatmaya maruz kalmaktan çekiniyorlar.

Kürt illerinde OHAL, diğer illerde sıkıyönetim...

Van'da basına demec veren Kültür Bakanı Hüseyin Çelik, "Türkiye'nin ABD safında savaşa girmesi durumunda 13-14 ilde OHAL ilan edileceğini" açıkladı. Nitekim daha savaş başlamadan Genelkurmay, "kritik iller" diye tabir ettiği Diyarbakır, Şırnak, Batman, Siirt ve Hakkari'de OHAL'in yeniden uygulamaya konulmasını gündeme getirdi. Bakanın dile getirdiği il sayısı 14 olduğuna göre en az 9 il için de sıkıyönetim uygulaması düşünülüyor. 28 Şubat'ta yapılan son MGK toplantısına generallerin bu sorunu taşıyacağı haberi önceden basına yansımıştı. Ancak toplantı sonrasında bu konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapılmadı. Yani saldırganlık ve savaş karşıtı mücadeleyi ezme için hazırlanan planlar, alınan kararlar kamuoyundan gizli tutuluyor.

Sıkıyönetim/OHAL gibi uygulamaların gerekçelerine bakıldığında, bu "özel" uygulamaların kimleri hedef alacağı daha iyi anlaşılır. 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleri döneminde uygulanan sıkıyönetimler de bu konuda yeterli bir fikir veriyor. Toplu gözaltılar, işkenceler, katliamlar, dernek, sendika vb. örgütlenmelerin kapatılması, bu kurumlarda çalışanların faşist devlet terörüne maruz kalmaları, grevlerin yasaklanması, devrimci-sosyalist basının susturulması ilk akla gelen uygulamalardır. Kısacası sıkıyönetim, bütün söz, yetki ve icraatların doğrudan generallerin elinde toplanması anlamına geliyor. Amerikancı Türk generallerinin işçi sınıfı ve devrimci harekete nasıl baktıklarını anlamak için, 12 Eylül cuntasının şefi Kenan Evren'in devrimciler için sarfettiği "asmayalım da besleyelim mi?" ve aynı dönemde patronların temsilcisi olarak Halit Narin'in işçileri kastederek, "şimdiye kadar onların yüzü güldü, şimdi sıra bizde" sözleri yeterli bir fikir veriyor.

Sermaye devletinin sıkıyönetim-OHAL

uygulamalarını gerekçelendirmesi bu tür uygulamaların kimlere hizmet edeceğini açıkça dile getiriyor. Söz konusu gerekçeler: "Savaş hali, savaşı gerektirecek bir durumun baş göstermesi, ayaklanma olması, cumhuriyete karşı kuvvetli ve eylemli bir kalkışmanın, veya ülkenin ve milletin bölünmezliğini içten veya dıştan tehlikeye düşüren şiddet hareketlerinin yaygınlaşması" olarak ifade ediliyor. Cam, lastik ve belediye işçilerinin grevlerini "milli güvenlik" için tehlike oluşturduğunu iddia edip yasaklayan bir zihniyetin, emperyalist savaşa karşı yükselen kitle mücadelesini nasıl yorumlayacağını tahmin etmek güç olmasa gerek. Hele de Türk sermaye devletinin savaşa fiilen katılması (ki tüm veriler bunun böyle olacağına işaret ediyor) durumunda nasıl azgınlaşacağını tahmin etmek hiç de güç değil. Böylesi koşullarda kısıntı düzeyinde bile hiçbir demokratik hakkın kullanılmasına göz yummayacağı aşikardır.

Saldırı paketleri hazır bekliyor

Sermaye iktidarı, yıllardır devam eden İMF-TÜSİAD patentli topyekûn saldırının tüm sonuçlarına ulaştırılabilmesi için emperyalist savaşı bir fırsat olarak değerlendirmeye hazırlanıyor. Patronların hizmetindeki AKP hükümeti saldırıya geçmek için uygun anı kolluyor. Esnek üretim yasasından kamu emekçilerinin toplu tasfiyesine, henüz özelleştirilemeyen KİT'lerin sermayeye peşkeş çekilmesinden eğitim ve sağlığın ticarileştirilmesine kadar geniş kapsamlı bir saldırı paketi uygulanmak için bekliyor. Amerikancı AKP hükümeti, emperyalist savaş ortamını bu saldırıları hayata geçirebilmenin bir olanağına çevirmenin hevesi içinde. İşbirlikçi burjuvaziye hizmet etme misyonunun bir yönü de bu saldırıların hayata geçirilmesidir.

Mevzileri ve hakları savunmanın yolu meşru-militan mücadeleden geçiyor

Sıkıyönetim, OHAL gibi uygulamalar doğrudan doğruya ilerici-devrimci mücadeleyi, işçi sınıfı ve emekçiler ile gençlik hareketini hedef alacaktır. Bu saldırı furiası grevlerin tamamen yasaklanmasından demokratik kurumların kapatılmasına, devrimci basının susturulmasından her türden eylemin engellenmesine kadar geniş bir yelpazeye yayılabilir. Bu saldırıların kapsamı ve başarı şansı, militan ve kitlesel bir karşı direnişin örülüp örülememesine doğrudan bağlı olacaktır.

ABD emperyalizmine sırtını dayayarak saldırı planları hazırlayan işbirlikçi burjuva iktidarı, savaş ortamından faydalanarak hazırladığı planlarını yaşama geçirmek için azami çaba harcayacaktır. İşçi sınıfı, emekçiler, gençlik ve ilerici-devrimci güçler, bu gerici dalganın önünü kesebilmek ve gereken karşılığı verebilecek bir donanımına ulaşabilmek için tüm güçlerini seferber etmekle yükümlüdürler. Aksi takdirde tahribatı uzun süre devam edecek olan saldırıların önünü kesmek mümkün olmayacaktır. Anti-emperyalist savaş karşıtı mücadelenin güçlenmesi meşru-militan ve kitlesel bir mücadeleyi örnek için gerekli imkanları yaratıyor. Sorun bu olanakları değerlendirebilmektedir.

Amerikan işbirlikçileri üç-beş kuruş için ülkenin satışında kararlılar..

Savaş Çığırtkanlarının "ulusal çıkarlar" yalanı

Türk burjuvazisi, 11 Eylül'den bu yana Amerika'dan koparacağı kırıntıların hayaliyle yatıp kalkıyor. Koç'tan Sabancı'ya, Tuncay Özilhan'dan Rıfat Hisarcıklıoğlu'na sermayenin belli başlı isimleri, ABD ile işbirliği yapılması için çırpınıyorlar. Tıpkı hizmete koştukları hükümetler/siyasiler gibi, konuşmalarına savaş istemediklerini belirterek başlıyorlar. Ama hemen ardından uzun uzun Türkiye'nin savaşa katılmasının zorunlu olduğunu, bunun gerekçelerini sıralıyorlar.

Savaş istemiyoruz sözü, sağa sola kan sıçratan ağızlarda pek de iğreti duruyor. Tüm çürümüşlüklerine rağmen yine de ikiyüzlülüğün, iğrençliğin bu kadarına pes dememek elde değil. En son 27 Şubat günü (tezkere görüşmelerinin ilk günü) TÜSİAD Başkanı Özilhan'ı dinledik. Özilhan canlı yayında "Bir kere kimse savaş istemiyor, biz savaş istemiyoruz" diye başlayıp, tezkerenin çıkması, Türkiye'nin savaşa katılması gerektiğinden, yoksa özellikle mali piyasaların sert tepki vereceğinden, döviz kurlarının ve faizlerin yükseleceğinden dem vurarak açıkça hükümeti uyardı.

Bu tür uyarılar öteden beridir sürüyor. Önceki aylarda henüz savaşı açıktan savunmaya geçmeyen, savaş hazırlıklarını barış sosuyla cilalayan, taahhüt etmiş olduğu halde savaşın siyasal sorumluluğunu almakta titrek davranan AKP hükümeti, TÜSİAD vb. sermaye örgütleri tarafından topa tutulmuştu. Vesile olarak da devlet bakanı Levent Tüzmen'in Irak ziyareti seçilmişti. TÜSİAD'ın o zamanki açıklamaları neredeyse ultimatoma niteliğindedir. TÜSİAD'çılara göre, Türkiye'nin ABD'ye kendini satmak dışında bir geleceği olamazdı. Ekonomik köleliğin beslediği "siyasal fuhuş" çerçevesi dışında bir dış siyaset çizgisi düşünülemezdi. Nitekim çok geçmeden AKP görevlerini daha sadık yerine getirmeye başladı.

Türkiye'yi böylesine utanç verici bir duruma düşüren egemenler, savaş tezkeresi ile ilgili kararın verilmesinin arifesinde daha da ileri gittiler. Bir yandan hükümet uyarıldı, bir yandan savaşa katılma tavrı ve gerekçeleri net olarak ortaya konuldu, bir yandan da henüz pazarlığı yapılan paranın nasıl iç edileceği tasarlandı. TÜSİAD Başkanı, "hibeden ziyade uzun vadeli krediden" yana olduğunu belirtip, bu kredilerin borç çevriminde kullanılmasını gerektiğini anlatıyordu. TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu ise "Esas olan, gelecek imkanın/paranın Türkiye'nin iç ve dış borçlarının rahatlatılmasında kullanılmasıdır. Bu çok önemli." diyerek, daha açık konuştu. Ülkeyi satmaya çalışanların kendilerini milyarlarca dolar hayaline böylesine kaptırmaları şaşırtıcı değil. Ne de olsa aç tavuk kendisini darı ambarında zanneder.

Savaşa katılma gerekçelerinin odağında ekonomik çıkarları var. Rahmi Koç, savaşı kâr etmek için değerlendireceklerini açık açık ifade etmişti. Tuncay Özilhan ise, "Türkiye, kendi çıkarları bu savaşın tamamen dışında kalmamasını gerektirdiği ve istemediği gelişmelerle karşılaşmamak için asker konuşlandırma ve asker gönderme kararını almak durumundadır" sözleriyle dile getiriyor. Elbette Türkiye'den kasti, TÜSİAD ve generallerin hüküm sürdüğü sömürü düzenidir. İstemediği gelişmelerin

başında ise Kuzey Irak'ta herhangi bir Kürt devletinin kurulması gelmektedir. Böyle bir düzenin çıkarı da doğal olarak Amerikan uşaklığı karşılığında sermayenin önüne atılacak kemiklerdir. Bush'un elinde tuttuğu kemiği sallaması bile, Türk burjuvazisinin aklını başından almaya yetiyor. Türkiye savaşa girse bile verilip verilmeyeceği belli olmayan paralar üzerine tartışıp duruyorlar.

Sermaye çevreleri için savaşa katılıp katılmamanın tartışılacak bir yanı kalmamıştır. Onlar ülkeyi satma kararını çoktan vermişlerdir. Tamamen sermayenin çıkarları için "sıkı pazarlık" yürüten hükümetin miktar konusunda ABD'yi zora koşmamasını istiyorlar. Bush'un gönlünden geçeni vereceğine dair söz vermesi yeterli.

Bu arada yalanlarla şişirdikleri balonlar da patlamış oldu. Savaşın temel gerekçesi yapılan "ulusal çıkarlar"ın tümüyle sermayenin "ekonomik çıkarları" olduğu görüldü. Para üzerine yapılan hesaplardan da anlaşılacağı gibi, bütün mesele ABD'den bir miktar uzun vadeli kredi alıp cebe indirmektir. Alınacak kredi son birkaç yılda bankalara hortumlanan milyarlarca doları ancak geçmektedir. Hisarcıklıoğlu, "Türkiye bu işin içine katılmasa dahi yaklaşık 16.2 milyar dolarlık bir zararı söz konusu" diyor. Ya katıldığı durumda yaşayacağı ve asla telafi edemeyeceği kayıplar ne olacak? Mesela komşu halkların düşmanlığını kazanmak. Mesela elini Irak halklarının kanına bulamak. Mesela gençlerimizin telef olması. Mesela uluslararası arenada düşülen yüz kızartıcı durum. Bunların üzerine bir de parasal kayıpları koydunuz mu, değil 24-32 milyar dolarlık kredi, ABD'nin serveti bile bunları karşılayamaz!

Mesele sırf savaşa katılmamanın neden olacağı zararları karşılamaksa, sadece son birkaç yılda bankalara hortumlanan 20 milyar dolar bu zararı hayli hayli karşılar. Madem Türkiye'nin çıkarları söz konusu, o zaman hortumculara hibe edilmiş yaklaşık 47 milyar dolar geri alın.

Türkiye'nin kâr etmesi için savaşa girilmesini savunan sermayedarların ve sermaye iktidarının aklından tabii ki böyle bir şey geçmez. Zira hortumlayanların başında kendileri geliyorlar. Savaş taşeronluğu çerçevesinde alınacak krediyi hortumlayacak kesim de yine kendileridir. Ülke içinde hortumlayacakları kaynakları kurdukları için şimdi insan kanı ve kendini ABD'ye satma karşılığında alacakları paraları düşünüyorlar. İşçi ve emekçileri aptal yerine koydukları için de kalkıp savaşa

girilmediğinde zarar edileceği, Türkiye'nin ulusal çıkarları için Irak'la savaşması gerektiği teranelerini gerekçe gösteriyorlar. Halkların yaşayacağı yıkım, bölgeye karabasan gibi çökecek olan emperyalist zulüm sermayeyi zerrece ilgilendirmiyor. Yeter ki Amerikan uşaklığı layığınca yapılsın, yeter ki kasaları dolarlarla biraz daha dolsun.

Tezkerenin şimdilik meclisten geçirilememesine en çok üzülenlerin başında TÜSİAD ve ordu geliyor. Zira savaş kararını meclisten geçirtmek gibi sıkıntılı bir işle uğraşmak durumunda kalacaklar. AKP'nin böyle bir desteğe ya da basınca ihtiyacı var. Savaş tezkeresini meclisten geçirmek için ellerindeki tüm olanakları, tüm kuvvetleri kullanacaklarından kuşku duyulmasın. Zaten bugüne kadar yaptıkları da bu oldu. Şimdi cümleleriyle oynanmış yeni bir savaş tezkeresini tekrar meclise getirecekler. Genelkurmay Başkanı Özkök hükümete gerekli işareti vermiş bulunuyor. Buna göre TSK, zaten kendisinin dikte ettirdiği savaş tezkeresini aynen benimsemekte, hükümeti desteklemektedir. Özkök'ün bu açıklamalarına TÜSİAD'çılar başta olmak üzere, medyasıyla, parlamentosuyla tüm sermaye çevreleri dört bir koldan katılacaklardır.

Türkiye'nin tekelci burjuvazi ile generallerin bunca hevesli oldukları, sayesinde kasalarını doldurmayı düşledikleri bu savaş macerasına sürüklenmesine, 1 Mart'ta Ankara-Sıhhiye meydanındaki 50 bin kişilik eylemin de gösterdiği gibi, ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesi engel olabilir. Sermaye iktidarı savaş konusunda ne denli kararlı olduğunu, geçtiğimiz hafta başında açıkladığı ekonomik saldırı planıyla göstermiş oldu. Savaş tezkeresini meclisten geçirememenin hincını, yeni vergi ve zamlarla işçi ve emekçilerden almaya çalışıyor. TÜSİAD kodamanları, belki şimdilik ABD'den kapacakları kemiklerle bezeli düşten uyandılar ama AKP hükümetinin işçi ve emekçileri hedefleyen saldırı adımları dolayısıyla mutlular.

Aslında hükümetin son adımı, savaş ile ekonomik yıkım programının bağlantısını da açık bir şekilde ortaya koydu. Her ne olursa olsun kapitalistlerin kasaları parayla dolmaya devam ediyor. Ya da sermaye iktidarı için esas sorun patronların servetine servet katmaktır. Savaşı da bunun bir yolu olarak, bir aracı olarak kullanıyorlar. Dolayısıyla emperyalist savaşa karşı mücadele ile tekelci sermaye egemenliğine karşı mücadeleyi birlikte ve birbirini güçlendirecek tarzda yükseltmek, savaş yıkımını da İMF yıkımını da durdurmanın tek yoludur.

Hükümet yeni bir sömürü ve soygun paketi açıkladı...

Ordu Pentagon'un, ekonomi İMF'nin emrinde!

Herkese bildiği gibi son zamanlarda ekonominin selameti savaşta verilecek hizmet karşılığında ABD'den gelecek kredilere bağlanmıştır. Ancak hesaplar tutmadı. Tezkerede meclisten geçmedi ve üzerinde anlaşma sağlanan 25-30 milyar dolar civarındaki kredinin gelmesi en azından şimdilik suya düştü.

Oysa ki hükümet tam da ABD'den gelecek paralara güvendiği için İMF ile sürdürülen görüşmelerde aylardır ayak sürüyor, diğer bütün isteklerini kabul ettiği halde İMF yetkililerinin gelir artırıcı bazı tedbirler alınması yönündeki dayatmalarını geçiştirmeye çalışıyordu. Örneğin İMF vergi gelirlerinin artırılması gerektiğini söylüyor, fakat sürekli olarak topluma "yeni vergi yok" mesajları veren AKP hükümeti arkasının sağlam olduğunu düşünerek bu isteği yerine getirmiyordu.

Hükümetin hesapları bozuldu

Geçtiğimiz Cumartesi tezkerenin meclisten geçmemesi hükümetin ekonomi cephesindeki hesaplarını bozdu. ABD'den kısa vadede kredi gelmemesi para piyasalarının alt-üst olması demektir. Tezkerede reddedilmiş olsa da savaş Türkiye'nin kapısında ve patlak verecek yeni bir ekonomik krizin önünün alınması imkansız görünüyordu.

Bunun üzerine hükümetin yüzünü bir kez daha İMF'ye dönmekten, iki yıldır uygulanan istikrar programının gereklerini harfiyen yerine getirmekten ve İMF'nin yeni dayatmalarını karşılamaktan başka çaresi kalmamıştı. Tezkerenin mecliste reddedilmesinden bir gün sonra hükümetin ve ekonomi bürokratlarının katılımıyla toplantı üstüne toplantı yapıldı, İMF yetkilileriyle görüşmeler gece sabahlara kadar sürdü ve nihayet yeni bir "tasarruf ve gelir artırıcı önlemler paketi" açıklandı.

Açıklanan paketi İMF yöneticileri "oldukça olumlu" buldular ve adeta ayakta alkışladılar. Zira paket onların isteklerinden daha fazlasını içeriyordu.

"Her tercihin bir bedeli vardır"

Tezkerede mecliste reddedildikten sonra AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan "Her tercihin bir bedeli var" diye konuşuyordu. Bununla neyi kastettiği bir gün sonra hükümet sözünü ettiğimiz paketi açıklayınca anlaşıldı. Tayyip Erdoğan'a göre savaş istemeyenler ve mecliste tezkereye red oyu verenler bir tercih yapmışlardı. Bu tercihin bedeli yeni bir sömürü ve soygun paketi idi.

Aslına bakılırsa hükümetin açıkladığı paketin pek çok maddesi zaten iki-üç aydır İMF ile sürdürülen görüşmelerde masaya yatırılmış olan konulardı. Bir kısmı AKP hükümetince kabul edilmiş ve yılbaşından bu yana parça parça uygulamaya sokulmuştu. Geriye kalan maddelerin de daha fazla sürüncemede kalmasına imkan yoktu. Tezkerede meclisten geçse bile üç aşağı beş yukarı hepsi uygulamaya sokulacaktı. Çünkü hem bütçenin, hem de İMF'den gelecek kredi diliminin yolunu açacak yeni niyet mektubunun tamamlanması buna bağlıydı. AKP'nin işi sürüncemede bırakmasının tek nedeni ABD ile bir anlaşmaya varılmasının ve savaşta kader birliğinin İMF'yi kimi istekleri noktasında esneteceği beklentisiydi.

Fakat bunlara bakıp tezkerenin meclisten geçmemesi ile yeni sömürü ve soygun paketi arasında

hiçbir bağlantı olmadığını düşünmek de hata olur. Bu ikisi arasında önemli bağlantılar vardır.

Birincisi gerçekten de Tayyip Erdoğan'ın söylediği şeyin ta kendisidir. Savaş karşıtları ağırlaşan yaşam koşullarıyla terbiye edilmek, kuvvetle muhtemel bir yeni tezkereye karşı dirençleri kırılmak istenmektedir. İMF'nin beklentilerinin bile ötesinde katı bir sömürü ve soygun paketini uygulamaya sokmanın başka bir açıklaması yoktur. Savaşa hayır diyenlerden "savaşa girsek daha iyi, hiç değilse ekonomik zararlarımızın bir kısmını ABD karşılar" demeleri istenmektedir.

Bir diğeri ise şudur. Hükümet dışta emperyalizme tam uşaklık politikasını dolu dizgin uygularken, içerde de sömürü ve soygun politikalarını, kölelik yasalarını uygulamaya sokmakla görevlendirilmiştir. Sınıf ve kitle hareketinin son derece cılız ve dağınık olduğu koşullarda bile tarihsel hakların gaspı anlamına gelen politikaları hayata geçirmek hükümet açısından sıkıntı doğuracak konulardır. Hükümet yaklaşan savaşın tozu dumanı arasında kendisinden istenen sömürü ve soygun politikalarını daha kolaylıkla uygulamaya sokabileceğini düşünmektedir. Buna uygun davranmaktadır.

Tezkerenin reddi ile yeni paket arasındaki ilişkinin bir diğer boyutu ise başta sözünü ettiğimiz şeydir. Yani hükümet ABD'den gelecek kan parasının diken

üzerinde duran ekonomik dengeleri rahatlatacağını düşünmüştür. Bir takım bakanlara "2004'ten itibaren İMF'den kurtulmak istiyoruz" gibi laflar ettiren şey, savaş ve savaşta ABD'ye uşaklık çizgisi sayesinde hükümetin "eşeği sağlam kazığa bağladık" hayaline kapılmış olmasıdır. Tezkerede reddedilince sermaye ve hükümet cephesinde büyük bir telaş yaşanmış ve hükümet "dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmamak" için İMF programına sınımsız sarılmıştır. Dış borçları ancak yeni borçlarla ödeyen, bütçesinin üçte biri sadece borç faizlerine giden bir hükümetin yapacağı başka bir şey de yoktur.

İşçi ve emekçiler için ise değişen çok bir şey yoktur. Hem yaklaşan emperyalist savaşın, hem de sömürü ve soygun politikalarının faturasının işçi-emekçi yığınlarına kesileceği başından bellidir. Hükümet bilinmeyen, beklenmeyen bir şeyi açıklamamıştır. Ve açıklanan paket, savaşa ve sömürüye karşı mücadelenin yükseltilmediği koşullarda yaşanan yıkımın ne tür boyutlar kazanacağını göstergelerinden yalnızca biridir.

Giderek boyutlanan sömürü ve sefaleti ortadan kaldırmamanın, yaklaşan emperyalist savaşa engel olmanın yolu ölümlerden ölüm beğenmek değil, işçi ve emekçi yığınlarının devrimci mücadelesini yükseltmektir.

Yeni sömürü ve soygun paketinde yok yok!

Hükümetin açıkladığı paketin 2003 yılı bütçesine toplam 15.7 katrilyonluk katkı sağlayacağı ifade ediliyor. Buna göre devletin yapacağı tasarruflardan 9.8 katrilyon lira, yaratılacak yeni gelir kaynaklarından da 5.9 katrilyon lira gelecek.

Paket işçiler, emekçiler, yoksul köylüler ve öğrenciler için daha fazla yoksulluk, daha fazla açlık ve işsizlik, daha kötü yaşam koşulları anlamına gelecek pek çok yeni uygulama getiriyor.

* Kamuda çalışan işçilerin 2003 yılında alacağı ikramiyelerden biri ertelenecek. Ne zamana erteleneceği ise belli değil. Bir işçinin bundan dolayı aylık gelir kaybı ortalama 45 milyon.

* Kamuda açıktan personel atamaları 35 bin kişiyle sınırlandırılıyor. Bu bir yanı sıra işsizlik, diğer yanı sıra kamu hizmetlerinin daha az personelle, demek oluyor ki yetersiz görülmesi demek. En büyük sıkıntının eğitim ve sağlık hizmetlerinde yaşanacağı açık.

* İşçi ve emekçilerin sağlık hizmetlerinden yararlanması neredeyse imkansız hale getiriliyor. Kamu emekçilerinin ilaç katkı payları bundan böyle aylıklarından kesilecek. İlaç kullanımında "ortalama fiyat", "negatif ilaç listesi", "reçete kontrolü" gibi uygulamalara geçilecek. Sağlıkta özelleştirme politikalarının da bir parçası olarak bazı özel hastanelerle anlaşmalar yapılacak.

* Kamu emekçilerinin maaşlarından kesilen emekli sandığı payı yüzde 15'ten yüzde 16'ya çıkarılacak. Emekli aylıklarından da yüzde 1 oranında sağlık primi kesilmeye başlanacak.

* Emlak ve motorlu taşıtlar vergisi iki katına çıkarılacak. Yani bugüne kadar emlak ve motorlu taşıt vergisini ödemiş olanlar Mayıs ayına kadar

bir kez daha aynı miktarda vergi verecek.

* Kamuda yatırımlar hemen hemen duracak. Sürmesine izin verilen yatırımlarda ise harcamalar kısıllanacak. Durdurulacak yatırımlar savaşa hazırlık için ordunun yapacağı yatırımlar değil. Tersine onlar hızlanırken, emekçilere ulaşım, altyapı, eğitim ve sağlık hizmeti götürmeyi amaçlayan yatırımlar duracak. Yatırımların duracağı bir alan ise KİT'lere bağlı sanayi kuruluşlarının yenilenmesi. Böylelikle dev tesisler bir dönem daha çürümeye bırakılmış, özelleştirilmeleri için de bahane yaratılmış olacak.

* Tarımsal destekleme ödeneklerinden toplam 73 trilyonluk kesinti yapılacak. Gene doğrudan gelir desteği ödemelerden de 1.4 katrilyon liralık kesinti yapılacak. Geçimi büyük ölçüde bu desteklere bağlı yoksul köylüler kaderine terkedilmiş olacak.

* Otoyol ve köprü geçiş ücretlerine zam yapılacak.

* Kredi ve Yurtlar Kurumu'na ayrılan ödenekten 50 trilyonluk kesinti yapılacak.

Hükümetin açıkladığı bıktırıcı uzunluktaki listeden ilk elde göze çarpanlar bunlar. Bu seçtiklerimiz doğrudan doğruya işçi ve emekçilerin yaşamını etkileyecek olan düzenlemeler. Bir de örneğin "büyükşehir belediyelerinin ödeneklerinin azaltılması" türünden ilk elde pek alakalı görünmeyen fakat incelendiğinde dönüp dolaşıp faturayı emekçilerin sırtına yükleyen düzenlemeler var. Verdiğimiz örnekten gidersek, belediyelerin ödeneğinin azaltılması, işçi ve emekçilere belediye otobüslerinin zamlanması ve benzeri şekilde fatura edilecektir. Pakette buna benzer pek çok örneğe rastlamak mümkün.

Tezkerenin reddedilmesine rağmen limanlara boşaltma yapılıyor...

Yeni bir tezkere hazırlanıyor!

Tezkere meclisten döndü. Bu gelişme Türkiye'nin ABD'nin emrinde savaşa girmesini ve bunun karşılığında yağmadan pay kapmasını bekleyenleri büyük bir hayal kırıklığına uğratmış görünüyor.

Meclisin kararıyla hayal kırıklığına uğrayanlar şimdi adeta bir koro halinde; bu nedenle ABD'nin Türkiye'ye sırtını döneceğini, Türk-Amerikan ilişkilerinin bozulacağını yazıp söylemeye başladılar.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, ABD-Türkiye ilişkileri bundan önce neyse bundan sonra da öyle olacaktır. Tezkerenin meclisten dönmesi yakın dönemde ve ABD'nin istekleri doğrultusunda telafi edileceği için Türkiye-ABD ilişkilerinin bozulması ihtimali görünmemektedir.

Fakat bu herşeyin aynı olacağı anlamına da gelmemektedir. ABD emperyalizmi Irak'a dönük saldırıda vereceği hizmet karşılığında Türkiye'ye 20-30 milyar dolarlık bir kredi vermeye hazırlanıyordu. Çetin pazarlıklardan sonra bir anlaşmaya varılmıştı. Meclisin tezkerayı geri çevirmesi bu anlaşmayı bir anda havada bırakmıştır.

Çünkü tezkerenin meclisten dönmesi, Irak'a dönük saldırıyı bir an önce başlatmak isteyen ABD'nin savaş planlarında bir takım değişikliklere yol açacaktır. Nitekim ABD Genelkurmay Başkanı'nın 5 Şubat tarihli açıklaması başta olmak üzere bu yönde güçlü işaretler görülmeye başlanmıştır. ABD'nin Kuzey'den saldırı planlarını Türkiye'yi tümüyle devre dışı bırakmadan, fakat Kuzey Irak'taki Kürt gruplarına ağırlık verecek şekilde değiştirme eğiliminde olduğu anlaşılmaktadır. Eğer gerçekten böyle olursa, yani Türkiye ABD'nin savaş planlarındaki ağırlıklı yerini kaybedecek olursa, ekonomik destek paketi de suya düşmüş olacak, Türkiye istediği parayı alamayacaktır.

Elbette bu Türk burjuvazisinin kolay kabullenebileceği bir durum değildir. Ekonomik dengeleri diken üzerinde duran Türkiye kapitalizminin bu kan parasına ihtiyacı vardır. Meclisin kararına rağmen AKP hükümetinin alttan alta yeni bir tezkere hazırlığına girişmesinin, Genelkurmay Başkanı'nın tezkerayı sahiplenen açıklamasının ve "savaşa girmek zorundayız" cephesinin son günlerde sesini yükseltmesinin gerisindeki en önemli nedenlerden biri Türkiye kapitalizminin bu kan parasına ihtiyaç duymasıdır.

Türkiye burjuvazisi ve onun asıl bekçisi olan ordu, demokrasi oyununun zararlarını telafi etmek için harekete geçmiş durumdadır. Bir yandan ABD'nin Türkiye topraklarındaki askeri hazırlıkları meclis kararını yok sayan bir şekilde sürdürülmektedir. Dahası, Genelkurmay Başkanı'nın açıklamasından sonra bu hazırlıklar daha da yoğunlaşmıştır. Ordunun savaşta ABD'ye uşaklık politikasını açıktan sahiplenmesinden cesaret alan AKP Hükümeti ise yeni bir tezkerayı meclisten geçirmek için zemin oluşturmaya çalışmaktadır. Recep Tayyip'in danışmanlarından Cüneyd Zapsu, *New York Times* gazetesine verdiği demeçte "Erdoğan sizin için risk aldı ve büyük itibar kaybetti. Şimdi yeni bir tezkere için elimizi güçlendirmemiz gerekir" diyor. Bununla "Türkiye'ye gelecek asker sayısını azaltın, vereceğiniz parayı arttırın" türünden bir takım değişiklikler beklediklerini vurguluyor. Fakat ABD yönetimi adına konuşanlar hiç de o havalarda değiller.

Bu gelişmelerden sonra yeni bir tezkerenin bu kez meclisten geçmesi son derece güçlü bir

ihtimaldir. Fakat Türkiye yeni bir tezkereyle durumu kurtarmaya kalkışsa bile, bunun için yeterli zaman yoktur. Yeni tezkerenin Erdoğan'ın başbakanlığında kurulacak bir yeni hükümet tarafından meclise getirilmesi düşünülmektedir. Bu da en az iki haftalık bir gecikme demektir. Gelişmeler ve açıklamalar ise ABD'nin bu kadar beklemeye tahammülünün olmadığını göstermektedir.

Sonuç olarak Türkiye burjuvazisi demokrasıcılık oynamaktan pek memnun olmamıştır. Şu andan itibaren yapabileceği ise ABD'nin savaş hazırlıklarına bir biçimde ayak uydurmaktır. Zaten yapılan da budur. Bu düzende meclisin borusunun ötmeyeceğini, tezkerenin reddinin çok da önemli olmadığını ispat etmek istercesine Amerikan gemileri günlerdir İskenderun ve Mersin limanlarına boşaltma

yapmaktadır. Limanlar, demiryolları, sınır bölgesindeki bir takım tesis ve binalar Amerikalılar tarafından kiralanmaktadır. Limanlardan sınır bölgelerine uzanan kara ve demiryolları şimdiden uzun Amerikan askeri konvoyları tarafından işgal edilmiş durumdadır.

Bundan iki hafta önce Türkiye, ABD ile kıran kırana para pazarlığı yapan bir ülke görüntüsü veriyordu. Hiç değilse Amerika'ya "Önce para, sonra izin" diye horozlanabiliyordu. Bu görüntü geride kaldı. Şimdi "önce hizmet, parasını sonra konuşuruz" noktasına gelindi. Önce istenen hizmet verilecek, savaşta ABD'ye destek sunulacak. Sonra da sunulan hizmetin karşılığı istenecek. Boşuna söylenmemiş, uşaklık bir dipsiz kuyudur diye.

Kölelik yasasına karşı sınıf seferberliği!

ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin savaş hazırlıklarının hızlandığı, bir bataklıkta içine sürüklendiğimiz bu süreçte biz işçi ve emekçileri zor ve çetin günler bekliyor. Her savaşta olduğu gibi, örgütlü kesimlere yönelik saldırılar peşpeşe gelecektir.

Sermayenin hazırladığı yeni iş yasasıyla işçi sınıfının yüzyıllık kazanımlarının gaspı hedefleniyor. Yasayla esnek çalışmanın yasallaştırılması, taşeronlaştırmanın önünün açılması, kıdem tazminatının kaldırılması hedefleniyor. İş olduğu zaman işçinin çağırılması, iş bittikten sonrada yasaya dayanarak işçinin kapı önüne konulması bu yasayla olanaklı kılınıyor. Yine bu yasayla çalışma saatleri patronun keyfine bırakılıyor.

Ortaçağ köleliğini aratmayacak bu yasa, bizleri "temsil eden" işçi konfederasyonları tarafından onaylanarak, "bilim kurulu" denilen işbirlikçiler tarafından hazırlandı. İşçi sınıfının gözünü boyamak ve oyalamak için de iş güvencesi yasasının bu dönemde çıkarılması hedefleniyor. Yeni iş güvencesi yasasının tek getirisi patronun işten çıkarmadan önce neden bildirmesidir. Ancak patron her an kriz veya teknolojik yenilemeyi bahane göstererek işçinin işine son verebilir. Yeni yasa bunu güvence altına alıyor. Dahası yeni iş güvencesi yasasıyla sendika temsilcilerinin işten atılmalarının önü açılıyor. Sendika konfederasyonları iş güvencesi yasasına evet diyerek örgütsüzleştirmeye de onay vermiş oluyorlar.

Hem iş yasası hem de iş güvencesi yasası sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiştir. Konfederasyonların üzerinde anlaştıkları iş güvence yasası 15 Mart'ta yürürlüğe girecek. Sermaye de yeni iş yasasının, iş güvencesi yasası ile aynı tarihte yürürlüğe konulmasını dayatıyor. İşçi konfederasyonları bir mücadele hattı öreceğine, "bu yasanın da iyi yönleri var" diyerek tepkileri azaltmaya çalışıyor. İşçi sınıfı için hem iş güvencesi, hem de bir nevi işsizlik sigortası olan kıdem tazminatının gaspı ise onları ilgilendirmiyor. İş kanunu yasa tasarısına göre kıdem tazminatı ancak emeklilik, malullük, ölüm halinde ödenecektir. Bunun dışında toptan bir ödeme yapılabilmesi için (eskiden 1 yıldığı) işçiye 15 yıllık

prim ödeme şartı getirilmektedir. Yeni iş yasası tasarısı sadece sermayenin doymazlığını ve pervasızlığını değil sendikal ihanetin hangi boyutlara ulaştığını gözler önüne sermiştir. Yeni iş yasa tasarısının en önemli amacı işçi örgütlenmelerini ortadan kaldırmaktır. Yasayla TİS uygulaması yerine tek tek işçilerin patronla yapacakları iş sözleşmesi gündeme geliyor.

Saldırıları sadece işçi sınıfını değil kamu emekçilerini de hedef alıyor. Acil Eylem Programı kapsamında yer alan Kamu Personel Rejimi bu saldırıların kapsamını gösteriyor. Kamu Personel Rejimi ile memurların iş güvencesi ortadan kalkacak, kamu hizmetleri özelleştirilip taşeron şirketlere yaptırılacak. Performansa dayalı ücret sistemi getirilecek. Yarım gün kısmi çalışma ile esnek çalışmanın önü açılacak. Bu ve benzeri bir dizi saldırı hükümetin gündeminde bulunmaktadır.

Nasıl ki sermaye iktidarı deprem felaketinden yararlanıp mezarda emeklilik yasasını çıkarttı, bugün de savaş ortamından yararlanıp saldırı yasalarını bir bir uygulamaya koyacak.

Emperyalist savaşa karşı mücadele, hak gasplarını durdurmak, yeni haklar elde etmek için sermayeye karşı yürütülen mücadeleden ayrılmaz.

Sonuç olarak;

- * Kıdem tazminatının gaspedilmesine
- * Esnek üretimin yasallaştırılmasına
- * Sendikal örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi hakkımızın gaspına

* Acil eylem programına ve emperyalist savaşa karşı örgütlenmeli ve saldırılara karşı durmalıyız. Sorumluluk tüm ileri öncü işçi ve emekçilerindir. Sermayenin saldırılarının durdurulması ve geriletilebilmesi, tarihsel kazanımların korunarak geliştirilmesi ancak ve ancak sınıftan yana tüm güçlerin işçi sınıfının mücadele seferberliğine katılmasıyla mümkündür.

Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

"Esnek üretim" yasa tasarısı geri çekilsin!

Tüm çalışanlara TİS ve sendikal örgütlenme hakkı!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu

(1 Mart Ankara eyleminde dağıtılan bildiri...)

ABD'nin Kürt kartı...

ABD'nin Irak'taki bir takım gruplarla ilişki içerisinde olduğu, Saddam rejimini devirdikten sonra bunlar üzerinden bir yönetim oluşturmayı planladığı biliniyor. Bu çerçevede Talabani ve Barzani yönetimindeki Kürt grupları da ABD planının bir parçası.

Talabani ve Barzani Amerika'nın himayesinde bir Kürt devleti kurmak istiyorlar. ABD ise kendi denetiminde olduğu sürece bir Kürt devleti projesine cepheden karşı çıkmıyor. Hatta zaman zaman Kürtler'i bu konuda adım atmaya teşvik ettiği, ölçülü bir biçimde onlardan yardımını esirgemediği de biliniyor.

ABD elindeki bu Kürt kartını son haftalarda sadece Saddam rejimine karşı değil, aynı zamanda Türkiye'ye karşı da kullanmaya çalışıyor.

Bu boşuna bir çaba değil kuşkusuz. Her zaman söylediğimiz gibi Türkiye, Amerikan emperyalizmine göbekten bağımlı bir ülke. Türkiye'nin dış politikasının esasları Beyaz Saray'dan belirleniyor. Irak söz konusu olduğunda Türkiye'nin ABD politikalarından bir parça ayrıldığı tek konu, denilebilir ki Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devletidir. Kendi hakimiyetini tanıdığı sürece ABD'nin Ortadoğu'nun bu bölgesinde kurulacak bir Kürt devletine itirazı yoktur. Oysa Türkiye, Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devletini kendi varlığına karşı açık bir tehdit saymaktadır. Kürt devletinin kurulmasını doğrudan bir "savaş sebebi" sayacağını açıkça ilan etmiştir.

Türkiye'nin bu politikası iki tarafa da mavi boncuk dağıtan ABD açısından duruma göre bir zorluk alanı ya da avantaj haline gelebilmektedir. Son gelişmeler ABD'nin Türkiye'ye karşı elindeki Kürt kartını belli bir ustalıkla kullandığını göstermektedir.

Kuzey Irak'ta son günlerde yaşanan bir takım gelişmeler tam da bununla ilgilidir. İlk iki hafta önce muhalefet grupları ABD'nin himayesinde bir toplantı yaptılar. Bu toplantı sonucunda Türkiye'nin desteklediği Türkmenler muhalefet yönetiminden dışlandı. Hemen ardından Barzani ve Talabani'nin güçlerini birleştirerek Yüksek Liderlik Birliği'ni oluşturdukları haberi geldi. Son olarak da Barzani'nin denetimindeki Erbil kentinde en az 50 bin kişinin katıldığı büyük bir gösteri yapıldı. Bu gösteride Türkiye protesto edildi, Türk bayrakları yakıldı. Tam da bu sıralarda ABD Genelkurmay Başkanı Mayers bir açıklama yaparak, Türkiye'yle ya da Türkiye'siz

ABD'nin kuzeyden bir cephe açmaya kararlı olduğunu açıkladı.

Elbette ki bütün bu gelişmelerin arkasında bir biçimde ABD vardı. Tezkere meclise gelmeden önceki günlerde ABD'nin Kürt kartını kullanmaktaki amacı daha çok Türkiye'ye "söz razı olmazsanız ben de Kürtlerle işbirliği yaparım" mesajını vermektir.

Fakat tezkere meclisten döndükten sonra hedefte Türkiye hükümetinden ziyade tezkereye ret oyu veren AKP-CHP milletvekilleri ve savaşa karşı çıkan halk vardı. Bu noktada Türkiye'deki savaş isteyen sermaye sınıfının ve onun borazanı medyanın Kuzey Irak'taki gelişmelere içten içe sevindikleri; bu gelişmeleri yeni bir tezkerenin, dolayısıyla Türkiye'nin savaşa katılmasının olanağı olarak değerlendirdikleri söylenebilir.

Daha çok bu nedenle savaş yanlısı medyada tezkerenin reddi yüzünden Türkiye'nin Kuzey Irak'a giremeyeceği, Irak Kürtleri'nin bundan cesaret aldıkları fikri işlendi. "Kürt devleti kurulabilir. Hatta Kürt devleti ABD'nin tam desteğinde olursa Türkiye ile Amerika bölgede karşı karşıya gelirler." Günlerdir kamuoyuna bu mesaj verilmeye çalışıldı. Genelkurmay Başkanı'nın son açıklamasındaki "umuyorum ki Amerika ile karşı karşıya gelmek zorunda kalmayız" anlamında sözleri de, savaşa karşı çıkanları Irak Kürtler'i üzerinden hizaya getirme, savaş politikalarına yedekleme amacına dönüktü.

Türkiye'de sermaye sınıfı dışında toplumun hemen tamamı emperyalist savaşa karşı. Hükümeti ve ordusuyla Amerikancı yönetim tüm çabasına rağmen halkı bu savaşın gerekliliğine inandıramadı. Son denedikleri yol, savaşta Amerika'ya destek verilmesi karşılığında yüklü bir miktarda para alınacağı, bu paranın ekonomide rahatlatma sağlayacağı yalanlarından medet ummaktı. Bu taktik ters tepti. Kan pazarlığı emekçi yığınların tepkisini çekti. Bu düşkünlük ve onursuzluk nedeniyle savaşa, ABD'ye ve onunla pazarlıkları yürüten AKP hükümetine karşı tepkiler daha da güçlenip yaygınlaştı.

Şimdi görünen o ki, Türkiye burjuvazisi de ülkeyi savaşa sokmak için ABD'nin elindeki Kürt kartından medet umar duruma gelmiştir. O nedenle, yeni tezkere gündeme geldiğinde "Türkiye'ye dönük Kürt devleti tehdidi"nin savaşa girmenin en temel gerekçesi olarak sunulmasına şaşırılmamak gerekir.

CHP redciliği savaş karşıtlığı değildir...

Şovenist kışkırtmacılık barışın değil savaşın yolunu açar

Tezkerenin reddi nasıl ki Türkiye'nin bu savaşa katılmayacağını güvencesi değilse, CHP'nin bu oylamadaki redcilik tavrının da savaş karşıtlığı ile uzaktan yakından bir ilgisi bulunmuyor.

CHP diyor ki; Amerikan askerini almayalım ama Türk askerini gönderelim. Asker gönderilmesini istediği yer komşu bir ülkenin toprakları. Üstelik bu, emperyalist kudurganlığın bugünkü hedefi konumunda bir komşu. Saldırının her an başlayabileceği ihtimali karşısında tetikte, cevap vermeye hazır durumda. Hem de sadece devlet örgütü ve gücüyle değil, halk olarak toptan bir hazırlık, bir hassasiyet had safhada. Savaş bir kez başladığında ülkesine kasteden düşmanın nereden geldiği ve kim olduğu artık anlamsızlaşır. Emperyalist işgal saldırısına uğramış bir ülke insanı için savaş, artık son derece haklı, meşru, daha ötesi bir varlık-yokluk sorunudur.

Siz böyle bir ortamda, bu koşullar altındaki bir ülkeye asker göndermekle emperyalist saldırıya eklenmek dışında hiçbir şey yapmış olmazsınız. Dolayısıyla o halktan buna denk düşen yanıtı da alırsınız. Emperyalist işgalcilere nasıl muamele gösteriyorlarsa, doğal olarak size de aynı muameleyi göstereceklerdir. Bu, sorunun bir yanı.

Diğer yandan, Amerikan emperyalizminin, siz tümüyle onun emri altına girmediğiniz sürece, kendi talan sofrası olarak gördüğü bir bölgeye girmenize izin vermesini bekleyemezsiniz. Eğer Irak'ın parçalanması ve yağmalanması planlarının içinde, kendine bağımlı bir "bağımsız Kürt devleti" projesi de varsa ve yarın (zaten tüm altyapısı bugünden hazırlanmış olan) Kürt devleti ilan edilirse, aynı "yiğitliği" sürdürebilecek, yani "milli menfaatleriniz" için ABD ile savaşmayı göze alabilecek misiniz? Mazlum Kürt halkına karşı gösterdiğiniz kabadayılığı efendinize karşı da gösterebilecek misiniz? Bu soruların yanıtı, devlet açısından da, devlet partisi CHP açısından da olumsuzdur.

Dün de böyle olmakla birlikte, Türk ordusunun Kuzey Irak'ta varlığı bugün çok daha fazla Amerikan onayı ve desteğine bağlıdır. Bu, bu kadar açık olduğuna ve CHP kurmayları da aptal olmadığına göre, tutumlarının bağlanabileceği tek yorum, savaşa katılmanın gerekçesini pekiştirmek olabilir:

Devlet partisi CHP aslında halkımızla aynı fikirde, yani savaşa karşıdır. Öyle ki, tezkereyi bile engellemiştir. Ne var ki ona göre, "milli menfaatlerimiz" savaşın dışında kalmamıza imkan tanımamaktadır. Eğer Türkiye bu savaşı karşıdan izlerse bölünme tehlikesi büyüktür. Kuşkusuz bunu da göze alamayız. Yani, istemesek de savaşmak zorundayız. Yani, Amerika için değil, kendimiz için... İşte kitlelerin "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarıyla yükselttiği savaş karşıtlığına CHP cephesinden hazırlanan tuzağın açılımı bundan ibaret.

Çünkü CHP herkesten daha iyi biliyor ki, Türkiye'de, savaş gibi son derece hassas, önemli ve temel bir konuda karar verme yetkisi hükümet ve TBMM gibi "gelip-geçici" kurumlara bırakılmaz. Çok daha tali konularda bile söz ve karar yetkisini elinden bırakmayan MGK, hiç kuşkusuz, savaşa ilişkin kararı da çoktan vermiş durumdadır. Hükümete ve meclise düşen, hep olageldiği gibi, bu karara siyasi bir kılıf giydirmek ve siyasi sorumluluğunu üstlenmektir. Konu gündeme geldiği günden itibaren süregiden görüşmelerin, yapılan hazırlıkların, değişik biçimlerde ortaya konan tutumların da gösterdiği gibi, karar savaşa katılma yönündedir. Sokaktaki vatandaşın bile görebildiği bu açık beyanın CHP kurmayları tarafından görülmeme ihtimali düşünülemez. Aynı ihtimal dışılık, CHP'nin devlet (MGK) kararlarına aykırı davranabilmesi konusunda da geçerlidir.

Dikkat edilirse, CHP'nin savaşa ilişkin tüm iddiaları, tüm söylemleri generallerinkiler ile paralel gitmektedir. Bu açıklama ve ithamların merkezini, Kürt düşmanlığı üzerine inşa edilmiş azgın bir şovenizm oluşturur. CHP'nin barış savunuculuğu da, savaş borazanlığı da aynı argümanlarla yüküldür. Aslında, barış yanlısı demagojilere CHP ideolojisinde tek bir görev yüklenmektedir; şoven saldırganlığına perde işlevi görmesi.

CHP generallerle ve tüm faşist, gerici partilerle bir ağızdan, Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulma ihtimalini "savaş gerekçesi" saydığını ilan ediyor. Bunun anlamı son derece açıktır. Kürt sorunu varlığını koruduğu sürece CHP'nin barıştan yana olması ihtimal dışıdır. Çünkü sorun çözülmediği sürece Kürt devleti kurulma ihtimali de varlığını koruyacaktır. Dolayısıyla CHP olsa olsa savaş kışkırtıcısı ve örgütleyicisi olabilir.

1 Mart eylemi üzerine...

Savaşı ve saldırganlığı kitlelerin devrimci eylemi durdurabilir

Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı 50 bini aşkın işçi, emekçi ve genç Sıhhiye Meydanı'na doldurdu. Bir avuç savaş rantçısı sermayedarın dışındaki halk kesimlerinin savaşa karşı olduğu, savaş karşıtlığı oranının %90'ı aştığı biliniyordu. Savaşın tam ortasında bulunun Türkiye halklarının emperyalist savaş karşıtı tepkisinin sokağa yansıyan en kitlesel eylemi niteliği taşıyordu 1 Mart eylemi.

En kitlesel katılımı kamu emekçileri gerçekleştirdi

Eylemde en fazla katılımı kamu emekçileri sağladı. Yaklaşık 10 bin kamu emekçisi alandı. Kamu emekçileri içerisinde en kitlesel katılım sağlayana ise Eğitim-Sen'di. SES'in katılımı da dikkat çekiciydi. Emperyalist savaş karşıtı şiarlar kadar Personel Rejimi Yasa Tasarısı ve nemaların sermayeye mama yapılmasına karşı öfke ve tepkinin ifadesi olan şiarlar da öne çıktı. Bu şiarlar işçi sınıfı ve öğrenci gençlik tarafından da sahiplenildi. Eylem, kamu emekçilerinin uzun bir süreden bu yanadır devam eden edilgenliğinin kırılmasında önemli bir adım olmuştur.

İşçilerin eyleme katılımı istenilen düzeyde değildi

Emperyalist savaş gündemde. İş güvencesi sosuna bandırılmış yeni iş yasa saldırısı 15 Mart'ta uygulamaya sokulacak. Kamu işçilerinin önemli bir kısmını işsizlik bekliyor. Tüm bu saldırılara rağmen genelde ve eyleme yansıyan boyutuyla bakıldığında, işçi sınıfının böylesi zorlu bir dönemde sürecin gerektirdiği bir duyarlılığı yakaladığı söylenemez. Ancak eylemin açığı çıkardığı bir gerçek var. Sınıfın hareketlilik sürecine girmesi durumunda, uzun yıllardır bağrında biriktirdiği patlama ögeleri nedeniyle, önceki hareketli süreçleri aşan bir politik ve örgütsel düzeyi yakalaması zor görünmüyor. Emperyalist savaşa karşı gitgide büyüyecek olan mücadele sınıfın politikleşmesine de uygun bir zemin sağlayacaktır.

Eyleme gençliğin kitlesel katılımı ve militanlığı yansdı

Üniversite gençliğinin azımsanmayacak nicelikteki önemli bir kesimi eyleme katıldı. Anti emperyalist şiarların yanı sıra YÖK yerine ikame edilmesi düşünülen YEK'e karşı mücadeleyi içeren şiarlar öne çıktı.

Liseli gençliğin emperyalist savaşa karşı mücadeleyi içeren şiarlarının yanı sıra paralı eğitime ve sağlığa yönelik taleplerini içeren sloganlar da belli bir ağırlık oluşturuyordu.

Gerek üniversite ve gerekse liseli gençliğin emperyalistlerin çıkarları uğruna savaş ateşi içine atılmak istenmesine karşı tepkisi en iyi sloganlarda ifadesini buldu: "ABD'nin askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD için ölmeyeceğiz,

öldürmeyeceğiz!" sloganları özellikle gençlik kesimleri tarafından haykırılırken, işçi ve emekçiler tarafından da sahiplenildi.

Ankara eylemi emperyalist savaşa karşı mücadelenin önümüzdeki süreçte daha da yükseleceğinin ilk işaret fişeği sayılabilir. Zira savaşın iktisadi ve sosyal yıkımın daha da derinleşmesine yolaçağımızı daha şimdiden işçi ve emekçiler hissediyor ve somut olarak yaşıyor. Memur zamları bilinmez bir bahara erteleniyor. Kamu işçilerinin bir

ikramiyelerine el konuluyor. Zam paketleri birbiri ardı sıra açılıyor. Emekçi köylülüğün Doğrudan Gelir Desteği adı altında aldığı kredinin bu yıl ödenmeyeceği sermaye hükümetinin Tarım Bakanı tarafından açıklandı. Kürt halkının özgürlük umudunun tümünden yokedilmesi için savaş ortamı kullanılıyor. Kürt halkı üzerindeki baskılar artırılıyor. Savaş ortamı gerekçe gösterilip demokratik hak ve özgürlüklere düşmanlıkta sınır tanımıyor. Kitle örgütlerinin kapısına kilit vurulması planlanıyor...

Eylemin niceliğinin, yanı sıra kitlelerin meclis tarafından da çok rahat hissedilen öfke ve tepkisinin, savaş tezkeresinin mecliste gerekli oy desteğini alamayarak boşa düşmesinde kısmen bir rolü olduğu açıktır. Bu, emperyalist saldırganlık boşa çıkarılmasında devrimci kitle duyarlılığının önemli bir rol oynayacağını somut olarak göstermiştir.

1 Mart Ankara eylemi, emperyalist savaşa karşı mücadele açısından tüm zayıflıklarına rağmen iyi bir başlangıç niteliği taşımaktadır. Bahar ayları boyunca ısınacak olan sınıf ve kitle hareketliliği için uygun bir zemin oluşturmaktadır. Görev, sürecini önünü açmak ve daha etkili bir mücadele dalgası çerçevesinde, tüm gücümüz ve politik çalışmamızın kapasitesiyle sürece yüklenmektir.

Onbinler Ankara'da haykırdı...

"Emperyalist savaşa hayır!"

1 Mart günü DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından düzenlenen "Savaşa hayır!" mitingi Ankara'da yapıldı. Sabah saatlerinden itibaren Hipodrom'da toplanan kitle öğlene doğru kortejler oluşturarak Sıhhiye'ye doğru yürüyüşe geçti. Ankara'dan eyleme katılan kitle de Hipodrom'a gelerek il dışından gelen kitle ile buluştu.

En önde kurum temsilcileri, sanatçı ve aydınlardan oluşan bir kitle "Halk bu savaşı durduracak!" ana pankartı arkasında yürüyüşe geçti. Arkasında sırasıyla DİSK, Türk-İş, KESK, meslek odaları, dernekler, üniversite gençliği, devrimci çevreler ve yasal sol partiler yerlerini aldılar.

İşçi sendikalarının katılımındaki azlığa rağmen KESK'in katılımında belli bir artış göze çarpıyordu. Son dönemlerde KESK eylemlerine katılımı zayıf bir görüntü sunan kamu emekçileri emperyalist savaş karşısında tepkisini dile getirmek için alanda yerlerini almışlardı. Dikkat çeken bir diğer nokta ise temsilcilik düzeyinde de olsa en ücra yerlerden eyleme katılım sağlanıyordu. Her zamankinin aksine KESK'in Kürt illerinden eyleme katılımı az oldu. Kürtçe pankartlar taşındı ve sloganlar atıldı. İşçi sendikalarında gözlemlenen coşku ve canlılık kamu sendikalarında yerini durgunluğa ve dağınıklığa bıraktı.

Eylemde göz dolduran bir diğer korteji ise gençlik kitlesi oluşturuyordu. Gençlik kitlesinin katılımı hem eylemin genelinde hem de üniversite pankartları arkasında hayli fazlaydı. Gençlik kortejleri enerji ve coşkusıyla eyleme ayrı bir canlılık kattı. Emperyalist savaş karşıtı şiarların yanı sıra YÖK, YEK ve özelleştirme karşıtı şiarlarını dile getirdiler.

Kortejin başı öğlen saatlerinde alana vardığı sırada diğer bir ucu hala Hipodrom'daydı. Yaklaşık 50 bin

kişinin katıldığı eylemde "Geçerse tezkere meclis/Tayyip gitsin askere!" en sık atılan slogan oldu. Yanı sıra "Emperyalist savaşa hayır!", "Savaşa değil eğitime/sağlığa bütçe!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "ABD askeri olmayacağız!", "Susma haykır savaşa hayır!", "Bu ülke bu halk satılık değil!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Yasal sol partilerden HADEP, SİP/TKP, EMER, ÖDP, DEHAP, SDP katılım sağlayan partiler arasındaydı. Düzen solcusu SHP ise ağırlığı orta yaş ve üstü üyelere olan sınırlı bir katılım sağladı. İslami kesim de sınırlı katılım sağlayan gruplar arasındaydı.

Kürsüden yapılan konuşmaların ardından "Mor ve Ötesi Grubu" ile birlikte "Bulutsuzluk Özlemi" grubunun solisti Nejat Yavaşoğulları "Savaşa Hiç Gerek Yok" şarkısını söylediler. Daha sonra Melike Demirağ, Ferhat Tunç ve Edip Akbayram da şarkılarıyla savaş hazırlıklarını protesto ettiler. Sanatçıların sunduğu program kitle tarafından ilgi ile izlendi.

Komünistler eyleme "Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın/BDSP", "Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği/BDSP" imzalı iki ayrı pankartla katıldılar. Alanda "Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim!" başlıklı BDSP imzalı bildiriler yaygın bir şekilde dağıtıldı. Genç komünistler ise eyleme çeşitli illerde oluşturulan emperyalist savaş ve paralı eğitim karşıtı platformların pankartı arkasında katıldılar.

Toplanma ve yürüyüş güzergahı boyunca alınan polisiye önlemler fazla göze batmazken000, Kızılay ve meclis yönüne doğru yapılan yığınak dikkat çekiciydi. Eylem saat 15:00 civarında sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

1 Mart mitingi ve sendikalar

1 Mart günü 50 bin civarında savaş karşıtı Ankara'da toplanarak ABD'nin kirliliğine karşı savaşa hayır dedi. Miting Türkiye genelinde gerçekleştirilen ilk merkezi eylem olma niteliği taşıması bakımından önemliydi. Eylemi önemli kılan diğer bir nokta ise, 1 Mart günü ABD askerlerinin ve askeri donanımlarının Türkiye'ye yerleşmesine ve dışarıya asker gönderilmesine olanak sağlayan tezkerenin mecliste aynı gün görüşülüyor olmasıydı. Oldukça önemli ve hassas koşullarda gerçekleştirilen eylem, Türkiye'deki savaş karşıtı muhalefetin niteliğine paralel bir atmosferde gerçekleşti.

Sendikalardan legal reformist partilere, değişik çevrelerden derneklere, meslek odalarından aydın ve sanatçılara kadar geniş bir yelpaze savaş karşıtı oluşumların çatısı altında bulunuyor. Bu kadar geniş bir yelpazeyi içinde barındıran savaş karşıtı muhalefetin ortak paydasını "Savaşa hayır!" şiarı oluşturuyor. ABD emperyalizminin tüm Ortadoğu'ya yerleşme hedefi açıkken "Irak'ta savaşa hayır!" çerçevesinin aşılmasını, savaş karşıtı eylemliliklerin hedef ve taleplerini darlaştırma riski taşıyor. ABD'nin emperyalist kaygılarla haksız ve kirliliğe hazırladığı bugünlerde emperyalist saldırganlığa ve anti-emperyalist mücadeleye yeterince vurgu yapmamak, savaş karşıtı tutumu insanî nedenlere bağlamak bu platformun bir diğer temel eksikliğini oluşturuyor. Bu eksiklikler 1 Mart eylem alanına da yansıyan bir tablo ortaya çıkardı. Buna eylemi düzenleyen ve eyleme katılan kurumların ilk elden toparlayabildiği kitleyi alana taşımış olmasını eklediğimizde, 50 bin civarı bir rakama rağmen, katılımın zayıf geçtiği söylenebilir.

Geniş bileşenli platformların bir sonucu olarak değerlendirilebilecek bu durum tek tek bileşenlerin tutumunda da kendini göstermektedir. Eylemi sendikalar cephesinden değerlendirdiğimizde, söz konusu eksikliklerin giderilmesi öncül işçi ve emekçilere önemli görevler yüklemektedir. Bu eksiklikler savaş karşıtı eylemliliklerin yaygınlaşması ve kitleselleşmesinin önünde temel bir zaaf alanı olarak durmaktadır. Sendikalar cephesinden, savaşın dışarda emperyalizme kölece bağımlılığı derinleştirileceği, içeride ise temel hak ve özgürlüklerin gaspına eşlik eden azgın bir devlet terörüne yolaçacağı yeterince bilince çıkmış değil. Sınıfa yönelik saldırıların bu dönemde yoğunlaşması ve hız kazanması bir tesadüf değildir. Sendikaların savaş ve saldırılar konusunda işyerlerinde, bölgelerde, şubelerde bu yönlü bir taban çalışması yürütmemesi, savaşın emperyalist niteliğini geniş kitleler nezdinde teşhir etmemesi ve anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkarmaması, işbirlikçi sermaye sınıfını değil de onun kuklası hükümeti hedef alması sayılabilecek eksiklikler arasındadır. Eylemin düzenleyicilerinden biri olan DİSK'in, tabanını işyerlerinde bırakarak oldukça az bir katılım sağlaması söz konusu zayıflıkların nicelik olarak alana yansımalarıdır. Benzer durum Türk-İş için de geçerlidir. Görece daha fazla kitleyi alana taşıyan Türk-İş'in de tabana yönelik bir çalışma yapmamış olduğu alanda kendini gösteriyordu.

Eylemde DİSK kortejinde açılan "Savaş değil barış istiyoruz!" pankartında formüle edilen "barış" talebi savaşın ve saldırıların sınıfsal niteliği hakkında

yeterince bilinç açıklığına sahip olunmadığını gösteriyor. "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" şeklinde formüle edilen şiar da aynı zayıflığın göstergesi. Oysa işçi sınıfı ve emekçiler, kapitalizmde barışın ne anlama geldiğini devletin direniş ve grevlerine yönelik terörden, düşük ücretlerden, uzun çalışma saatlerinden, özelleştirme ve örgütsüzleştirme saldırılarından, işsizlikten, açlıktan vb. yeterince biliyorlar. Sermaye düzeninin çarkına çomak sokmayan, iktidarını tehdit etmeyen her türden ortam sermaye sınıfının arzuladığı bir "barış" ortamıdır. Savaşın olduğu gibi barışın da sınıfsal bir niteliği vardır. İktidar hangi sınıfın elindeyse demokrasi de, savaş da, barış da o sınıfın çıkarına hizmet eder. Sendika kortejlerinden yükselen muğlak bir barış talebi bu sınıfsal ayrımın üzerini örtmektedir.

Ağzını açan hemen her kesimin halkın %90'ının bu savaşa karşı olduğunu dillendirdiği bir ortamda, Türk-İş ve DİSK'in 2500 civarında bir kitleyi alana taşımamasının gerisinde aynı zamanda sendikal ihanet şebekesinin yıllardır sermayenin koltuk değnekliğini yapması olgusu vardır.

Merkezi düzeyde işçi sendikalarının yaşadığı bu zaafa rağmen sınıfın, öncülleri şahsında da olsa alanda yükselttiği "Katil ABD, katil emperyalizm!", "Yaşasın sosyalizm!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganı, "Ne biz ne de çocuklarımız Amerika'nın askeri, İMF'nin kölesi olmayacağız!", "Emperyalist savaşa karşı sınıf mücadelesini yükselt!" pankartı, "Emperyalist savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Kölelik yasası değil yeni haklar istiyoruz!", "Kıdem tazminatını kaldıran, kiralık işçi düzenini getiren, sendikal örgütlülüğü işlevsizleştiren yeni iş yasasına hayır!" dövizleri, anti-emperyalist

tutuma ve savaşa saldırıları birleştirebilen bir bilinç açıklığına sahip olduğunu göstermektedir. Sayıca azlığına rağmen işçilerin eylemdeki coşkusu, kararlılığı ve disiplini, genç işçilerin eylemde belli bir ağırlık oluşturması dikkat çeken bir diğer noktadır. KESK cephesinden durum biraz daha farklı yaşandı. Eyleme katılan 10 bin kamu emekçisinin yarısını Eğitim-Sen oluşturdu. Kamu emekçilerinin işçi sınıfına oranla daha fazla politikleşmiş kitlesi ve aydın kimliği katılıma da yansıdı. Bu tablo KESK'in, işçi sendikalarına oranla daha fazla taban çalışması yaptığı anlamına gelmiyor. Bunu 12 yıllık fiili-mücadele hattının bir kazanımı ve sonucu olarak değerlendirmek gerekiyor. Sahte yasa sonrası mücadeleye ve özgücüne güvensizleşen

kamu emekçilerinin coşkusuz ve düzensiz kortejleri hareketin yaşadığı zaafa işaret etmektedir. Fakat buna rağmen katılımındaki kitlesellik kamu emekçilerinin mücadeledeki kararlılığına bir göstergesi sayılmalıdır.

Şubeler düzeyinde KESK'in sürecine ilişkin yaşanan iç tartışmalar eylem öncesinde kendini göstermiştir. Eğitim-Sen, merkezden bağımsız olarak İstanbul Eğitim-Sen şubeleri imzasıyla "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarının bulunduğu kokart bastırmıştır. Yine KESK İstanbul şubelerini içine alan savaş karşıtı bir gazete ilanını merkezin karşı görüşüne rağmen verilmiştir. Benzer bir durum araçların tutulmasında da yaşanmıştır, sendika genel merkezleri tutulan araçların maddi yükünü karşılamak istememiştir vb. Ön duyuru ve çalışmasının yetersizliğine rağmen anti-

emperyalist şiarlarla eyleme katılan 10 bin emekçi savaşa ve emperyalizme karşı net bir tutum sergilemiştir.

Hükümetin savaş bütçesi hazırladığı şu günlerde eğitim ve sağlık emekçilerinin "Savaşa değil eğitime/sağlığa bütçe!", yine cepheye gönderilmesi yönünde hazırlıkları yapılan sağlık emekçilerinin "Savaşta yedek ordu olmak istemiyoruz" ana pankartı arkasında yürümleri, enerji ve maden sektöründe çalışan emekçilerin "Savaşa değil yatırıma bütçe!" şiarını yükseltmeleri, kimi sendikalarda "Emperyalist savaşa hayır!" şiarının bulunduğu pankart ve dövizlerin taşınması hükümete ve emperyalizme karşı duyulan tepkinin bir yansıması olmuştur.

Aynı gün tezkerenin mecliste görüşüleceği önceden bilinmesine rağmen eylem, "tepkilerin barışçıl yolla dile getirilmesi" bakışının ifadesi olarak bir ileri noktaya taşınmadı. "Tezkere geri çekilene kadar alanda kalınması" önerisi ise, ağırlıklı olarak kamu sendikaları ve şubeleri arasında kabul görmesine rağmen, öneri merkezileştirilemediği için bir karşılık bulamadı.

Ülke boydan boya fiili olarak ABD emperyalizminin işgali altındayken, yeri geldiğinde "milliyetçilik" adına mangalda kül bırakmayan sarı ve kontra sendikalar ise temsili düzeyde dahi eyleme katılmadı.

1 Mart eylemi sonrasında öncül işçi ve emekçilerin önünde savaş karşıtı eylemlerin hedefini netleştirmek, sürekliliğini sağlamak ve anti-emperyalist mücadele ile birleştirmek görevi durmaktadır. Eylemlerin yaygınlaşması, kitleselleşmesi ve amacına ulaşması bu görevin yerine hangi düzeyde yerine getirildiğine bağlı olacaktır.

1 Mart mitingi ve gençlik...

“ABD askeri olmayacağız!”

Irak halkının kanı üzerinden pazarlıklar sürerken, emekçilerin ve gençliğin en diri kesimleri ile savaşın karşısında bir barikat olarak dikildiğine tanık olduk. 1 Mart'ta Sıhhiye Meydanı'nı dolduran yaklaşık 50 bin yürek bu savaşı durdurmanın gerçek yolunun sokaktan geçtiğini haykırdı. Akşam saatlerinde tezkerenin geçmediğinin öğrenilmesi ile gündüzün kavgacı tutumunun yerini yer yer rehavet almış olsa da, o gün alanı dolduran binler barışı değil de zaman kazanmış olmanın verdiği güvenle mücadeleye daha bir yüklenecilerdir. Nitekim Pazar günü burjuva medyanın savaş borazanları canhıraş çılgınlarla tezkerenin geçmemesinin ne büyük felaket olduğunu yazıyorlardı.

Gençlik tek vücut...

Türkiye'nin dört bir yanından gelen öğrenci gençlik, alanda ortaklaşarak güçlü bir tablo çizdi. Büyük ve son derece görsel “Üniversiteler savaş istemiyor!” pankartının ardında toplanan öğrenciler, aylardır üniversitelerde ve sokaklarda yükselttikleri mücadeleyi burada ortaklaştırdılar. Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri, Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform/Beytepe, Bilkent Platform, Cebeci Savaş Karşıtı Platform, ODTÜ Emperyalist Savaşa ve Paralı Eğitime Hayır!, Tandoğan Kampüsü, DTCF Öğrencileri, İstanbul Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Trakya Üniversitesi'nden platformlar, Dumlupınar, Kocatepe, Gaziosman Paşa, Abant İzzet Baysal'dan öğrenciler ve Ankara Liseli Gençlik Platformu, kendi pankartlarının ardından, gençliğin bu savaşa karşı duracağını ve ABD askeri olmayacağını haykırdı.

Savaşa değil eğitime bütçe!

Emperyalist savaşı üniversitelerde temel gündem haline getiren emperyalist savaş karşıtı platformların çalışmalarını doğrudan alana taşımaları başlı başına önemli bir gelişmedir. Bunun yanı sıra açılan tüm pankartların ardında savaşın yanı sıra YÖK ve paralı eğitim gündeminin unutulmaması ve Paralı Eğitim Bakanı Erkan Mumcu'nun son marifeti YEK'in daha yeni olmasına rağmen öğrenciler tarafından bunun alanda teşhir edilmesi de son derece önemlidir. Alanda en fazla atılan sloganlardan biri, “Ne YÖK, ne YEK, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganı olmuştur. Bu gençliğin YEK zokasını yutmayacağını göstermektedir. Gençliğin saldırılara bu kadar erken yanıt vermesi onun ileri unsurları nezdinde politikleşme potansiyelini de ortaya çıkarmıştır. Eylemin hemen ardından Eğitim-Sen'in YEK için oluşturulmuş danışma kurulunu terketmesi ve bu gelişmeyi paralı eğitimi amaçladığını söyleyerek teşhir etmesi, öğrenci gençliğin mücadelesinde ön açıcı olarak kullanılmalıdır.

Eylem alanlarının birleştiriciliği

Öğrenci kortejlerinin üstelik böylesine kalabalık bir mitingte yanyana gelmiş olması bir rastlantı değil, uzun bir dönemdir yakıcılaşan ihtiyaçların ve bizzat öğrencilerin çabalarının sonucudur. Eylem öncesinde Ankara'daki öğrenciler bu planlamayı yapmışlar ve alanda da yoğun bir çaba harcayarak toplanma alanının değişik yerlerine dağılmış üniversite

kortejlerini biraraya getirmişlerdir. Burada bir koordinasyon oluşturulmuş ve birliktelik güçlendirilmiştir. Alana gelirken belirlenmiş olan sloganlar her kortejin önerileri ile zenginleşmiş ve belki de daha önce hiç atılmamış kimi sloganlar tartışılarak belirlenmiş ve eylemin temeli olmuştur. Özellikle YEK gündeminden habersiz taşra üniversiteleri için bu önemli bir kazançtır.

Burada taşranın katılımının 18 Mayıs'a göre zayıf kaldığını da belirtelim. İlk defa merkezi bir eyleme katılan GOP, 70 kişilik Dumlupınar, 120 kişilik Abant kortejleri hayli anlamlı olmakla beraber, katılan üniversite sayısı oldukça düşüktür. Oysa bu üniversitelerin gösterdiği gibi etkin bir müdahale ile Eskişehir'den, Adana'dan, İzmir'den, Balıkesir'den, Çanakkale'den, Sivas'tan, Samsun'dan, Zonguldak'tan ve diğer üniversitelerden yüzlerce öğrenci eyleme getirilebilir ve gelecek için büyük kazanımlar yaratılabilir. Taşranın zaman zaman düşen, zaman zaman yükselen grafiğinde bu tür müdahalelerin, etkili ve iddialı bir çalışmanın eksikliğinin önemli bir etkisi bulunuyor. Buna rağmen katılım umutlu olmamızı sağlıyor; taşra merkezin gündemini yakalayabiliyor ve anlamlı katkılar yapabiliyor.

Tüm öğrenci kortejlerinin son derece coşkulu bir havada girdikleri Sıhhiye'de bir takım sorunlar yaşandı. Buradaki sıkışıklık yüzünden Abdi İpekçi

girişine sıkışan öğrenci kortejleri önden gelen haberler doğrultusunda Kızılay'ı zorlama iradesinin bir parçası olmak istiyordu. Hiç durmaksızın atılan “Bir, iki, üç, daha fazla Kızılay, daha fazla direniş!” sloganı da bunu gösteriyor. Ancak eylemin sonlarına doğru buradan çıkarak Sıhhiye'ye geçebilen öğrenciler burada da ısrarla Kızılay'a girişin zorlanmasını istiyor ve ön tarafa destek vermeye hazırlanıyorlardı. Sendika ağalarının ve reformizmin barikatına takılan bu çaba bir dahaki eylemler için güven vericidir. Bu çaba, gençliğin dinamizminin somutlanmasıdır, bağımsız öğrenci örgütlenmelerinin iddia edildiği gibi zayıf ve geri olmadığını anlatımdır.

Gençliğe gücünüz yetmeyecek!

Emperyalist savaşa, paralı eğitim saldırısına, üniversitelerin hücreleştirilmesine karşı güçlü bir barikatın ilk katlarını ören öğrenci gençlik, önümüzdeki dönem sermayenin oyunlarını boşa çıkarmaya hazırlanıyor. 1 Mart'ın ardından daha bir özgüvenli ve yaratılan manipülasyon ve rehavet dalgasına karşı daha etkin bir çalışma ile geleceğe yürüyor. Genç komünistler bu tablodan gerekli görevleri çıkararak yükselen hareketi kucaklamaya hazır olmalıdırlar.

Genç komünistler

1 Mart Ankara mitingi...

“1 Mart eyleminin açtığı yoldan 1 Mayıs'a!”

1 Mart'ta Ankara'da yapılan mitingte Birleşik Metal-İş kortejinde katıldım. “Savaşa hayır!” pankartı ile kortejin en önünde yer alan DİSK'in hemen arkasında Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Sosyal-İş, Nakliyat-İş savaş karşıtı pankartları ve dövizleri ile yer almışlardı. Genel-İş, Sosyal-İş, Nakliyat-İş Ankara şubeleri kitlesel katılım sergilerken, Birleşik Metal-İş Türkiye genelinde tüm şubeler ile temsilcilik düzeyinde katılmıştı. Tabanlarını katmayı masraflı oluyor diye tercih etmemişlerdi. Sormak gerekiyor bu baylara; “aldığımız üye aidatlarını böylesine önemli mitinglerde kullanmayacaksınız da nerede kullanacaksınız?” Mali yetersizlik gerekçesiyle yeteri kadar otobüs kaldırılmamasına işyeri temsilcileri tepkiliydiler. Birçok arkadaşlarının gelmek istediğini, ancak otobüs olmadığı için gelemediklerini söylüyorlardı. İstanbul, Gebze, Kocaeli, İzmir, Eskişehir'den gelen temsilciliklerden oluşan kortejde yaklaşık 120 kişi vardı. Çoğunluğu genç işçilerden oluşan kortejde sloganlar hiç susmadı.

Hipodrom'dan Sıhhiye'ye kadar alkış ve sloganlarla yürüyen işçiler hükümet ve ABD emperyalizmi karşıtı sloganlarını gür ve coşkulu biçimde attılar. En sık atılan sloganlar “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Çıkarırsa tezkere, meclis gitsin askere!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Şalter incek savaş bitecek!”, “Terörist ABD,

terörist AKP!” Taşınan dövizlerde de genellikle aynı şiarlar yazılıydı. Genç işçilerin coşkusu ve dinamizmi sloganlarda kendisini ifade ediyordu. Özellikle Sıhhiye Meydanı'na girerken sloganlar daha gür ve daha coşkulu atıldı. Ancak kimi işçiler hükümet karşıtı sloganlar atıldığında suskun kalmayı tercih ettiler.

Bugün gerek savaş bahanesiyle, gerekse hükümetin uyguladığı IMF yıkım programıyla olsun sınıfa yöneltilen kapsamlı saldırılardan metal işçileri fazlasıyla nasibini almaktadır. ‘91 Körfez Savaşı'nın faturasını metal işçileri o kadar ağır bedelle ödemişlerdir ki, hala yaraları sarılabilmiş değildir. Metal işçileri suskunluk fesadını yırtarak diğer işçi sınıfı kardeşleriyle savaşa, işsizliğe, düşük ücretlere, örgütsüzleştirmeye, esnek çalışmaya karşı mücadeleyi yükseltmelidir. Bunun için de tabandan birlik olarak örgütlenmelidir. 1 Mart eyleminin açtığı yoldan 1 Mayıs'a bugünden kitlesel katılımı örgütlemek için hazırlanmalıdır. Yanısıra esnek çalışma yasa tasarısına karşı mücadele için daha çok çaba ve enerji seferber etmelidir.

Savaşın yolaçacağı yıkımları engelleyebilmenin yolu alanlarda mücadele etmekten geçiyor. Üretimden gelen güç kullanılarak, iş bırakılarak 1 Mayıs'ta alanlarda mücadele bayrağını yükseltmek için şimdiden hazırlanmalıdır.

Bir metal işçisi/İstanbul

Kasap Şaron koalisyon hükümetini yoğun katliamlar eşliğinde kurdu...

Emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı bölge halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

Şaron'un Likud Partisi üç partiyi yanına alarak koalisyon hükümetini kurdu. Koalisyonda yer alan partilerden biri olan "Ulusal Dinci Parti" İsrail'in en gerici-ırkçı Yahudilerinden oluşan yerleşimcileri temsil ediyor. Diğerleri "Ulusal Birlik Partisi" ve "Şinui Partisi"dir. Yeni hükümet İsrail parlamentosu Knesset'ten güvenoyu aldı.

Katliamlar eşliğinde kurulun koalisyon

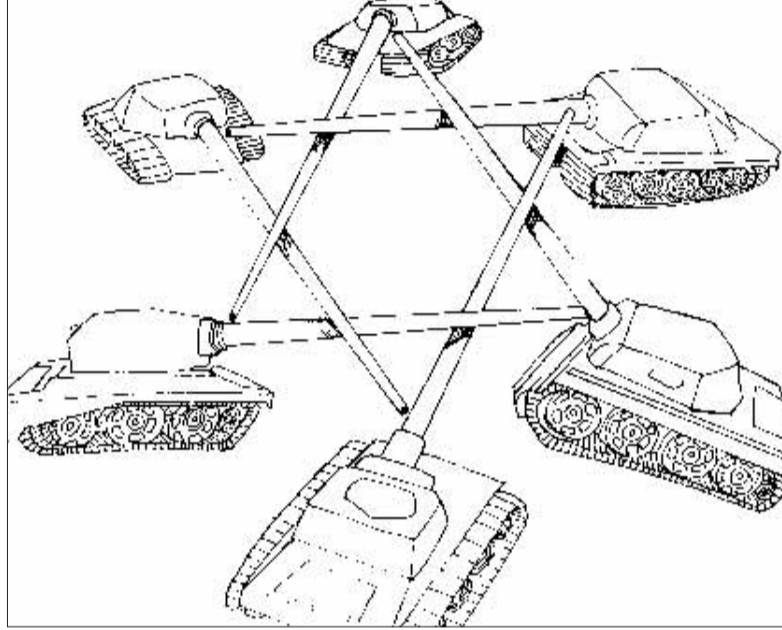
Katil Şaron seçimlere katliam ve yıkımlar eşliğinde hazırlandı. Seçimler öncesinde Şaron ve oğlunun rüşvet vb. kirli sicili ortaya saçıldığı için katliamlara daha özel bir ağırlık verildi. Öyle ki, işgalci İsrail ordusunun bir günde katlettiği Filistinli sayısı 30'a kadar ulaştı. Siyonizm ideolojisi ile zehirlenmiş İsrail toplumunda Şaron'un kanlı yöntemi yazık ki karşılık buldu.

Seçim döneminde yoğunlaşan katliam ve yıkım politikası hükümet kurma sürecine de eşlik etti. Zaten İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz (yeni kurulan hükümette de aynı mevkii işgal ediyor) Gazze Şeridi'ne dönük saldırıların yoğunlaşacağını açıklamıştı. Siyonist bakanın açıklamasından sonra işgalci ordu peşpeşe katliamlar gerçekleştirdi. Bir tankın Filistinli direnişçiler tarafından dört askerle birlikte havaya uçurulması siyonistleri daha da azdırdı. Gününbirlik işlenen cinayetlerin yanı sıra Batı Şeria'nın Tulkarim kentinde 3, Nablus'ta 3; Gazze Şeridi'nde Beyt Hanuna'da 6, (kentnin bağlantılarını sağlayan iki köprü ve karayolu da tahrip edildi), Gazze'de 7, Nuseyre ve Bureij mülteci kamplarında ise 8 Filistinli katledildi. Yüzlerce kişi yaralandı, bir o kadar gözaltına alındı. Saldırıları çoğunlukla gece yarısı başlıyor ve onlarca tank ve zırhlı araç eşliğinde gerçekleştiriliyor. Her zamanki gibi saldırılara ev ve işyeri yıkımları eşlik etti. İkinci intifadanın başlamasından bu yana katledilen Filistinli sayısı 2 bin 500'e yaklaştı.

Emperyalist-siyonist saldırganlığın kıramadığı direniş

Emperyalist güçlerin, özelde Amerikan emperyalizminin her türlü desteğini alan siyonistler, sahip oldukları askeri üstünlük, gerçekleştirdikleri barbarca saldırı ve katliamlarına rağmen Filistin direnişini kıramadılar. Bu nedenle emperyalist-siyonist ittifak, Ortadoğu'ya kirli planlarının hayata geçirilmesi önündeki en önemli engellerden biri olan bu direnişi kırmak için tüm gücüyle yükleniyor. Özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra bu politika çok daha acımasız, kural tanımaz bir şekilde uygulanıyor. Haydutbaşı Bush'un başa geçmesinden sonra Beyrut kasabı istediği ortamı bulmuş oldu. Defalarca ABD'yi ziyaret eden Şaron, planlarını bizzat Washington'da hazırlıyor.

Emperyalist saldırı ve savaş tehdidinin tüm bölgeyi sardığı bir dönemde siyonist saldırılar, bu saldırılara karşı devam eden Filistin halkının direnişi uluslararası kamuoyunda geri plana düştü. Oysa Filistin direnişini kırmak için yoğunlaşan yıkım ve katliamlar

emperyalist savaş ve hegemonya planının bir parçası durumunda. Zira savaşın başlaması durumunda Filistin halkının bölge halklarına örnek olması ve anti-emperyalist direnişin tüm Ortadoğu'ya yayılması, başta siyonistler ve ABD olmak üzere bölgedeki tüm işbirlikçilerinin en büyük korkusu. Böylesine hayati bir önem taşıyan ve tam bir kuşatma altında süren Filistin direnişi yazık ki, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele eden güçlerden hak ettiği desteği henüz alamamaktadır.

Siyonistlerin emperyalist savaşı fırsata dönüştürme hesapları

Siyonistler Bush ve savaş çetesiyle yakın işbirliği içinde. Özellikle savaş kundakçılarının en azılılarından olan Wolfowitz'in Amerika'daki siyonist lobinin temsilcisi olduğu basında sık sık yer alıyor. Şaron'un defalarca ABD'ye gidip yaptığı görüşmeler yakın işbirliğinin somut bir göstergesi.

Amerikan emperyalizminin bölgeye dönük saldırısı gündeme geldiğinde, Şaron hükümeti ABD'den milyarlarca dolar talep etti. Sadece silahlanma için istediği miktar 4 milyar dolar. Siyonistler uygun koşulların oluşması durumunda özellikle Lübnan ve Suriye'yi hedef almayı umuyorlar. Suriye'nin şimdiden ABD tarafından tehdit edildiği göz önüne alındığında, emperyalist-siyonist işbirliği daha açık görülür. Filistin halkını sürgün ve katliamlarla kendi topraklarından sürerek büyük İsrail kurmayı hedefleyen siyonistler, emperyalist savaşın bu kirli amaç için bulunmaz fırsat olacağını düşünüyorlar. Nitekim yeni kurulan Şaron hükümetinin protokolünde, Filistin topraklarındaki Yahudi yerleşimlerinin büyütüleceği vurgulanıyor. Bundan dolayı savaşın bir an önce başlamasını istiyorlar.

Arafat'ı tasfiye etmenin işlerini kolaylaştıracağını hesaplayan Bush ve Şaron yoğun bir uğraş içinde. Bir taraftan yıkım saldırıları sürdürülürken, öte yandan tam bir arsızlıkla Filistin yönetiminin yolsuzluklarından ve yapması gereken reformlardan söz ediliyor. Haydutbaşı Bush, Irak'ı yakıp yıktıktan sonra sıranın Filistin devletini kurmaya geleceği demagojisini yapıyor.

Gerici Arap rejimleri tam bir teslimiyet içinde

Küstahça açıklamalarıyla bölge halklarını tehdit eden Bush ve çetesi, bölge devletlerinden kayda değer bir tepki görmedi. Irak'a saldırı gündemiyle Mısır'da toplanan Arap Birliği Zirvesi de herhangi bir ciddi karar almadan dağıldı. Birkaç istisna dışında zirveye katılan devlet temsilcileri, emperyalist savaş karşısında tam bir teslimiyet içindeler. Bir kısmı ise (Mısır, Körfez ülkeleri vb.) ABD'nin uşağı olduğunu zirvedeki tutumlarıyla yeniden tescil etti. Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad ise, Arap ülkelerine, "ABD'nin saldırısına kolaylık sağlamama" çağrısı yapmakla yetindi. Libya lideri Kaddafi, Suudi Prensi ile kavga ederek zirveyi terk etti. Ortaya çıkan utanç verici tablo, kendilerini de hedef alan emperyalist savaşa karşı Arap rejimlerinin tam bir teslimiyet içinde olduklarına tanıklık etti.

Emperyalist savaş gölgesinde yıkım ve katliamlara maruz kalan Filistin halkının durumu ise zirvenin gündemine bile gelmedi. Kendi iktidarlarını sürdürme derdine düşen gerici rejimler, Filistin işgalini gündemlerinin dışına atmış durumdadır. Hiçbir zaman samimi olarak sahiplenmedikleri Filistin davasından demagoji amacıyla da olsa söz etmemeye başladılar. En büyük korkuları, emperyalist savaşa ve siyonist işgale karşı gittikçe hareketlenen Arap halklarının Filistin halkının direnişini örnek almaları.

Emperyalist savaş ve siyonist işgale karşı bölgesel intifada!

Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı kitlesel mücadele yer yer Filistin'le dayanışma şiarlarını gündemine almakla beraber, bu güçlü bir dayanışma olmaktan uzak. Oysa Filistin halkı daha savaş başlamadan ağır bedeller ödüyor. Savaşın başlamasıyla birlikte bu bedellerin çok daha ağırlaşacağı açık. Yiğitçe direnen Filistin halkı dayanışmayı fazlasıyla hak ediyor. Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı çıkan her samimi güç bu dayanışmayı göstermekle yükümlüdür.

Şimdiye kadar Arap ülkelerinde kitlelerin alanlara çıkması, politik süreçlere müdahale etmesi sık rastlanan bir durum değildi. Emperyalist savaş tehdidi bu durumu değiştirmiş, yüzbinlerce insanın sokaklara taşmasına yol açmıştır. Şam, Halep, Sana, Kahire, Kazablanka, Körfez ülkeleri ve diğer kentlerde yüzbinlerce Arap emekçisinin kitlesel eylemleri, suskunluk fesadı döneminin geride kaldığını gösteriyor. Savaşın fiilen başlaması durumunda bu tepkilerin daha kitlesel ve militan bir niteliğe bürünmesi kaçınılmaz. Türkiye halkları ile bölge halklarının kaderi, hiçbir zaman olmadığı kadar birbirine bağlı hale gelmiştir. Bu, Ortadoğu halklarının bölgesel bir direnişi örmeleri için uygun bir zemindir. Tüm bölge halklarını hedef alan emperyalist saldırganlık bunu zorunlu kılmaktadır. Filistin halkıyla tam bir dayanışma, emperyalist-siyonist ittifaka ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı militan bir direniş! Anti-emperyalist mücadelenin önünde duran görevlerin başında geliyor.

Partiyi her alanda güçlendirin

Sıraladığımız bu üç temel olgu; yani, geleneksel devrimci küçük-burjuva akımların yaşadığı gerileme ve tükenme süreci, reformist sol akımların tasfiyeci etki ve tahribatı, ve nihayet, sınıf ve kitle hareketinin yakıcı devrimci önderlik ihtiyacı, partimizin tarihi ve güncel bir önem taşıyan görev ve sorumluluklarına da açıklık getirmektedir. Bugünün Türkiye’inde devrim bayrağını ancak partimizde temsil edilen işçi sınıfı devrimcileri taşıyabilirler. Devrimci önderlik ihtiyacına ancak onlar yanıt verebilir, reformizmin tasfiyeci tahribatını ancak onlar göğüsleyebilirler. Sınıf ve kitle hareketine yol açıcı devrimcileştirici bir müdahaleyi ancak onlar yapabilirler.

Devirmeyen darbe güçlendirdi

Partimiz, Kuruluş Kongresi’ni izleyen haftalar ve aylar içerisinde peşpeşe karşı karşıya kaldığı saldırılara ele aldığı değerlendirmesinde, “Devirmeyen darbe güçlendirir” demişti. Bugün aradan geçen dört yıllık sürenin toplam bilançosu ve ulaşılan gelişme düzeyi üzerinden tüm açıklığıyla görüyoruz ki, devirmeyen darbe gerçekten güçlendirdi. Sıkıntılı dönem sabırlı, soluklu ve inatçı bir çaba ile çoktan geride bırakıldı. Parti belirgin bir toparlanma yaşadı, bir dizi alanda hızla yeniden güç topladı ve gelinen yerde, kendini sınıf mücadelesi görevlerine daha geniş ölçekte ve daha etkin biçimde uyarlayabildiği bir döneme girmeyi başardı. Hala da sürmekte olan belli yetersizliklere, güçlüklerle ve sorunlara rağmen net bir biçimde ifade etmeliyiz ki, partimiz bugün siyasal ve moral açıdan, kuruluş ön süreci de dahil olmak üzere, kendi tarihinin en güçlü dönemini yaşamaktadır.

Bu sonuç şaşırtıcı da değildir. “Devirmeyen darbe güçlendirir” başlıklı değerlendirme (Ekim, sayı: 202, Mart ‘99, başyazı), bugünkü bu sonucu daha baştan tam bir açıklık ve kesinlikle öngörürken, soyut ya da duygusal bir inançtan değil, fakat partimizi ortaya çıkaran bütün bir birikimden ve bu birikim temelinde yaratılmış bulunan ideolojik, politik ve örgütsel kimlik

ile bunlara sıkı sıkıya bağlı moral güç ve değerlerden hareket etmiş, söz konusu değerlendirmede bunları net tanımlamalarla ortaya da koymuştu.

Partimizde her zaman vurgulandığı gibi, üstünlüklerinin bilincinde olmak ve bundan güç almak, varolan güçlükleri ve yetersizlikleri aşmanın temel önemde bir önkoşuludur. Parti bir kez daha bu bilinçle hareket etmiş, bu yönetsel yaklaşımın gereklerine uygun davranmış ve bu sayede, yenilen darbelerin tahribatını belirgin biçimde gidermenin ötesine geçerek, bugünkü başarılı politik-örgütsel gelişme çizgisine oturmuştur.

Dahası var. Yaratılmış bulunan çok yönlü birikim ve önkoşullar sayesinde parti gerçek bir sıçrama anlamına gelecek asıl gelişmesini bundan sonra yaşama olanağıyla yüzyüzedir gelinen yerde.

Partimizi güçlendirmenin tarihsel ve güncel anlamı ve önemi

Partimiz, tam da zamanında öngördüğü gibi, devirmeyen darbeden güçlenerek çıktı. Fakat tüm bunlara rağmen o bugün her alanda ve her açıdan yeni bir düzeyde güçlenme acil ihtiyacı ve zorunluluğu ile yüzyüzedir.

Bu ihtiyaç ve zorunluluk, dünyanın özellikle 11 Eylül sonrasında girdiği yeni dönem üzerinden, Türkiye’yi çevreleyen kriz bölgeleri ve kapımıza dayanmış emperyalist savaş üzerinden, ve nihayet, Türkiye’nin iç sosyal ve siyasal yaşamı üzerinden, çok yönlü ve somut olarak kuvvetle gerekçelendirilebilir. Nitekim konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bu sürekli bir biçimde yapılmakta, özellikle Ekim’in birçok başyazısında uluslararası duruma ve Türkiye’ye ilişkin değerlendirmeler, sonuçta özenle bu ihtiyaca ve sorumluluğa bağlanmaktadır. Fakat biz burada bu ihtiyacın, daha özel bir sorun gibi görünen, gerçekte ise tüm bu saydıklarımızı da bir biçimde kapsayan ve karşılayan temel bir yönüne değinmek istiyoruz. Bu, Türkiye sol hareketinin ve ondan ayrı düşünülemez olan toplumsal muhalefetin bugünkü tablosudur.

1960’larla birlikte yeniden doğan, hızla kitlesellenen ve toplumun gündemine giren sol hareketimiz, izleyen 20 yılda devrimcileşme ve halk hareketinin devrimci yükselişi ortamında etki ve gücünün en ileri boyutlarına ulaşma olanağı buldu. Son 40 yılın ilk 20 yılında durumu bu olan sol hareket; 12 Eylül faşist darbesini izleyen son 20 yıl içerisinde ise birbirine eklenen yenilgiler, bu yenilgilerin her birinin her seferinde yeni boyutlar kazandırdığı ideolojik ve örgütsel tasfiye süreçleri sonucunda, denilebilir ki bugün son 40 yıllık tarihinin en zayıf, dağıntık ve iddiasız dönemini yaşamaktadır. 12 Eylül yenilgisiyle zaten çok büyük darbeler almış ve önemli ölçüde liberalleşmiş bulunan sol hareket, ‘89 çöküşünün ardından büyük bir bölümüyle devrimci geçmişinden tümenden koptu ve düzenin icazet alanına

kaydı. Devletin gizli ama gerçek anayasası kabul edilen “Milli Siyaset Belgesi”, ‘90’ların ortasına doğru, bu gelişmeyi solun önemli bir bölümüyle “ılımlı çizgiye kaydığı” saptamasıyla tescil edip kayda geçirdi. Böylece, o güne kadarki deneyimin sonuçlarını da göz önünde tutarak, kendi icazet ve denetim sınırları içinde “ılımlı bir sol” yaratmayı devlet katında bir “milli politika” düzeyine çıkardı.

Solun aynı yenilgi ve tasfiye süreçlerinden önemli yaralar alan ama herşeye rağmen genel anlamda devrimcilikte ısrar eden daha sınırlı bir kesimi ise, temel önemdeki yapısal zaafıyla herhangi bir hesaplaşma gücü ve yeteneği göstermeden, çifte yenilgiyi izleyen yeni dönemde siyasal yaşamını sürdürmeye çalıştı ve bunu başarabileceğini sandı. Dönemsel bazı gelişmelerin (işçi hareketindeki geçici canlanma, Kürt hareketi vb.) etkisi altında güç kazanan bu umut temelsizdi ve ‘90’lı yılların ikinci yarısı bunu somut olarak gösterdi. Bugün bu kesim de önemli bir bölümüyle ve tam da zamanında öngördüğümüz gibi, artık yolun sonuna hızla yaklaşmaktadır.

Bir yandan sürekli bir biçimde kemirici, zayıflatıcı ve tüketici etkiler yaratan yapısal zaafılar, öte yandan devletin çok yönlü ve sistematik ezme, yıldırma, yoketme, hiç değilse düzenin icazet alanına sürme operasyonları, ‘96 yılından itibaren bu akımlarda sürekli bir gerileme, gerilemeden de öteye bir tasfiyeci çözümlere yolaçmış bulunmaktaydı. 28 Şubat süreciyle gündeme getirilen müdahale ve manevralar solun bu kesiminin adım adım tecritine, kendi hatalarının da belirgin katkısıyla hızla marjinalleşmesine, giderek devrimci iddiasını ve özgüvenini yitirmesine yolaçtı. Bunun üzerine daha bir de ‘99 yılındaki PKK teslimiyeti, yani Kürt hareketinin büyük tarihi yenilgisi bindi. Bunun yapısal olarak zaten zayıf ve çözümlere sürecindeki bu akımlar üzerindeki siyasal ve moral etkisi, denebilir ki son 20 yılın üçüncü büyük yenilgisi sayılabilecek boyutlarda oldu.

Küçük-burjuva bir çizgi ve kültür içinde şekillenmenin getirdiği çok yönlü sorunların ve zaafaların tüketici etkisini zaten yaşayan bu akımlar, PKK’nın utanç verici teslimiyetinin ardından siyasal iddialarını ve özgüvenlerini tümenden yitirdiler. Belirgin bir tıkanma süreci içerisinde adım adım güçten düştüler. İçlerinden bazıları hızla siyasal yaşamın dışına düştüler ve artık örgütsel tasfiye noktasına gelmiş gibi görünmektedirler. Öteki bazıları, çok yönlü tıkanmanın etkisi altında büyük bir ideolojik ve moral erozyon içerisinde oldukları ve çözümünü reformist açılımlarda, bunun bir uzantısı olarak liberal salla kader birliğinde görmektedirler.

Öte yandan, bu sürecin toplamı içinde gerçekte kendi de sürekli gerilemesine, belirgin biçimde güç ve itibar kaybetmesine rağmen, yine de reformist sol, geleneksel küçük-burjuva devrimci akımların genel durumuyla kıyaslandığında, görece olarak güçlü kaldı

da ve her açıdan nek için!..

ve “sosyalist sol” adına siyaset sahnesinde devrimci akımları gölgede bırakan bir konum kazandı. Bu ise mücadeleye akan yeni güçlerin reformist akımlar tarafından bloke edilmesini, icazetçi reformist çizgide ve eylemsizlik içinde heba edilmesini kolaylaştırdı. Reformizmin bu sürekli tahribatı halihazırda üstesinden gelinmesi gereken en önemli sorunlardan biri olarak duruyor karşımızda.

Bugünün Türkiye’sinde reformist sol akımların herhangi bir bağımsız çizgileri/stratejileri yoktur. ÖDP ve EMEP’ten SİP-TKP’ye kadar tümü de düzenin icazet sınırları içinde ve düzen içi çatlaklarda politika yapar, bu çatlağı oluşturan tarafların dümen suyunda hareket eder bir konumdadırlar. Burjuva liberal çizgide bir sözde demokrasi mücadelesini (ÖDP, HADEP-KADEK) ya da burjuva milliyetçi çizgide bir sözde bağımsızlık mücadelesini (İP) kendilerine eksen alan bu akımlar devrimci sınıf mücadelesinin önünde yıkılması gereken engeller olarak durmaktadırlar. Bu iki ana reformist akım arasında ise herbirden belli çizgiler taşıyan ara reformist akımlar (EMEP, SDP ve SİP-TKP) yer almaktadır. Bunların toplumsal muhalefete belli sınırlar içinde ilerici sayılabilecek bazı katkıları hala da sözkonusu olabilir. Bu nedenle onlara belli durumlarda nispeten esnek bir tutumla yaklaşmak da gerekebilir. Fakat bu onların gerçekliği konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Gerçekte onların da ötekiler gibi sınıf mücadelesinin devrimci bir çizgide sürdürülmesinin önünde aşılması gereken engeller olarak durdukları gerçeğini bir an bile unutturmamalıdır.

Solun bu tablosu bizi sınıf ve kitle hareketinin devrimci önderlik ihtiyacına ve sorununa getirmektedir. Geline yerde geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar siyasal iddialarını, etkilerini ve çalışma kapasitelerini önemli ölçüde yitirmiş durumdadır. Onların sınıf ve kitle hareketinin önderlik ihtiyacına yanıt verme alanında yapabilecekleri hemen hiçbir şey kalmamıştır. Reformist solu oluşturan akımlar ise doğaları gereği, böyle bir konum ve misyona sahip olmak bir yana, tersine, sorunu büyüten etken durumdadırlar.

Böylesi bir sol hareket tablosu ortamında sınıf ve kitle hareketi devrimci bir önderlik müdahalesinden büyük ölçüde yoksun kaldı. Kendini tekrarlayıp durmasının, sendika bürokrasisinin denetimini ve tüketici manevralarını bir türlü aşamamasının, burjuva gericiğinin baskı ve terörü karşısında kolayca gerileyip sinmesinin gerisinde, başka şeyler yanında güçlü ve etkin bir devrimci önderlik müdahalesinden yoksun olması olgusu vardır.

Sıraladığımız bu üç temel olgu; yani, geleneksel devrimci küçük-burjuva akımların yaşadığı gerileme ve tükenme süreci, reformist sol akımların tasfiyecilik etki ve tahribatı, ve nihayet, sınıf ve kitle hareketinin yakıcı devrimci önderlik ihtiyacı, partimizin tarihi ve güncel bir önem taşıyan görev ve sorumluluklarına da açıklık getirmektedir. Bugünün Türkiye’sinde devrim bayrağını ancak partimizde temsil edilen işçi sınıfı devrimcileri taşıyabilirler. Devrimci önderlik ihtiyacına ancak onlar yanıt verebilir, reformizmin tasfiyecilik tahribatını ancak onlar göğüsleyebilirler.

koşul altında kesintisiz siyasal çalışma ve mücadele yeteneği güvenceye alınmıştır. Bunlar büyük bir ön birikimin, temel önemde bir konum ve kimliğin ifadesidirler. Atılması gereken yeni adımların da güvencesidirler. Tüm çabalara rağmen henüz aşlamayan en temel zaaf noktası ise, hala da işçi sınıfı hareketiyle tarihi birleşmenin sağlanamamış olmasıdır. Bu kuşkusuz belirleyici önemde bir stratejik zayıflık noktasıdır. Parti, sınıfın öncü kesimini kazanmadan, örgütlenmesinde işçi sınıfı tabanına oturmadan ve mücadelesinde işçi sınıfı hareketi eksenine dayanmayı

başaramadan gerçek bir sınıf partisi olamayacağı gibi, zorlu süreçler içinde ve büyük emekler pahasına elde ettiği bugünkü üstünlüklerini de uzun vadede koruyamaz. Demek ki bugün partiyi güçlendirmek, öncelikle onun sınıfla devrimci temellere dayalı tarihi birleşmesinde güncel mesafelere almak demektir. Partiyi, çalışma ve mücadele eksenine, kitle tabanı, örgütsel zemin, kadro bileşimi vb. açılardan sınıfa dayalı bir siyasal güç haline getirmek demektir. Gerçek bir devrimci proleter sınıf partisi haline gelmenin ancak bununla olanaklı olabileceğini bir an için bile unutmamak durumundayız.

Sözcüğün bu anlamında ve kapsamında, partileşme bizim için hala da devam etmekte olan bir süreçtir. Parti işçi sınıfı hareketiyle belli bir düzeyde devrimci bir birleşmeyi başardığı, bu tarihsel değerdeki başarıya ulaştığı andan itibaren ki, sosyalist sol ve devrimcilik adına Türkiye’de yeni bir dönem gerçek anlamda başlamış olacaktır. İşçi sınıfı devrimciliğinin sosyalist sol ve devrimcilik adına Türkiye’nin yeni dönemine egemenliği de ancak bu noktadan sonra kesinlik kazanabilecektir.

Bu ülkede sırasıyla burjuva sosyalizminin ve küçük-burjuva sosyalizminin sol adına sınıflar mücadelesine damgasını vurduğu tarihi dönemler yaşandı ve çoktan geride kaldı. ‘80’li yılların sonunda girdiğimiz yeni dönemde ise bunu ancak proletarya sosyalizmi başarabilirdi. Bu tarihi misyonu ideoloji, program ve politika olarak partimiz temsil etmektedir. Fakat tüm bunlara gerçek anlamını ve gücünü verecek, böylece onları

güvenceleyip yeni bir düzeyde güçlendirecek tayin edici halka, işçi sınıfı hareketiyle devrimci temellere dayalı tarihi birleşmedir. Bu başarısızlığı sürece, parti toplumda tarihi misyonuna uygun düşen rolü oynama olanağı da bulamayacaktır. Her ciddi program ve politikanın bir sınıf karakteri vardır; ancak kendi sınıfına dayanabildiği ölçüde hayat bulur ve temel tarihi hedefleri doğrultusunda zafere yürüme olanağı yakalayabilir. Bu temel önemde sınıflar mücadelesi

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı: 231, Ocak 2003, 700.000 TL

Partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirmek için!..

Devrimci darbe güçlendirdi

Partimiz, Kuruluş Kongresi’ni izleyen haftalar ve aylar içerisinde peşpeşe karşı kariya kaldığı saldırılara eylemle karşılık verirken, “Devrimci darbe güçlendirdi” demişti. Bugün aradan geçen dört yıllık sürenin toplam bilançosu ve ulaşılan gelişme düzeyi üzerinden tüm açıklığıyla görüyoruz ki, devrimci darbe gerçekten güçlendi. Sıkıntılı dönem sabırlı, soluklu ve inatçı bir çaba ile çoktan geride bırakıldı. Parti belirsiz bir toparlanma yaşadı, bir dizi alanda hızla yeniden güç topladı ve gelinen yere, kendini sınıf mücadelesi görevlerine daha geniş ölçekte ve daha etkin biçimde uyarlayabildiği bir döneme girmeyi başardı. Hala da sürmekte olan belli yetersizliklere, güçlüklerle ve sorunlara rağmen net bir biçimde ifade etmeliyiz ki, partimiz bugün siyasal ve moral açıdan, kuruluş on ileri de dahil olmak üzere, kendi tarihinin en güçlü dönemini yaşamaktadır.

Bu sonuç, yarınca da değildir. “Devrimci darbe güçlendirdi” başlıklı değerlendirmeye (EKİM, sayı: 202, Mart ‘99, sayı:2), bugünkü bu sonucu daha baştan tam bir açıklık ve kesinlikle öngösteren, soyut ya da duygusal bir inançtan değil, fakat partimizi ortaya çıkaran bütün bir birikimden ve bu birikim temelinde yaratılmış bulunan ideolojik, politik ve örgütsel kimlik ile bunlara sıkı sıkıya bağlı moral güç ve değerler hareket etmiş, söz konusu değerlendirmede bunları net tanımlamaları ortaya da koymuştu.

Partimizle her zaman vurguladığımız gibi, üstünlüklerinin bilincinde olmak ve yetersizlikleri aşmanın temel önemde bir önkoşuludur. Parti bir kez daha bu bilinçle hareket etmiş, bu yönetsel yaklaşımın gereklerine uygun davranmış ve bu sayede, yenilen darbelerin tahribatını belirgin biçimde gidermenin ötesine geçerek, bugünkü başarılı politik-örgütsel gelişme çizgisine oturmuştur.

Dahası var. Yaratılmış bulunan çok yönlü birikim ve ökoşullar sayesinde parti gerçek bir aşırısız anlamına gelecek asıl gelişmesini bundan sonra yaşama olanağıyla yitirmezdir gelinen yerde.

Partimizi güçlendirmenin tarihsel ve güncel anlamı ve önemi

Partimiz, tam da zamanında öngördüğü gibi, devrimci darbeden güçlenerek çıktı. Fakat tüm bunlara rağmen o bugünkü her alanda ve her açıdan yeni bir düzeyde güçlenme acil ihtiyacı ve zorunluluğu ile yüzleşmektedir.

Bu ihtiyaç ve zorunluluk, dünyanın özellikle 11 Eylül sonrasında yaşadığı yeni dönem üzerinden, Türkiye’yi çevreleyen kriz bölgeleri ve kapısına dayanmış emperyalist savaş üzerinden, ve nihayet, Türkiye’nin iç sosyal ve siyasal yaşamı üzerinden, çok yönlü ve somut olarak kuvvetle gerektirilebilir. Nitekim konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bu

Sınıf ve kitle hareketine yol açıcı devrimcileştirici bir müdahaleyi ancak onlar yapabilirler.

Partimiz bunu başarabilecek bir dizi temel önkoşula halihazırda sahiptir. Devrimci sınıf programı ve çizgisi, bunlardan ayrı düşünülemeyecek olan devrimci direnişçi kimlik, bunun ifadesi olan moral güç ve değerler sistemi artık yaratılmıştır. Devrimci örgüt çizgisinde büyük bir kararlılık gösterilmiş, bu alanda önemli bir deneyim kazanılmış, böylece her

gerçeği, işçi sınıfının devrimci programı ve politikası, onların ortaya koyduğu ve yöneldiği tarihi hedefler söz konusu olduğunda özellikle böyledir.

Sınıf çalışmasında sıçrama ihtiyacı

Bütün bu söylenenlerden dolaysız olarak çıkan güncel bir sonuç var. Sınıf çalışmasında gerçek bir ilerleme, bugün partinin toplam çalışması içerisinde en temel halkayı oluşturmaktadır. Partimiz ideolojisi, programı, taktiği ve değerler sistemiyle proleter sınıf partisi olmanın tüm önkoşullarına sahiptir. Fakat siyasal etki alanı ve örgütsel temel olarak henüz işçi sınıfı tabanına oturmamıştır. Kuşkusuz yılları bulan inatçı çaba bize bu alanda önemli deneyimler ve imkanların yanı sıra bazı ilk önemli mevziler de kazandırmıştır. Bununla birlikte bu, önümüzde hala da çözüm bekleyen, çözümünü de acil ve güncel olan bir sorun olarak durmaktadır.

'95 yılı başlarında toplanan EKİM 3. Genel Konferansı'nı izleyen yıllar bizim için sınıf çalışmasında önemli ilerlemelerin kaydedildiği bir dönemi işaretler. Bu dönem içerisinde sınıf çalışmamız az-çok sistematik ve istikrarlı bir çizgiye oturmuş, hemen tüm yerel örgütler buldukları alanlar üzerinden sınıf çalışmasına yüklenmiş, dıştan müdahalenin yanı sıra fabrika içinden çalışmada da bazı önemli ilk adımlar atılmış, tüm bu çalışma yerel direnişlere az-çok başarılı bir müdahale ile birleştirilebilmişti. Bu sayededir ki, komünist hareketimizin sınıf dışı olmak konumu son bulmuş; bir dizi alandan ve farklı biçimler içinde sınıf kitleleriyle ve hareketiyle temas noktaları yakalayan, çalışmasını bu eksene oturtan, kadrolarını bu çalışma içerisinde eğiten bir örgüt olma sürecine girilmiştir.

Partinin kuruluş kongresini önceleyen evrede sınıf çalışması alanında durum genel çizgileriyle buydu. Fakat kongre hazırlık süreci ve toplam beş aya yayılan kongre çalışmasının kendisi, bu çalışmada belirgin bir hız kesme ve giderek zayıflama sonucu yarattı. Bu zayıflamanın bilincindeydik; fakat parti kuruluş kongresi çalışmasının yaratacağı imkanlar ve bizzat parti ilanının sağlayacağı moral ve siyasal avantajlarla, kongre sonrasında söz konusu zayıflamanın fazlasıyla telafi edileceği inancı ve iyimserliği içindeydik.

Partinin kuruluşunu izleyen sürecin bu iyimserliği bir dönem için boşa çıkardığını biliyoruz. Yenilen darbeler nedeniyle partinin kuruluşunu izleyen ilk yılın tamamı saldırıların yolaçtığı sorunlarla boğuşmakla geçti. Bunu izleyen ikinci yıl, son derece sınırlı kadrosal imkanlarla parti örgütünü yeniden inşa etme çabalarına sahne oldu. Bu dönem içerisinde legal imkanların etkin ve akıllıca kullanımı, partinin yüzyüze kaldığı bu zaafiyeti önemli ölçüde dengeledi; örgüte soluk aldırıldı ve zaman kazandırdı. Dolayısıyla parti çalışmasının bir bütün olarak belli bir zemine ve ivmeye kavuşması bu iki yılın ardından, daha somut olarak da yaklaşık son iki yılın sorunu oldu. Son iki yıl içerisinde partinin örgütsel inşası ve pratik çalışması, kendini önceleyen yılların tahribatı ve kayıpları düşünüldüğünde, gerçekten büyük bir ilerleme kaydetmiş durumdadır. Doğal olarak bunun anlamlı sonuçları da kendini öncelikle sınıf çalışması alanında göstermektedir.

Bugün parti çalışması tüm temel alanlarda yeniden sınıf eksenli bir çalışma niteliği kazanmıştır. Dahası bu çalışma, araç ve yöntemler bakımından, geçmişle kıyaslanmayacak denli çok yönlü ve bütünsel, birbirini tamamlayan ve besleyen bir muhtevaya bürünmüştür. Bu çerçevede daha şimdiden anlamlı bir çalışma birikimine ulaşmış durumdayız.

Bu böyle olmakla birlikte, asıl önemli olan, bu birikimin önümüzdeki dönemde sınıf çalışmasında ve partinin sınıfla birleşmesinde büyük bir sıçramaya dayanak yapılabilmelidir. Bu bugün hala üstesinden gelinmesi gereken önemli bir sorun olarak durmaktadır önümüzde.

Sınıf çalışmamızın şu ana kadarki seyrini ve birikimini değerlendirmek, bundan gerekli sonuçları çıkarmak, bu sonuçlardan da hareketle yeni dönemde bu çalışmayı güçlendirecek perspektifleri ve somut önlemleri ortaya koymak günümüzün önemli bir gündemidir. Bu konuda partinin önüne somut bir çalışma yönelimi ve planı koymak durumundayız. Bunda gerekli başarıyı sağlayamadığımız, özellikle de fabrikalarda ve bunu tamamlayacak şekilde sendikal alanda etkin bir çalışma ortaya koyamadığımız bir durumda, halihazırda sınıf çalışmamız için yeni araç ve imkanlar gibi görünen bazı özgün adımlar çok geçmeden kendi içinde amaçlaşacak ya da partinin

Devirmeyen darbe güçlendirdi; parti için gerçekten zor olan bir dönem başarıyla geride bırakıldı. Şimdi partiyi çok yönlü ve zorlu görevlerle yüklü yeni bir dönem beklemektedir. Dönemin partimize yüklediği büyük tarihi sorumluluğu tam olarak değerlendirebilmek için yukarıda özetlenen sol hareket tablosunu özellikle gözönünde bulundurmak durumundayız. Devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareketin iç karartıcı tablosu partimizin omuzlarına gerçekten tarihsel önemde sorumluluklar yüklüyor. Bunların gereklerini yerine getirebilmek Türkiye'nin devrimci geleceğine de başarıyla yürüyebilmek demektir.

Partimizi her alanda ve her açıdan güçlendirmek güncel ihtiyacını bu tarihsel bilinç ve misyon duygusuyla ele almak durumundayız.

dikkatini sınıftan ayırıp başka alanlara (örneğin kültür kurumları alanında semt eksenli bir çalışmaya) yönelen tuzaklara dönüşeceklerdir. Daha şimdiden kendini gösteren bazı belirtiler bunun hiç de küçümsenmemesi gereken bir potansiyel tehlike olduğunu ortaya koymaktadır.

Bugünkü çok yönlü çalışmayı güçlendirmenin ve daha da zenginleştirmenin sorunlarına bir açıklık getirmenin yanı sıra, özellikle sendikal çalışmanın sorunları üzerinde yoğunlaşmak ve bu konuda çok daha somut bir çizgi ve çalışma planı ortaya koymak durumundayız. Sendikal çalışma, taşıdığı tüm öneme rağmen, bugün partinin sınıfa yönelik çalışmasının en zayıf halkası durumundadır. Parti bu zayıflığı gidermeden, mevcut sendikalarda etkin ve tanımlanmış hedeflere dayalı bir çalışmayı gerçekleştirmeden; öte yandan, önemli bir bölümüyle sendikal örgütlenmeden bile yoksun sınıf kitlelerini sendikalaştırma doğrultusunda etkin bir inisiyatif ortaya koymayı başaramadan, sınıf çalışmasında gerçek bir ilerleme zaten kaydedemez.

Komünist partisi, yalnızca ideolojisi ve programıyla, siyasal çizgisi ve mücadele değerleriyle değil, maddi sınıfsal temeli, örgütlenmesinin sınıfsal zemini, kadrolarının sınıf bileşimi vb. açılardan da gerçek bir proleter sınıf partisi olmak durumundadır.

Partimizin işçi sınıfıyla devrimci temeller üzerinde birleşme çabasına ve sürecine, öncelikle bu perspektif üzerinden bakmak durumundayız. Buradan bakıldığında, komünist hareketle sınıf hareketinin tarihsel buluşması ve birleşmesinin henüz bir ilk adım sayılabilecek ölçüler içerisinde bile gerçekleşmemiş olması gitgide katlanılması güç bir zaaf alanıdır bizim için.

Bu tarihsel birleşmeyi başaramadan örgütsel ve siyasal yaşamımızın temel önemde bir dizi sorununa sağlıklı ve kalıcı bir çözüm bulmayı da başaramayız. Bunun ne anlama geldiğini burada özel biçimde açıklamak gerekli değildir. Zira komünist hareketimiz, siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren halkçı küçük-burjuva devrimciliğine karşı yürüttüğü kapsamlı ideolojik mücadeleler içerisinde, bu konuda yeterli ideolojik ve örgütsel açıklığı yaratmış bulunmaktadır. (*Partileşme Süreci-1 ve Partileşme Süreci-2* başlıklı kitaplarımız bu konudaki temel belgelerimizin en önemlilerini içermektedir.)

Partinin mücadelesini, çalışmasını ve örgütlenmesini partinin ideolojik-siyasal çizgisiyle uyumlu bir sınıfsal temele oturtmak, aynı anlama gelmek üzere, sınıf hareketiyle devrimci bir birleşme sağlamak, sorunun bir yönüdür. Bu, deyim uyuşsa sorunun içe, yani partinin sınıf kimliğine ve karakterine ilişkin yönüdür.

Sorunun öteki yönü ise, genel devrimci sınıf mücadelesine ilişkindir. Teorik kavrayışın ötesinde olayların somut seyrinin de tüm açıklığıyla gösterdiği gibi, işçi sınıfı hareketindeki gerçek bir ilerleme ve aynı anlama gelmek üzere devrimleşme, Türkiye'de sınıf mücadelesinin genel seyrini devrimci açıdan etkilemenin ve ileriye taşımının biricik gerçek olanağı ve güvencesidir. Bugünün Türkiye'sinde işçi hareketi kendini toparlayıp öncü ve sürükleyici ağırlığını hissettirmedikçe, öteki emekçi katmanların mücadelesinde ve bir bütün olarak devrimci sınıf mücadelesinde gerçek bir ilerleme beklemek neredeyse olanaksızdır. Daha da açılabilir olan, ama açılması burada şu an gerekli de olmayan bu temel önemde sorun, partinin sınıf çalışmasının devrimci sınıf mücadelesiyle bağlantılı kritik önemine işaret etmektedir. Dolayısıyla, dünyanın krizler içinde savaflara sürüklendiği ve bunun Türkiye'yi de derinden etkilediği bir tarihi evrede, neden sınıf çalışmamızda sıçramalı bir gelişmeyi güvenceye alacak açılımlar yapmak sorumluluğu ile yüzyüze olduğumuz konusunda daha derinden düşünmek, bunun gerektirdiği görev ve sorumluluklara daha etkin bir biçimde sarılmak durumundayız.

Parti örgütünü güçlendirmenin kritik halkası olarak kadrolaşma sorunu

Bugün partimiz, siyasal etki ve itibar yönünden en güçlü olduğu bir gelişme dönemi yaşamaktadır. Fakat bu etki ile kıyaslandığında oldukça dar sayılabilecek bir örgütsel yapıya sahiptir. Buradaki açığı olanın ötesindedir ve bunun gerisinde kongre sonrasında yenilen darbelerin yarattığı örgütsel gerileme gerçeği vardır. Olağan ölçüyü aşan bu açığı gidermek, parti örgütünü güçlendirmek, onu her ilin kendi içinde alta doğru olduğu kadar yeni illere doğru da genişletmek durumundayız. Bu, bugün karşı karşıya bulunduğumuz temel önemde sorunlardan ve dolayısıyla en önemli görevlerden bir ötekisidir.

Burada karşımıza çıkan en temel güçlük, dolayısıyla da çözülmesi gereken temel önemde sorun, kadro sorunudur. Bugün partinin saflarında çalışmada

aktif konumda bulunan önemli sayıda militan vardır ve bu sayı günden güne çoğalmaktadır. Fakat parti, örgütlenmesini geliştirip yaymasına dayanak olacak yeterli sayıda kadrodan buna rağmen yoksundur. Bu çelişki sıradan militan ile eğitilmiş ve deneyimli profesyonel parti kadrosu arasındaki farktan kaynaklanmaktadır. Bugün birincisinin artışı ile ikincisinin artışı arasında, ikincisi aleyhine anlaşılır fakat gitgide büyüyen bir dengesizlik vardır.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen darbelerin yarattığı örgütsel gerileme, herşeye rağmen sürdürülen çalışmanın kazandırdığı insan malzemesinin örgüt yaşamı içerisinde çekilmesini ve parti örgütünün denetimi altında çok yönlü ve sistematik eğitimini zora soktu. İlegal parti örgütünün çalışmada geri çekildiği, kendini korumaya ve yeniden düzenlemeye çalıştığı bir evrede, parti çalışmasında doğan zayıflama açık çalışmadaki güç ve imkanların etkin bir kullanımıyla dengelenmeye çalışıldı. Partiye soluk aldırın ve zaman kazandırın bu yerinde tutum, beraberinde, partinin etkisinin genişlemesiyle birlikte kazanılan güçlerin daha çok açık kanallara yönelmesini getirdi.

Açık çalışmanın çeşitli avantajları, buraya yönelen güçlerin siyasal çalışma içerisinde kendilerini belli bakımlardan bulmasını kolaylaştırırsa bile, öte yandan, bu aynı güçlerin örgüt yaşamı ya da çeperi içerisindeki çok yönlü eğitiminden yoksun kalmasına yolaçtı. Örgüt yaşamı, illegal çalışma deneyimi, ancak bununla ulaşılabilecek bütünsel profesyonel devrimci kimlik ve deneyim, parti çizgisine ve birikmiş deneyimine dayalı sistematik eğitim vb. bakımlardan, bu güçlerin eğitimi eksik, yetersiz ve tekyanlı olarak kaldı.

Bu ise, bu alana yığılan militan insan malzemesinin illegal parti örgütüne çekilmesini zora soktuğu gibi, herşeye rağmen çekilenlerin ise parti yaşamına ve çalışmasına uyumunda ciddi güçlükleri açığa çıkardı. Açığa çıkan bu güçlüklerin gerisinde yeniden inşa sürecinin henüz sınırlı mesafeler katetmiş olması, aynı anlama gelmek üzere, oturmuş bir parti yaşamı ve örgütü alanındaki yetersizlikler de belirgin bir rol oynadı.

Nedenleri ne olursa olsun, saflarımıza yığılan ve sayıları giderek de artan militan insan potansiyelini gereğince kadrolaştıramamak, bu yoldaşları parti çizgisi, deneyimi, değerleri temelinde ve bütünsel parti yaşamı içerisinde eğitememek, halihazırda temel bir sorun olarak durmaktadır önümüzde. Bu sorun, yeterince ve gereğince kadrolaşamamanın olduğu kadar, parti örgütünü ihtiyaç duyulan ve arzu edilen ölçülerde geliştirip güçlendirememenin nedenlerine de ışık tutmaktadır.

Sıradan militanı kadrolaştırmak, bu kadrolara dayanarak parti çalışmasını olduğu kadar parti örgütlenmesini de güçlendirip yaymak, günümüzün temel önemde bir görevidir. Dolayısıyla, parti örgütünün üzerinde yoğunlaşması gereken temel önemde bir başka güncel sorundur.

Burada çözümünü birbirine bağlı ikili bir sorunlar alanı var. Bir yandan, partinin genel siyasal etkisiyle partiye yönelen güçlerin belirgin bir ağırlıkla açık kanallara yönelmesini engelleyebilmek için, illegal parti örgütünü güçlendirmek ve parti örgütünün bu alanına yönelimi kolaylaştıracak önlemleri almak gerekir. Öte yandan ise, mevcut illegal parti örgütünü nispeten belirgin bir hızla geliştirebilmek, ancak açık çalışma alanına yığılmış ve siyasal çalışmada belli bir deneyim kazanmış kadroları belli bir planlama çerçevesinde illegal çalışma alanına kaydırmakla olanaklıdır. Bu sorunu, açık çalışmayı hesapsız bir biçimde zayıflatmadan ve partinin illegal örgütü üzerinde de aynı şekilde hesapsız bir güç yığılması yaratmadan, çözmek durumundayız. (Muhtemel bir savaş durumunun yaratacağı yeni koşullar ve bunun

açık çalışmayı sınırlayıcı etkileri, illegal parti örgütüne düşen sorumluluklara ayrıca özel bir anlam, boyut ve aciliyet kazandırıyor.)

Bütün bunlarla birlikte kadrolaşma sorununu, salt güçleri illegal örgüt alanına ya da çeperine çekmeye de indirgememek gerekir. Bütünsel bir eğitim ve yetişme bakımından bu gerekli olmakla birlikte, sorun daha genel bir çerçeveye sahiptir. Temelde gerekli olan, parti kadrolarını öncelikle partinin ideolojik çizgisi ve deneyim birikimi temelinde sistematik biçimde eğitmek; pratik çalışma ve zorlu sınavlar içerisinde güçlendirip çelikleştirmek; sınıf ve kitle çalışmasının deneyimleri ile donatmak; ve bütün bunları, devrimci örgüt yaşamı ve ilişkileri içerisinde gerçekleştirmektir.

Sorunun önemi, yakıcılığı ve güçlükleri ortadadır. Konuyu bütün bu açılardan ele almak ve temel önemdeki bu soruna ilişkin olarak partinin önüne yönlendirici perspektifler koymak, parti önderliğinin bir başka temel gündemi durumundadır.

Gençlik alanında devrimci güç odağı olmayı başarmak

Özellikle '99-'00 öğrenim yılından başlayarak gençlik çalışmamız belirgin bir toparlanma ve güçlenme sürecine girdi. Bu gelişmeden de alınan güçle *Ekim*'in Temmuz 2000 tarihli 216. sayısında, gençlik hareketinin dönemsel durumunu saptayan ve bunu partinin gençlik çalışmasına bir çerçeve çizmekle birleştiren temel önemde bir değerlendirme yayınlandı (*Gençlik Hareketi ve Partinin Güncel Sorumlulukları*). O zamandan bu yana aradan iki yıl geçti ve bugün partinin gençlik çalışması en güçlü evresinde bulunmaktadır. Biri dışında tüm öteki büyük kentlerdeki gençlik çalışması belli temel birimler üzerinde derinleşmiş, bu arada çalışma taşra kentlerine de yayılmaya başlamıştır.

Liseli gençlik içerisinde de ilk önemli mevzilerini kazanmaya başlayan bu çalışmanın en önemli üstünlüğü, büyük ölçüde gençlik alanındaki güçlerimizin kendi öz inisiyatifi ve çabasıyla sürdürülüyor olmasındadır. Yine aynı güçlerin kendi öz çabasıyla gençlik yayını da yayın periyodunda belli bir düzene oturmuştur. Daha da önemlisi, gençlik hareketinin sorunlarını işleyen, deneyimlerini sunan ve özgün politikalar üretebilen işlevli bir yayın çizgisine kavuşmuştur. Bu temel önemde başarı bir önceki öğrenim yılı içerisinde elde edildi. Bu aynı yıl içerisinde öğrenci gençliğin gündemini başarıyla yakalayabilen etkin bir kampanyayla, gençlik çalışmamız önemli bir sıçrama sağladı.

Bugün hala büyük bir bölümüyle reformist akımların ya da Kürt teslimiyetçilerinin etkisi altındaki gençlik hareketi içerisinde partimiz, gençlik hareketinin devrimci odağını temsil eden bir güç olarak gitgide öne çıkmaktadır. Konunun partinin gündeminde temel önemde bir sorun olarak ele alınması ihtiyacı buna bağlı olarak da belirlemektedir. Gençlik hareketini güncel bir değerlendirmeye tabi tutmak, mevcut durumunu ayırtedici özellikleri ile saptamak, Kuruluş Kongresini izleyen dönemdeki gençlik çalışmamızın genel bir bilançosunu çıkarmak, ve nihayet yeni dönem gençlik çalışmamız için yol gösterici bir çerçeve ortaya koymak durumundayız.

Gençlik çalışması çerçevesinde ele alınması gereken en önemli konu ve sorunlar şöyle sıralanabilir:

- Önümüzdeki dönem için öğrenci gençliğin gündeminin isabetle saptanması.
- Devrimci bir çizgide fakat geniş gençlik kitlelerini etkilemeyi ve kucaklamayı hedefleyen bir gençlik kitle çalışmasının sorunları.
- Gençlik hareketindeki yeni gelişme ve

ilerlemelerin ışığında gençlik örgütlenmesinin sorunları.

- Reformist, kemalist-milliyetçi ve Kürt milliyetçisi akımların gençlik hareketi içindeki etkisine karşı sistematik ve etkin bir mücadelenin gerekleri.

- Devrimci kültür ve sanat mirasımızın gençlik kitlelerinin devrimci eğitiminde etkin biçimde kullanımı sorunu.

- Kültür-sanat araç ve kurumlarının yanı sıra, özellikle liseli gençliğin ve semt emekçi gençliğinin kazanılmasında sportif kurum ve araçların kullanımı sorunu. Bu çerçevede, parti programının "*Türkiye Devrimi*" bölümünde yer alan, "*Halkın ruhsal ve bedensel sağlığını amaçlayan, dostluğu ve dayanışmayı güçlendiren kitle sporu teşvik edilir...*" (C-5) hükmü ile "*Acil İstemler*" bölümünde yer alan "*Kitle sporunu teşvik için önlemler*" isteminin, bugünün koşullarında ve kendi çalışmamız yönünden somutlanması.

- Semt emekçi gençliği içinde çalışmanın sorunları.

- Gençlik alanındaki güçlerimizin çok yönlü eğitimi ve partinin gençlik çalışmasının yükünü asgari bir başarıyla üstlenecek düzeyde kadrolaşması.

Gençlik çalışmamızın yükünü omuzlayan ve bu çalışma içinde deneyim kazanmış bulunan yoldaşlarımız daha şimdiden bu sorunlardan bir kısmına ilişkin görüş ve değerlendirmelerini ortaya koymaktadırlar. (*Ekim*'in geçen sayısında ve bu sayısında buna ilişkin bazı metinlere yer verildi. Bunu yeni sayılarımızda da sürdürmeyi umuyoruz.). Bunlardan da yararlanarak gençlik çalışmamızın toplu bir bilançosunu çıkarmak ve bunu önümüzdeki dönemin gençlik çalışması için yolaçıcı bir çerçeve halinde sunmak, partinin önünde güncel bir başka önemli görev olarak durmaktadır.

Gençlik çalışmamız, bu alandaki çalışmanın sorunlarının neredeyse tümünden bu alandaki kadrolar tarafından üstlenilmesi anlamında, önemli ölçüde özerk, bu çerçevede geniş inisiyatife dayalı bir çalışmadır. Çalışmanın bu somut durumu ve özelliği, partiye, genel planda yol gösterici bir önderlikle bu çalışmayı güçlendirmek ve sıçratmak olanağı tanımaktadır. Tam da sözü edilen özelliğinden dolayı bu çalışmanın partinin dikkatini kendi temel sınıf yönelimi ve çalışmasından en ufak bir biçimde ayırma riski de yoktur. Tam tersine, kendi özgüçleri ve inisiyatifi ile yürütülen bu çalışmanın partiye sunabileceği önemli olanaklar vardır.

Partiyi her alanda güçlendirmek için ileri!

Devirmeyen darbe güçlendirdi; parti için gerçekten zor olan bir dönem başarıyla geride bırakıldı. Şimdi partiyi çok yönlü ve zorlu görevlerle yüklü yeni bir dönem beklemektedir. Dönemin partimize yüklediği büyük tarihi sorumluluğu tam olarak değerlendirebilmek için yukarıda özetlenen sol hareket tablosunu özellikle gözönünde bulundurmak durumundayız. Devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareketin iç karartıcı tablosu partimizin omuzlarına gerçekten tarihsel önemde sorumluluklar yüklüyor. Bunların gereklerini yerine getirebilmek Türkiye'nin devrimci geleceğine de başarıyla yürüyebilmek demektir.

Partimizi her alanda ve her açıdan güçlendirmek güncel ihtiyacımızı bu tarihsel bilinç ve misyon duygusuyla ele almak durumundayız.

(Bu metin *TKİP* Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Ocak 2003 tarihli 231. sayısının başyazısıdır..)

“Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmadık!..”

Tek güç haline gelmiş kapitalist sistem dünyada 21. yüzyılda insanlığı yıkıma sürüklemeye devam ediyor. Durduk yere değil tabii ki, kendi hegemonya ve çıkarları için katlediyor, öldürüyor, nesneleştiriyor. Yaşamın tümüne yönelik bir özelleştirme ve nesneleştirme saldırısı bu. Bireysel kurtuluşun hamuru ile yoğrulmuş keskin rekabet koşullarında yetişmiş bireyler dünyanın yıkımının gerçek aktörleri durumunda. Ve tek gerçek rolleri de bu aslında. Ve bu rolleri onların yaşamın tümündeki diğer rollerini silip süpürüyor. Abi, abla, kardeş, doktor, öğretmen, patron değil yaşamını birilerin kafasına basarak yükselmekte gören kişilikler –roller diye okuyun- büyük oyunun parçaları.

Yukarıdaki düşüncelerle çıkmıştım bir kez daha yola. Bir birey olarak bu sisteme karşı ne yapabilirim diyenlerin ortak buluşmasına doğru ilerliyordum otobüs. Aslında otobüsle buluşmadan çilemiz de başladı. Otobüs gelecek mi gelmeyecek mi? Bize yer ayrılmış mı? Tüm bu sorular fiili olarak otobüsü işgal etmemizle yerini tatlı bir tebessüme bıraktı. Artık otobüsteydik. Ayaktakileri mola yerinde başka bir otobüse aktarınca daha da rahatlamıştık. Tüm dünyada emperyalistlerin başlatmış olduğu saldırganlığa karşı çıkmak için Türkiye’nin her yerinden gelen insanlarla buluşacaktık. Heyecanlıydık. Başladı ön taraftan içimizi ısıtan bir marşın ilk dizesi. Şimdi otobüsün içinde sistemin tüm baskı alanlarının dışında özgürleştirdiğimiz marşlarımızla vardık. Ankara’ya kadar durmadı ağızımız. Türküler, marşlar, kahkahalar...

Eylem alanına vardık sonunda. Pankartlarımız, dövizlerimiz, sloganlarımız... Diğer illerden gelen üniversiteli arkadaşlarımız ve platformlarla buluşmamız, ortak bir duruş sergilememiz ve en önemlisi ciddiyetimizden hiç uzaklaşmadan gür sloganlarımız görülmeye değerdi. Emperyalistlerin kulağını çınlatmak için atıyorduk sloganlarımızı. Zira bizler anti emperyalist mücadele içinde 6. Filo’yu denize dökenlerin çocuklarıydık. ODTÜ’de İTÜ’de YTÜ’de İÜ’de işgallerle sermaye devletinin yüreğine korku salan bir nesildik. “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmadık!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Daha fazla Kızılay daha fazla direniş!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Irak halkları yalnız değildir!”, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Savaşa karşı sınıf savaşı!”, “YÖK’e, YEK’e, emperyalizme hayır!” sloganları dilimizde emperyalizmin kalelerine dikilmiş bayraklar oluyordu. Pankartımızda yazan şiar aslında hedefimizi açıkça ortaya koyuyordu. “Emperyalizm Ortadoğu’dan, sermaye üniversiteden defol!/Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu”.

Onca uykusuzluğa ve yorgunluğa rağmen 4 saat gibi bir süre Hipodrom’dan Sıhhiye’ye

yürüyüşümüz sesimizi kısamamıştı. Bizler Kızıldere’den, Gazi barikatlarından, New Yorklu kadın dokuma işçilerinin direnişinden aldığımız sesi daha da güçlendirerek haykırıyorduk emperyalistlerin suratına. Eylem bitiyordu. Yavaş yavaş gün ortalanıyordu Ankara’da. Kızılay sloganları daha da güçleniyordu. Kızılay’a yürümek için kortejimizin yerini değiştirip hazırlıklara başlamıştık. Daha sonra Kızılay’a yürüyüşün gerçekleşmeyeceğini öğrendik. Fakat coşumuzdan hiçbir şey kaybetmeden Hipodroma kadar sloganlarımız, dövizlerimizle yürüdük. Sanki

Ankara Türkiye’nin kalbi olmuştu. İşçi ve emekçilerin kalbi bu kalabalığın arasında yüzümüzü okşayarak geçiyordu. Haklı bir gurur vardı mitinge katılanların yüzünde. Geri dönerken bize kornalarıyla eşlik edenler, eylem alanına çalıştığı inşaatlardan fırlayarak sıvası, malası ve iş elbisesi ile gelenler...

Hipodrom’daydık. Geri dönüş hazırlıkları başlamıştı. Otobüsdeki radyodan tezkerenin geçmediğini öğrendiğimizde, haklı bir gurur duyduk. Yavaş yavaş gülümseyerek koltuğa yığıldım. Mışıl mışıl bir uykudaydım şimdi. Karşımda Habip yoldaşın çakır gözleri, Ümit yoldaşın kahkahaları, Hatice yoldaşın zafer işaretli resmi vardı. İçerideki genç yoldaşlarımız Ankara’da zindanlardan gülümsüyordu bize. Devrim şehitlerinin tüm portrelerini gördüm sanırım düşümde...

Göstermelik demokrasi oyunlarına rağmen sermaye devletinin bu tezkereyi geçireceğini biliyoruz. Şimdi bizi daha zorlu bir süreç bekliyor. Ankara’da 50 bin insanın emperyalizmin savaşa karşı gösterdiği tepkileri kapitalist barbarlığın kalelerine yönelmek, yaşamın her alanında bir mücadele siperi açmak en öncelikli görevimiz.

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu’ndan bir öğrenci

Emperyalist savaşa, sermayenin üniversitelerdeki saldırılarına geçit vermeyelim!

İkinci yarıyıla girdiğimiz şu günlerde sıcak gelişmelere tanık oluyoruz. Üniversitelerde ve tüm dünyada bir cadı kazanı kaynıyor. Emperyalist savaş kapımızı çalarken, AKP-YÖK arasında çıkan tartışmalar öğrencilere yönelik bir saldırının zemini haline geliyor.

ABD var gücüyle Irak’a yönelik operasyona hazırlanırken, Türkiye cephesinden de savaş hazırlıkları son sürat devam ediyor. Sınırda hızla asker ve malzeme yığılmaya başlandı. Amerika ile kan pazarlıkları son noktaya ulaştı. BM denetçilerinin raporu ve halkların ne dediği Amerika ve müttefikleri için önemli değil. Onlar yalnızca savaş için bahane arıyorlar. Bu savaş bizim için yıkımın öteki adı olacaktır. Halkımız bunun bilincinde olmasına rağmen işbirlikçi iktidar bu savaşa girmek ve halkı da buna ikna etmek için her türlü ayak oyununu devreye sokuyor.

Unutmamalıyız ki, savaşa ayrılacak olan bütçenin onda biri bile bizim için harcanmazken, faturası gene bizlere kesilecek. Eğitimden sağlıktan kesilen paylarla silaha yatırım yapılacak. Eğitime ayrılan pay gittikçe düşecek, üniversitelerde kaynak sıkıntısı derinleşecek. Bu da eğitimin özelleştirilmesi sorununu yine karşımıza çıkartıyor. AKP ile YÖK sözde demokrasi tartışmaları yaparken, “kaynak sıkıntısı”nı öğrenciye fatura edilerek çözülmesinde ortaklaşıyorlar. Gerek bakan gerekse rektörler “mali özerklik”ten ve “kamu desteğinin azaltılması”ndan başka laf etmiyorlar. YÖK yasa tasarısı önümüzdeki dönem tekrar meclise sunulacak. Geçen sene gençliğin militan bir şekilde karşı durduğu, binlerce öğrencinin meydanlarda hayır dediği yasa tasarısı benzer bir içerikle tekrar karşımızda.

Bir yandan fatura öğrenciye kesilirken, diğer yandan üniversitelerimiz savaşın ve sermayenin hizmetinde kurumlara dönüşüyor. KOSGEB, Teknokent gibi projelerle

sermaye ile işbirliği adı altında sömürücü tekellerin hizmetinde araştırmalar yapıyor. Okullarımız silah projeleri geliştirmeye sevk ediliyor. Bize ayrılmayan mali kaynaklar buralara gidiyor. Sermaye-üniversite işbirliği, para babalarının ve savaş yanlısı TÜSİAD patronlarının cebini doldurmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bu kötü tablonun öteki yüzünde ise dünya halklarının buna karşı yükselen mücadelesi var. Tüm dünyada ABD emperyalizminin Irak’a müdahalesine karşı öfke ve tepki büyüyor. Geçtiğimiz günlerde onlarca ülkede milyonlarca insan emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı alanlara çıktı. Ülkemizde de henüz yeterli olmasa da savaşa karşı tepkiler giderek

büyüyor. Emperyalistler bu çığ gibi büyüyen öfkeden korkuyor. Savaş engelleyebilecek olan tek güç budur.

Ülkemizde Mart ayı bir mücadele ayı... 6. Filo’yu denize döken ‘68’lilerden, Beyazıt’ta katledilen devrimci öğrencilerden, ezilen halkların Newroz’undan, Kızıldere’de faşizme karşı çarpışarak ölen Mahir Çayan’lardan almıştır rengini... Böylesine anlamlı bir zaman diliminde önümüzde duran görev emperyalist savaşı ve paralı eğitim saldırısını geri püskürtmek için mücadeleyi yükseltmektir. Tarihimize bakarsak, bu güce fazlasıyla sahip olduğumuzu görürüz. Gençliğin devrimci ateşi, emekçi halkların direngenliği ve proletaryanın tarihsel öfkesi karşına çıkan bütün gerici barikatları er ya da geç parçalayacaktır. Tüm saldırıları örgütlü, militan ve kitlesel bir mücadele ile püskürteceğiz!

Savaşa değil eğitime bütçe!

Kahrolsun emperyalist savaşa!

**Her düzeyde eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!
Ne YÖK ne YEK, üniversiteler bizimle
özgürleşecek!**

(Ekim Gençliği’nin bildiri metnidir...)

Beytepe'de 1 Mart çalışması ve eyleme katılım

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde 1 Mart hazırlıklarımızı "Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform" üzerinden yoğunlaştırarak yürüttük. Okulun açıldığı ilk hafta olması nedeniyle yaşanan sıkıntıları saymazsak, oldukça başarılı ve etkin bir çalışma örgütlemeyi başardık. Platform okulun açıldığı ilk gün toplanarak süreci ve görevleri tartıştı. Yürütülecek çalışmanın 1 Mart'taki eylem hedeflenerek planlanması gerektiği dile getirildi, fakat bu öneriyi katılmayanlar oldu. Hafta boyunca yapılacak çalışmanın ana eksenini 1 Mart'ın oluşturması noktasında ortaklaşılsa da 1 Mart'a platform olarak katılma önerisi karara bağlanmadı ve hafta içinde yapılacak toplantıya bırakıldı.

Her gün saat 12:15'de yemekhaneler dolaşarak konuşma yapıldı ve yine her gün 12:30'da düzenli eylemler örgütlendi. Yapılan eylemlere en az 20 kişi katılırken bazı günler bu sayı 50'yi aştı. Ayrıca açılan standlarda "Halka sor" kampanyası kapsamında binin üzerinde imza toplandı. Bu imza föyleri ile katlar, koridorlar, kantinler dolaşarak tek tek insanlarla konuşuldu. Savaş gündeminin yanı sıra YEK ve platformumuz bu konuşmaların temel gündemleri arasındaydı. Konuştuğumuz her insanı platformla birlikte 1 Mart'a katılmaya çağırdık.

Tüm bu çalışmaların en yoğunlaştığı Perşembe günü yapılan toplantıda pankart açma kararı çıktı. Bunun için daha önce birebir ilişki kurduğumuz insanlar üzerinde daha bir yoğunlaşarak çalışma başlattık. Geriye sadece bir günün kalmış olması gibi bir dezavantaja rağmen coşkulu bir faaliyet örgütlenebildi. Platformun eylemden önce toplanacağı

yeri ve saati duyuran afişler ve el ilanları çıkarıldı ve yaygın bir şekilde kullanıldı. Öğrencilerin en yoğun olarak bulunduğu Yıldız Amfi'de bezimizi yere sererek pankartımızı hazırladık. Dövizleri de burada hazırlarken kalabalık ve coşkulu bir grup oluşturduk.

Cumartesi sabahı Tandoğan'da bulduğumuzda, bir kısmı daha önce tanımadığımız yaklaşık 40 kişi ile biraradaydık. Buradan pankartımızı açarak, sloganlarımızla toplanma yeri olan Hipodrom'a yürüdük. Hipodrom'da pankart açan diğer öğrenci kortejleri ile ortak bir inisiyatif oluşturmak istiyorduk. Bu mümkün olmadı ama hep birlikte yürünmesi ve bir koordinasyon oluşturulması sağlandı. Böylece yaklaşık 2 bin öğrenci "Üniversiteler savaş istemiyor" pankartı arkasında ortak duruş sağlamış oldu.

Miting boyunca coşkusunu ve disiplinini yitirmeyen "Beytepe Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform" 100 kişiyi buldu. Merkez Kampüs'ten ve AMYO'dan arkadaşlarımızın açtığı Hacettepe Öğrencileri pankartı arkasında da

Beytepe'den öğrenciler bulunuyordu. Miting boyunca "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "ABD askeri olmayacağız!", "Üniversiteler kışla olmayacak!", "Üniversiteli katil olmayacak!", "NATO'dan çıkılsın üsler kapatılsın!", "Katil ABD, Ortadoğu'dan defol!", "Ne YÖK, ne YEK, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "YÖK'ü YEK değil, yokedeceğiz!" gibi sloganlar sık sık atıldı. Mitingin sonuna doğru öğrenci kortejleri ortak bir irade ile Kızılay'ı zorlamak üzere Abdi İpekçi Parkı girişinden ayrılarak devrimci kortejlerin hemen arkasına Sıhhiye Meydanı'na geçtiler. Burada sık sık "Bir, iki, üç; daha fazla Kızılay, daha fazla direniş!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Miting sonunda katılan insanlara okuldaki toplantı ve eylemlere çağrı yaptık. Ancak bunun daha etkili olması için eylemden önce platformu tanıtan ve faaliyetlerini duyuran bir materyal hazırlamak gerekiyordu. Bu eksikliği eylem ardından farkettilik ve giderme karar aldık.

Bizler tezkerenin meclisten geçmemesinin savaşın olmayacağı anlamına gelmediğini biliyoruz. Aksine düzen cephesinden yeni bir propaganda ve savaş meşrulaştırma seferberliği başlatılacağına bilincindeyiz. Bu bilinçle hareket ederek çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Gerek yemekhane konuşmaları ve eylemleri gerekse diğer işlerimizi aksatmadan, yeni bir irade ve kararlılıkla gerçekleştiriyoruz. Şimdi kendimizden daha da eminiz: **Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşa durduracağız!**

Platform'dan bir EG okuru

YTÜ'de emperyalist savaşa karşı alkışlı eylem

Üniversitelerde emperyalist savaşa karşı alkış eylemleri başladı. Birinci haftasını dolduran alkış eylemleri üniversiteliler cephesinden emperyalizmin savaş histerisine bir ilk cevap. Eyleme katılımı güçlendirmek için Yıldız Üniversitesi öğrencileri olarak çalışmalarımıza devam ediyoruz. Eylemlerden önce binlerce küçük el ilanı dağıttık. Öğretim görevlilerinden izin alarak ders sırasında yaptığımız sınıf konuşmaları ve el ilanı dağıtımları ile çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

İlk haftasından itibaren eyleme kimi gün 60 kişi, kimi gün 25 kişi katılıyor. Ordunun savaş tezkeresine sahip çıkması, sermaye hükümetinin tezkerayı tekrar gündeme alma hazırlıkları bu eylemlerin daha etkin hale getirilmesini gerektiriyor.

Eylemler boyunca "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarını haykırdık. Gerçekleştirdiğimiz kantin ve yemekhane konuşmaları ile yoğun bir sözlü ajitasyon yapıyoruz. Üniversitedeki bu hareketlilik YÖK-YEK tartışmalarında son sözü bizim söylememize olanak sağlayacak kitle hareketini geliştirmemizin de bir basamağı olacak. Çeşitli araçlarla alkış eylemlerini güçlendirmek ve ortak bir mücadele hattı örmek en önemli görevimiz.

Ekim Gençliği/YTÜ

ODTÜ'de 1 Mart eylemine yönelik çalışma

Bir hafta boyunca yaptığımız çalışmalar sonucunda, içinde yer aldığımız Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu ile 1 Mart'ta alanlara çıktık. Emperyalist savaşa karşı mücadelede emeğimizin karşılığını görebilmek için önemli bir gündü 1 Mart. "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" şiarının yazılı olduğu pankartımızla eyleme katıldık. Eylemde diğer üniversitelerdeki platformlardan arkadaşlarımızla uyum içindeydik.

Eylemde sık sık attığımız "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" gibi sloganlarla emperyalist savaşa karşı tepkimizi haykırdık.

Savaş karşıtlığını sadece bir eyleme katılmak ve ses çıkarmak olarak niteleyen insanların varlığı çalışmalarımız önünde bir engel oluştursa da, pankartımız arkasında 50 kişilik bir kitleyle katıldık. Soytarılık ve şaklabanlıktan öte gidemeyen bazı öğrenci grupları 1 Mart'a sadece "adam toplamak" ve "1 Mart'ta ilgi çekmek" gibi amaçlarla yola çıktıklarından, günümüzün apolitik öğrenci kitleleri onlarla yürümeyi tercih etti.

Biz çalışmalarımızı hiçbir zaman bir eylem ve etkinliğe indirgeme veya şova dönüştürme niyetinde değiliz. Bunun için üniversite

gençliğinin karşısına sağlam bir duruş ve perspektifle çıkıyoruz. Çalışma yürütürken insanların öleceğini dile getiriyor, yanı sıra ABD emperyalizminin yeni pazarlar elde etmek, bölgedeki petrolü ele geçirmek ve bölgeye egemen olmak vb. hedeflerini anlatıyoruz. ABD'nin kirlili amaçlarından ve bu savaştan en kârlı biçimde çıkmaya çalışan işbirlikçi sermaye iktidarından bahsediyoruz.

1 Mart'ı önceleyen hafta boyunca emperyalist ABD'nin 1921'den beri yaptığı bütün katliam, komplo ve terör faaliyetlerini teşhir eden çalışmalar yürüttük. Bu afişlerle hem ABD'nin gerçek yüzünü sergiledik, hem de amacımızın sadece 1 Mart'a katılmakla sınırlı olmadığını göstermiş olduk.

İnsanlar meclisten tezkerenin geçmemesini bir başarı olarak nitelendirebildiler. Ancak tezkere daha gündeme gelmeden Türkiye'yi işgal eden ABD emperyalizmi izin almaya gerek duymadığını göstermiştir. Tezkere ya MGK'nın emri ve sermayenin dayatmaları sonucu çıkacaktır ya da düzen başka bir çıkış yolu bulacaktır. Bu nedenle yayılan hayallerin boşluğunu da anlatan bir çalışmayı kesintisiz olarak sürdürmek durumundayız.

Ekim Gençliği/ODTÜ

Reformistlerden hesabı kamu emekçileri soracak!

1 Mart mitingine gitmek için Eğitim-Sen'in kaldırdığı arabalara bindik. Ancak Eğitim-Sen'in reformist yöneticileri bindiğimiz araca gelerek arabadan inmemizi söylediler. Gerekçeleri sadece öğretmen ve yakınlarının araçlara binebilecek olmasıydı! Bu tacize karşı, yıllardır KESK'in mücadelesine destek olan, kamu emekçilerine yönelen saldırılara karşı onlarla birlikte omuz omuza mücadele eden devrimciler olarak kamu emekçilerinin yakını olduğumuzu belirterek araçtan inmeyeceğimizi söyledik. Yanıtımız üzerine bizleri asalaklıkla suçladılar.

Bu reformist sendika ağalarına soruyoruz; yıllarca sömürüye, baskıya, zulme boyun eğmeyen, işçi ve emekçilerin kanını sömüren asalaklara karşı onurluca mücadele eden ve bedel ödeyen devrimciler mi asalak, yoksa kendi koltuklarını sağlama alabilmek için devrimcilere çamur atan utanmazlar mı?

Yıllarca eğitim emekçisi olarak mücadele eden ve emekliliğe ayrılan bir eğitimci dostumuzu bile aşağıya indirmeye çalışan reformistlere soruyoruz; partilerinin kongrelerine kendi insanlarını daha fazla taşıyabilmenin kaygısıyla hareket edenler kimlerdi? Devrimcilerin tutmuş olduğu araçlara izin verilmemesi üzerine devrimcileri sokak ortasında bırakanlar kimlerdi? Onurlu kamu emekçileri ve devrimciler bunları unutmayacaktır. Bunlar Adana'da kamu emekçilerinin gözleri önünde yaşanmıştır. Konuyla ilgili yorumu kamu emekçisi dostlarımıza bırakıyoruz.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Esenyurt'ta emperyalist savaş karşıtı eylem...

Emperyalist Savaş Karşıtı Platform'un her Cumartesi akşamı yaptığı meşaleli eylemler devam ediyor. 1 Mart Cumartesi günü yine Depo'da yapılan eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Bu eylemin 1 Mart Ankara eylemine denk gelmesine rağmen anlamlı bir kitle katıldı. Eylemlerin süreklileşmesi ve eylem öncesinde bölgedeki kahvelerin ve evlerin dolaşılması katılımı olumlu etkiledi.

"Emperyalist savaşa hayır!" pankartının açıldığı eylemde "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Susma haykır, halklar kardeşdir!" vb. sloganlar atıldı. Okunan basın metninin ardından halayların çekilmesiyle eylem sona erdi.

BDSP çalışanları/Esenyurt

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

27 Şubat'ta "İzmir Savaş Karşıtı Platform" tarafından, Cumhuriyet Meydanı'nda saat 19'da, meşaleli bir basın açıklaması eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde açıklamayı dönem sözcüsü Alim Murathan okudu. Savaş karşıtı pankart ve dövizlerin taşındığı eylemde "Susma haykır, halklar kardeşdir!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa karşı sınıf savaşı!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa hayır!" sloganları sıkça atıldı. Saat 20:00'ye yaklaşırken "Işıkları söndür, savaşı durdur!" sloganı atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana'da 8 Mart ve savaş karşıtı etkinlikler...

Adana Kadın Platformu, 5 Mart günü 8 Mart etkinlikleri çerçevesinde "Savaş ve kadın" konulu bir resim sergisi açtı. Kültür-Sanat Sokağında açılan sergi Adana halkının yoğun ilgisiyle karşılandı. Saat 13.00'de ise bir basın açıklaması yapıldı. Ardından Şakirpaşa İşçi Kültür Evi bünyesinde tiyatro çalışmalarını sürdüren Yüreklî Tiyatro Grubu'nun çocuk oyuncularını "Savaş ve 8 Mart" konulu bir oyun sergilediler. Oyun kitlenin büyük beğenisini topladı.

Adana Gençlik Derneği müzik grubu, Grup Arkadaş ve Eğitim-Sen'in müzik grubu birer dinleti sundular.

Adana Kadın Platformu 6 Mart günü de İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması ve bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Şakirpaşa'da emperyalist savaş karşıtı eylem

Şakirpaşa Mahallesi'nde yaklaşık 15 gündür her akşam emperyalist savaşa karşı yapılan ışık söndürme eylemleri sokağa taşınmış bulunuyor. BDSP ve *Atılım*'ın birlikte örgütlediği eylem için kapı kapı, sokak sokak dolaşarak çağrılar yapılıyor. Eyleme her gün sayısı 50-100 arasında değişen bir kitle katılıyor. Katılım yürütülen

çalışmaya ve hava durumuna bağlı olarak değişebiliyor. Yaklaşık 20-25 dakika süren eylemde mumlar ve meşaleler taşınıyor, halaylar çekiliyor, emperyalist savaş karşıtı sloganlar atılıyor.

Yurt Mahallesi'nde emperyalist savaş karşıtı eylem

Yurt Mahallesi'nde 2-5 Mart günleri emperyalist savaşa karşıtı eylemler gerçekleştirildi. Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Platformu'nun örgütlediği eylemler, ev ev dolaşarak ve el ilanları dağıtılarak örgütleniyor. Eylemin 2. ve 3. gününde yoğun bir polis ablukası vardı. Bu eyleme katılan kitle üzerinde ciddi bir basınç yarattığı için, eylem yeri 3. günden sonra değiştirildi. Meşale ve mumların yakıldığı eylemlere 40-50 civarında bir kitle katıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Hüseyingazi ve Dışkapı'da savaş karşıtı eylemler...

"Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

22 Şubat'ta Hüseyingazi'de, 23 Şubat'ta Dışkapı Pazarında olmak üzere emperyalist savaşa karşı iki eylem yapıldı.

Eylemler, bileşenlerini Hüseyingazi İKE, Halkevi, BES 2 No'lu Şube, ÖDP, EMEP, Hacıbektaş Veli Kültür ve Tanıtım Vakfı Altındağ Şb., Sarıkızlı Köy Derneği'nin oluşturduğu Altındağ Savaş Karşıtı Platform tarafından düzenlendi. Hüseyingazi'deki eyleme 120, Dışkapı'dakine yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylemlerde "Katil ABD Ortadoğu'dan

defol!", "Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Her akşam saat 20:00'de Hüseyingazi'de alkış ve sloganlarımızla emperyalist savaşı lanetliyoruz.

Savaşa hayır, barış sosyalizmde!

İKE çalışanları/Hüseyingazi

Emperyalizme uşaklığın utanç fotoğrafı

Emperyalist haydutlar Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmek için tüm hızıyla hazırlıklarını sürdürüyorlar. Bu hazırlığın son aşaması, Irak'ın kuzeyden kuşatılması için Türkiye topraklarının saldırı ve savaş üssü olarak fiilen emperyalist işgalci güçlere açılmasıdır. İşbirlikçi sermaye iktidarı da başından beri ABD'nin hizmetindedir. Dahası kölece bağımlılığın dolayısı adeta buna mahkumdur. Bu gerçeği her fırsatta sermaye sözcüleri dile getiriyor.

Sermaye iktidarının kendi uşaklığını topluma kabul ettirme görevini doğal olarak sermaye medyası ve besleme yazar takımı üstlenmiş bulunuyorlar. Toplumun %95'inin savaşa karşı olması gerçeği onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Her önemli siyasal ve toplumsal olayda olduğu gibi, emperyalist savaş ve saldırganlık konusunda da halka karşı efendilerinin hizmetinde savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Zira onursuzluğu ve uşaklığı seçenler kendi toplumunun hassasiyetini ve eğilimlerini değil, beslenip palazlandıkları burjuva sınıfın ve emperyalist efendilerin çıkarları ve tercihlerini temel alırlar. Buna bu tür besleme yazarlara verilen bir görev de denilebilir. Tıpkı *Hürriyet* gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök ve diğerlerinin yaptığı gibi.

Söz Ertuğrul Özkök'e gelmişken, önce *Hürriyet*'in 27 Şubat tarihli nüshasında verilen Türkiye haritası için bir iki noktayı vurgulamak gerekir. 27 Şubat tarihli *Hürriyet*'i eline alan her onurlu insan şüphe yok ki Türkiye haritasının bu fotoğraftan utanç ve tiksinti duymuştur. Öyle ki bu harita, Çorlu'dan Hakkari'ye kadar adeta her karışık toprağımızın emperyalist Amerikan güçlerince işgal edildiğinin bir tablosunu sunuyor. *Hürriyet*'in "İşte kuzey cephesi" manşetiyle verdiği bu harita, hiçbir söze gerek kalmaksızın Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmine kölece uşaklığının en açık kanıtıdır.

Aynı tarihli *Hürriyet*'te hükümet tezkeresi konusunda Özkök ve gedikli başyazarı Oktay Ekşi iki farklı tutum koymuşlar ortaya. Özkök'ün makalesinin başlığı "Savaşa girmek mi?" Özkök başından beri kirli kalemini, ABD'nin haydutluğundan yana kullandığı için, tutumunu tereddütsüz bir şekilde meclisin bu tezkereye evet demesi olarak belirliyor. Bütün bir meslek yaşamında olduğu gibi, yine demagoji ve çarpıtmalara dayalı argümanlar eşliğinde yapıyor bunu. Bu besleme kalemsöre göre eğer meclis bu tezkereye hayır derse Saddam'ı kurtaran ülke pozisyonuna düşeriz. Böyle bir pozisyona düşmek ise Türkiye'nin gelecek 50 yılına mal olurmuş! Satılık kalem Özkök ve benzerlerinin böyle düşünceleri gayet normaldir. Zira onlar tüm geleceklerini ve umutlarını, ABD emperyalizminin kendi sefil çıkarı için dünyayı savaş cehennemine çevirme stratejisine bağlamış durumdadır. Ancak ne emperyalist haydutların ne de bir bütün olarak uşak takımının hesaba katmadığı bir nokta var. Bugünkü dünya tablosuna kısaca gözetildiğinde gelecek on yılların eğilimlerini ve taraflarını net bir şekilde görmüş oluruz. Bir yanda, emperyalist savaşlar ve saldırganlıklar, bunun beslediği yeni emperyalist kutuplaşmalar ve dünyada giderek ağırlaşan kapitalist sömürü gerçeği. Öte yanda, işçi sınıfı, ezilen halklar ve geniş emekçi yığınlar cephesinde giderek güç kazanan uyanış. Önümüzdeki on yılları belirleyen kutuplaşma budur. Türkiye'nin gelecek 50 yılını belirleyecek olan da bu kutuplaşmanın ülkemizdeki özgül izdüşümü olacaktır.

E. Özkök iki hafta önce kendi köşesinde yine emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı dünyanın hemen her yerinde onurlu aydınların, sanatçıların,

ezilen emekçi sınıflarla 15 Şubat'ta gerçekleştirdikleri tarihin en görkemli eylemlerine, doğrudan saldırgan cesareti bulamayınca, demagoji ve çarpıtmayı temel olarak gözden düşürmeye çalışmış, bu görkemli eylemlere karşı kullandığı demagojik argüman şu olmuştur: "Ortadoğu'da Saddam bir diktatördür; dünyada gerçekleştirilen bu eylemlerle Saddam diktatörlüğüne destek sunulmuş olundu."

Tabii Özkök ve onun gibi yazarlar söz konusu olunca diktatör ve diktatörlüklere karşı bu "onurlu" tepkinin demagojik sahtekarlıktan öteye hiçbir anlamı yoktur. Zira biz biliyoruz ki ne tarih içinde ne de bugün, beynini, yüreğini ve kalemini emperyalist savaş ve saldırganlıklardan yana koyanların (gereksizleri ne olursa olsun) diktatörlere ve diktatörlüklere karşı çıkma imkanı yoktur. Bunu sadece kalemini, yüreğini ezilen emekçi sınıfların ve halkların sınıfsal çıkarından yana koyan onurlu aydın ve sanatçıları yapar. Tarihte bunun çokça örneği olduğu gibi bugün de durum tamamıyla aynıdır. Hele hele bu iş, açlık ve sefaletin kol gezdiği bir ülkede yazılarını yazarken en az haftada bir iki makalesinde Paris'te, New York'ta, İstanbul'da, bilmem hangi iş adamıyla hangi lüks restorantta zıkkımlandığını yazabilen bir yazarın işi hiç değildir.

27 Şubat tarihli *Hürriyet*'te, gedikli başyazar Oktay Ekşi'nin makalesi ise "Rehin alındık" başlığı taşıyor. Ekşi yazısında, umutsuz itiraflar eşliğinde ABD'ye veryansın ediyor. Gerek *Hürriyet*'in verdiği Türkiye haritası gerekse gedikli yazarın bu umutsuz sızlanmaları, Türkiye üzerindeki emperyalist egemenlik ve kölece bağımlılık gerçeğinin bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir. Gedikli yazar makalesinin hemen başında şunları yazmış: "Bu konuda TBMM'nin bir tercih yapma özgürlüğü yok. Çünkü Türkiye maalesef beynine tabanca dayanmış bir masum sivil gibi ABD tarafından REHİN ALINMIŞ durumda."

Yine *Hürriyet* gibi bir gazete ve onun başyazarı söz konusu olunca buradaki "masum" ve "sivil" kavramları tamamıyla emperyalizme kölece bağımlılık ilişkilerini gizleme çabası olarak görülse de, devletiyle, hükümetiyle, meclisiyle, medyasıyla kendi

işbirlikçi konum ve kimliklerine net bir itiraf anlamına geliyor. Oktay Ekşi yazısının devamında kendi bakanlarının haydut başı Bush'tan nasıl onursuzca fırça yediklerini, eğer ABD'nin her istediğine kölece boyun eğilmezse, İMF'nin, DB'nin vb. emperyalist finans kuruluşlarının borç batağında debelenen bir ekonominin, daha beter bir hale nasıl getirileceğini R. Tayyip Erdoğan'ın ağzından vererek, çaresiz bir şekilde yazısını şöyle bağlıyor: "Görüldüğü gibi Türkiye REHİN ALINMIŞ durumda, dahası cinayete suç ortaklığına zorlanmaktadır. Ama yapacağı başka bir şey maalesef yoktur. Meesele ilk fırsatta bundan nasıl kurtulacağımızdır."

Oktay Ekşi'nin yukarıdaki demagojik sızlanmalarının kuşkusuz ki devrimciler açısından hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Ama söz buraya gelmişken temel bir gerçeği yeniden vurgulamak yerinde olacaktır. Ne diyor bay Ekşi? "Türkiye rehin alınmış durumda ama yapacağı başka bir şey maalesef yoktur." Fazla bir açıklamaya gerek duymadan, burada sözü *TKIP Programı*'na bırakmanın tam yeri.

"Türkiye Devrimi" başlıklı bölüm, "siyasal alanda" yapılacaklardan:

"1) Burjuva devlet aygıtı parçalanacak; burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacaktır."

"2) İktidar her alanda ve her düzeyde, proleter ve emekçi kitlelerin tarihsel inisiyatifinin ürünü olan ve topyekün ayaklanmayı gerçekleştiren devrimci işçi, kent emekçisi ve yoksul köylü meclislerine geçecektir..."

"4) Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir. Emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak, açık-gizli tüm kölelik antlaşmaları geçersiz ilan edilecek, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır. Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri, işçilerin ve emekçilerin topyekün seferberliğiyle püskürtülecektir."

İşte, içte kapitalist sömürü, sefalet ve cehaletten, dışta her türlü emperyalist rehin alınmadan kurtuluşun biricik yolu.

A. Gül

Pendik İKE'de 8 Mart hazırlığı...**Devlet terörüne rağmen faaliyetimiz kesintisiz sürüyor!**

Pendik İşçi Kültür Evi olarak, Şubat ayının başından itibaren 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yönelik hazırlıklarımıza başladık. 1 Mayıs'a kadar uzanacak bahar sürecinin başlangıcını oluşturan 8 Mart'a güçlü bir hazırlık, etkin ve sistematik bir çalışma ile girdiğimiz koşullarda baharı kazanmanın mümkün olacağı bilinciyle çalışmamızı örgütledik.

Araçları, alanları önden belirlenmiş bir şekilde çalışmamızı planladık. Emekçi kadınları hem sınıf mücadelesinin hem de yaklaşan emperyalist savaşa karşı mücadelenin bir parçası haline getirmek için kadın işçilerin çalıştığı birkaç işletme ve çalışma yürüttüğümüz 3-4 semte, 2 Mart tarihinde gerçekleştirmeyi planladığımız "Emekçi kadınlar şenliği"nin duyurusunu yaptık. Şenliği 8 Mart'ta alana yönelecek bir çalışma olarak kurguladık.

2 Mart'ta gerçekleştirmeyi düşündüğümüz "Emekçi kadınlar şenliği" ve kermese yönelik geniş ön hazırlığımızı yaygın bir kitle çalışması ile yürüttük. Hazırladığımız 150'ye yakın davetiye bire bir emekçi kadınlara elden ulaştırdık. Çağrılarımızı ev ziyaretleri ve çeşitli yerlerde yaptığımız toplantılar ile gerçekleştirdik.

Toplantılarda başta yoksulluk ve işsizlik olmak üzere kadınların yaşadığı temel sorunların nedenleri ve nasıl engellenebileceği üzerine yaygın tartışmalar yaşandı. Kuşkusuz savaş en temel gündemimizdi. Savaşın emekçiler üzerindeki yaratacağı yıkım ve savaşın emekçi kadın üzerinde yaratacağı sonuçlar tartışıldı.

Kadınların el ürünlerini, üretimlerini değerlendirmek, İşçi Kültür Evi'ne hem katkı hem de kurumun sahiplenilmesini sağlamak amacıyla düşündüğümüz kermes hazırlığını şenlik hazırlığı ile birlikte yürüttük. Şenliğe 4 gün kala İşçi Kültür Evi'nin jandarma tarafından haksız ve hukuksuz yere kapatılması önümüzdeki bahar döneminde yürüteceğimiz çalışmayı engelleyici bir rol oynamanın yanı sıra, kısa vadede 8 Mart çalışmamız için de olumsuz sonuçlar doğurdu. Şenliğimizi başka bir yere aktarmak mümkün olmadığı için iptal etmek durumunda kaldık.

Emekçi kadınlara şenliğin iptal duyurusunu İKE'nin kapatılmasına ilişkin teşhir ile birleştirdik. Kapatma saldırısı tümüyle siyasi bir karardı. Alanda devrimci bir kurumdan duyulan rahatsızlığın ifadesiydi. Asılsız gerekçelerle, keyfi bir tutumla

gerçekleşen kapatma, sermaye iktidarının içte savaş hazırlıklarından da bağımsız değildi. Amerikan üssü olarak belirlenen Sabiha Gökçen Havaalanı'nın bölgede ve İKE'ye oldukça yakın oluşu kapatma kararının keyfiliğini açıklamaya yetiyor. Bölgeye yönelik alınacak tedbirler ve uygulanacak devlet terörü düşünüldüğünde, kapatmanın bir ilk saldırı olacağını düşünmek gerekiyor. Bu açıdan alanda bulunan devrimci bir kurumun kapatılması bizim için hiç de şaşırtıcı değildir.

Ancak devrimci irade ve kararlılığın bu tür saldırılar karşısında kırılmayacağı açıktır. Bizler önümüzdeki sürecin ağırlığının farkında ve bizleri bekleyen görevlerin bilincindeyiz. Ne keyfi uygulamalar ne de devlet terörü çalışmalarımızı engelleyebilir. Tüm olumsuzluklara rağmen faaliyetimizin 8 Mart alanına dönük bir hazırlıkla kesintisiz bir şekilde devam etmesi bunun bir göstergesidir. Ev ziyaretleri ve çeşitli alanlarda yapılan toplantılarla alana katılımı hedefleyen bir çalışma içindeyiz. Yalnız baharı değil geleceği kazanmak için daha bir özveri ve azimle çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

İKE çalışanları/Pendik

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde 8 Mart etkinliği

Sefaköy İKE'nin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla hazırladığı etkinlik 2 Mart Pazar günü gerçekleştirildi. Etkinlik öncesinde hazırlanan davetiyeler semtte yaygın bir şekilde, kadınlarla birebir sohbet edilerek dağıtıldı. Program iki bölümden oluşuyordu.

Birinci bölüm 8 Mart'ta şehit düşenler anısına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında 8 Mart'ın tarihçesi anlatıldı ve emekçi kadınlar mücadeleye çağrıldı. Grup Soluk'un müzik dinletisiyle program devam etti. Tiyatro Manga'nın hazırlanmış olduğu tek kişilik oyun ilgiyle izlendi.

İkinci bölümde ise bir ilkokul öğrencisinin savaşla ilgili şiiri oldukça çarpıcıydı. Ardından bir tekstil işçisi ve kızının hazırlanmış olduğu Mahsuni

Şerif'in "Amerika katil" parçası büyük bir ilgi gördü. Programın sonunda türkülerden oluşan bir müzik dinletisi sunuldu. 8 Mart'ta yapılacak mitinge çağrıyla etkinlik sona erdi.

Ön hazırlığı iyi yapılmasına rağmen 40 kişinin katılımı etkinliğin olumsuz yanındı. Ancak program sonunda başarılı bir sunum gerçekleştirmiş olmamız bu olumsuzluğu bir parça bertaraf edebildi. Emekçilere ulaşma konusunda daha fazla ısrar ve yoğunlaşma bundan sonraki hedeflerimiz arasında. Çalışmanın sürekli hale getirilmesi ise atmamız gereken bir diğer önemli adım. Bunda ise en başta Kadın Komisyonu'na büyük görevler düşüyor. Bu bilinçle çalışmayı yeni araç ve yöntemlerle sürdüreceğiz.

İKE Kadın Komisyonu/Sefaköy

Esenyurt İKE'de 8 Mart etkinliği...**"8 Mart emekçi kadınlar için bir mücadele çağrısıdır!"**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bugünkü koşullarda ayrı bir önem kazanıyor. İşçi ve emekçiler hem çok yönlü sömürü ve köleleştirme saldırılarının hem de emperyalist savaşın tehdidi altında. Kuşkusuz bu saldırıların her biri öncelikle emekçi kadınları etkileyecek, onların hayatını karartacak. Bu da savaşa ve sömürüye karşı mücadeleye emekçi kadınların daha aktif ve daha yaygın bir şekilde katılmasını gerektiriyor.

Emekçi kadınları mücadeleye çağırmanın bir parçası olarak İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe 90 civarında işçi ve emekçi katıldı. Bunların önemli bir kısmı kadın emekçilerdi.

Etkinlik slayt gösterisiyle başladı. Yaşamın, üretimin ve mücadelenin içinden emekçi kadın görüntüleri şiirler eşliğinde sunuldu.

Slayt gösterisinin ardından İşçi Kültür Evleri adına bir konuşma yapıldı. Konuşmacı 8 Mart'ın ne anlama geldiğini anlattı. 8 Mart'ın mücadeleye kazanıldığını, emekçi kadınlar için bir mücadele çağrısı olduğunu vurguladı. Ardından günümüzde emekçi kadının karşı karşıya olduğu sorunlara, sermayenin sömürü ve savaş politikalarına değinerek, kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesi olmadan sorunlarımızın çözümü olanaksızdır, kurtuluşumuz mümkün değildir, sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Daha sonra Grup Eksen sahneye çıktı. Seçtikleri parçalar emekçi kadının yaşamından, duygularından, sorunlarından ve mücadelesinden süzülüp gelmiş ürünlerdi. Dinletinin ardından etkinlik halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Şakirpaşa İKE'den 8 Mart etkinliği

Şakirpaşa İKE'nin aylık programı doğrultusunda "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne çağrı" adı altında bir etkinlik düzenlendi. Etkinlikte şiir, tiyatro ve müzikten oluşan bir program sunuldu. Açılış konuşmasının ardından bir İKE çalışanı 8 Mart'ın tarihini anlatan metin okudu. Program, Rahime Henden ve Nazım Hikmet'ten okunan şiirler ve tiyatro oyunu ile devam etti. Yürekli Tiyatro Grubu'nun hazırladığı oyun büyük ilgi gördü. Etkinlik müzikle son buldu.

İKE çalışanı/Adana

GOP Emperyalist Savaş Karşısı İşçi Platformu'nun etkinliği...**Savaşın ve kadın sömürüsünün olmadığı bir dünya için!..**

Emperyalist Savaş Karşısı İşçi Platformu olarak sürdürdüğümüz çalışmaların ilk etkilerini görmek ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü simgeleyen tarihsel direniş anmak için 8 Mart'ı önceleyen hafta, 2 Mart'ta bir etkinlik düzenlemeye karar verdik.

Etkinliğimizi en geniş katılımı gerçekleştirmek amacıyla bir dizi aracı kullandık. Hazırladığımız anketlerle işçi-emekçilere ve ailelerine ulaşmaya çalıştık. 80 kişinin katıldığı etkinlikte, annelerini, kızkardeşlerini etkinliğe taşıyan emekçiler, aileleriyle birlikte kendi sınıfsal kültürlerine sahip çıkabilmenin coşkusu içindeydiler. Etkinlikte görev alan işçi ve emekçiler katılımın artmasıyla daha da heyecanlandılar.

Etkinliğimiz bir konuşmayla başladı. 8 Mart'ın tarihsel önemi ve mücadele günü olmasının altı çizilerek, medya tarafından pompalanan kültürün yoz ve yabancı bir kültür olduğunu, kapımızdaki savaşın en çok emekçi kadınları ve ailelerini vuracağını dile getiren bir konuşma yapıldı. Ardından türkülerini Grup Söz sahneye çıktı. Kendi türkülerini dinlemekten etkilenen analar çok duygulandılar, kimileri gözyaşlarını tutamadı. Bu bizleri de çok etkiledi.

Grup Söz'den sonra Grup Gezgin, emperyalistlerin çıkarlarını uğruna yapılan savaşları, savaşın yıkıcı sonuçlarını ve özellikle emekçi

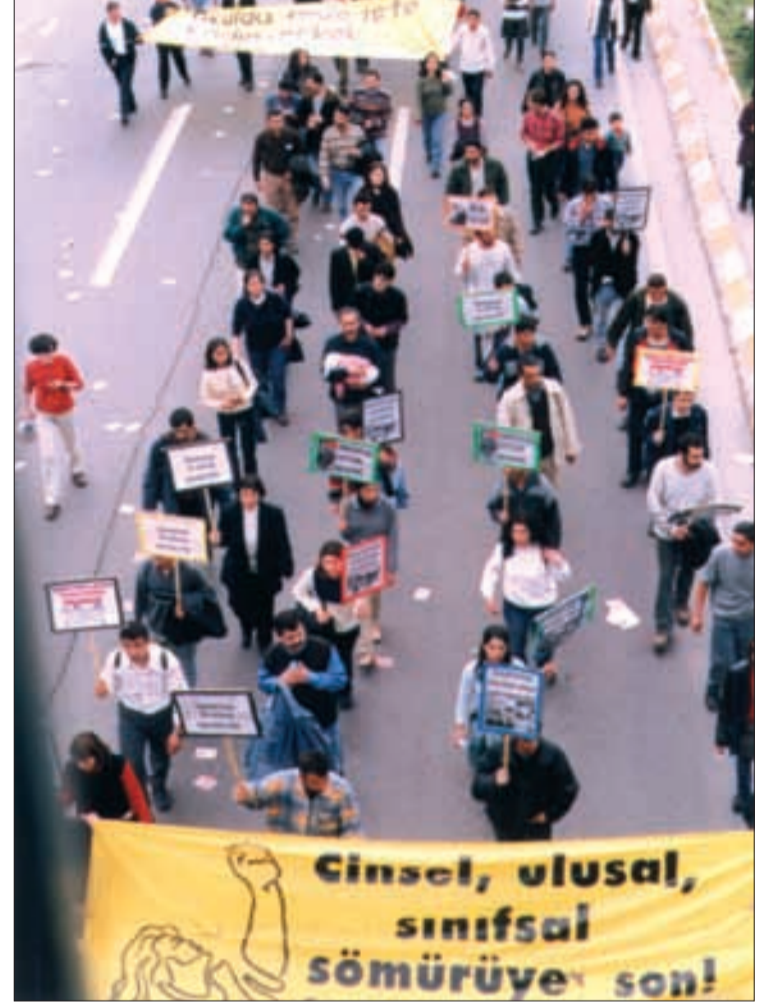
kadınlar üzerinde etkilerini oldukça çarpıcı bir şekilde anlatan bir oyun sergiledi. Savaşın acı sonuçlarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne seren oyun oldukça etkileyiciydi. Ardından platformumuzun oluşumunu, amaçlarını ve hedeflerini açıklayan bir konuşma yapıldı ve tüm emekçilerin platform çalışmalarına katılmaları ve destek vermeler talep edildi.

Emekçi gençler savaşı, savaşın işsizlik, açlık ve yıkım demek olduğu anlatan şiirler okudular, herkesi emperyalist savaşa karşı mücadele etmeye çağırdılar.

Etkinliğimiz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlarda buluşarak taleplerimizi haykırmak çağrısıyla sona erdi.

Etkinliğin katılımcılar üzerinde bıraktığı olumlu etki, katılımın ve ilginin yoğunluğu, emekçi kadınlarımızın heyecanı bizlerde de büyük bir coşku yarattı. Bu coşku ve moralle daha etkin bir çalışma örgütleyecek, savaşın olmadığı ve kadının sömürülmediği bir dünya için mücadelemizi sürdüreceğiz.

Emperyalist Savaş Karşısı İşçi Platformu/GOP

Cenevre'de emperyalist savaşa karşı yürüyüş...**“Petrol savaşına hayır!”**

5 Mart günü Üniversite Öğrencileri İnisyatifi'nce İsviçre'nin belli başlı kentlerinde savaş karşıtı yürüyüşler yapıldı. Okullarda bir günlük boykot ilan edildi, öğrenciler okula gitmedi.

31 Ocak günü ise 4 bin öğrenci Amerika Konsolosluk'u'nu işgal eylemi yapmıştı. Kamuoyunda yankı yaratan bu eylem medyada günlerce tartışıldı. Eyleme çeşitli kitle örgütleri de destek verdi.

5 Mart eylemine başta öğrenciler olmak üzere birçok kitle örgütü ve sol parti katıldı. Savaş karşıtı militan ve canlı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde militan içerikli pek çok pankart ve döviz taşındı. “Petrol savaşına hayır!”, “Kasap Bush!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Savaşa hayır!” vb. pankart ve dövizler yaygın bir şekilde taşındı.

BİR-KAR olarak hazırlıklarımızı yaparak eylemde yerimizi aldık. “Kapitalizm savaş demektir, kahrolsun emperyalist savaş!/Bir-Kar” imzalı pankartımızı taşıdık; “Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!” başlıklı Fransızca bildirimimizi yaygınca dağıttık.

4 bin kişinin katıldığı yürüyüş oldukça görkemliydi. Savaşa karşı çıkan birçok kurum adına yapılan konuşmalarla ve önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek yürüyüş ve eylemliliklere katılım çağrısıyla eylem sona erdi.

Bizim açımızdan etkili bir propaganda çalışması yaptığımız bir eylemlilik oldu. Önümüzdeki günlerde gerçekleşecek yeni eylemliliklere etkin bir tarzda katılmak için çalışmamızı kesintisiz sürdüreceğiz.

BİR-KAR/Cenevre

Savaşa Karşı Uluslararası Koordinasyon'un Londra Toplantısı'nın yayınladığı duyuru

Londra/01 Mart 2003

15 Şubat savaşa karşı küresel eylem gününün olağanüstü başarısının ardından, önümüzdeki haftalarda savaşı durdurmak için eylemlerimizi dev boyutlarda yükselteceğimizi ilan ederiz. Irak'a karşı savaşın, Birleşmiş Milletler desteği olsa da olmasa da yanlış olduğuna inanıyoruz.

Önümüzdeki günlerde, askeri üs ve tesislerde doğrudan eylemler örgütlenecek ve askeri taşımacılar engellenmeye çalışılacak; parlamenter ve Birleşmiş Milletler temsilcilerine kitlesel basınç uygulanacak; öğrenci boykotları ve işgalleri yapılacak; işyerlerinde eylemler örgütlenecek; savaşa karşı halk meclisleri ve halka danışma kampanyaları düzenlenecek.

Savaşı durdurma kampanyasında artık her gün can alıcı önem taşıyor.

Birçok ülkede, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde kitlesel gösteriler düzenlenecek.

Birçok ülkede, 15 Mart günü Washington'daki “Beyaz Saray'a Doğru” gösterisiyle dayanışma gösterileri, protestolar ve kitlesel sivil itaatsizlik

gerçekleştirilecek.

Mümkün olan her yerde, 21 Mart savaşa karşı işyerlerinde dayanışma ve eylem günü olacak. Bu eylemlere, işyeri meclisleri ve çeşitli grev ve direniş biçimleri dahil olacak. Bazı ülkelerde, daha şimdiden, o gün savaşa karşı genel grev yapılması planlanıyor. Her yerde tüm sendikalara 21 Mart günü savaşa karşı eylemleri desteklemeleri ve örgütlemeleri çağrısında bulunuyoruz.

Savaş çığırtkanlarını ikaz ediyoruz: dünya kamuoyunu duymazlıktan gelir ve Irak'a karşı yeni bir saldırı başlatırlarsa, dev bir direniş dalgasıyla karşılaşacaklar. Saldırısı başlattıkları gün, dünyanın tüm kentlerinin merkezinde kitlesel gösteriler yapılması çağrısında bulunuyoruz.

Saldırısı başlattıkları günü izleyen ilk Cumartesi, dünyanın tüm başkentlerinde kitlesel yürüyüşler yapılması çağrısında bulunuyoruz. Irak halkıyla omuz omuza duruyor ve her yerde herkesi bu savaş çılgınlığını durdurmak için üstlerine düşeni yapmaya davet ediyoruz.

(Kaynak: www.istanbul.indymedia.org)

“Emperyalist savaş ve kadın” üzerine söyleşi...

22 Şubat günü, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde, “Emperyalist savaş ve kadın” konulu bir söyleşi gerçekleştirildi. İKE'nin 8 Mart etkinlikleri çerçevesinde gerçekleştirilen söyleşiye Amargi Kadın Akademisi ve Emekli-Sen'den konuşmacılar katıldı. Kadın sorunu ve savaş üzerine yapılan konuşmaların ardından, konuşmacıların da katılımıyla, söyleşi sohbet havasında devam etti.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı söyleşi iki saat sürdü. Etkinliğin Cumartesi gününe denk gelmesi özellikle çalışan kadın katılımını etkiledi. Kucağında çocuklarıyla gelen kadınların katılımıysa bizler için anlamlıydı.

İKE çalışanları/Şakirpaşa

Cezayir'de iki günlük genel grev

Cezayir'de 25 Şubat günü başlayan ve iki gün devam eden genel grev ülkede hayatı felce uğrattı. Katılımın %90'ı aştığı bu emekçi eylemi bağımsız Cezayir tarihinin üçüncü genel grev oluyor. Bu eylem Cezayir'in en büyük işçi sendikası UGTA'nın çağrısı sonucu başlatıldı. Genel grevin temel şiarını iktidarın sürdürmekte olduğu özelleştirme saldırısını protesto oluşturdur.

Cezayir zengin yeraltı kaynaklarına sahip olan bir ülke. Önemli petrol ve doğalgaz rezervleri mevcut. Petrol ve doğalgaz ihracı Cezayir'e önemli bir gelir sağlıyor. Yıllardır devam eden iç savaş petrol ihracatını olumsuz yönde etkilemedi. Tersine petrol gelirinin bir bölümü rejimin sürdürdüğü kirli savaşın finansmanına ayrıldı. Doğal kaynakların sağladığı zenginliğe rağmen Cezayir halkı yıllardır derin ekonomik krizle boğuşuyor. Ülke nüfusunun çok genç olması (%70'i otuz yaşının altında) yaşanan sorunları daha da derinleştiriyor. İşsizlik oranı çok yüksek, emekçilerin alım gücü ise çok düşük.

Kırsal bölgelerden şehirlere göç özelliikle iç savaş döneminde hız kazandı. Kentlerde yoğunlaşan emekçi kitleler kenar mahallelerde sefaletle yüzyüze kaldılar. Ekonomik kriz sosyal bir krize yol açtı. Düzene tepki duyan kitlelerin bir kısmı islamcı harekette kendisini ifade etmeye çalıştı. Yaşanan iç savaş devlet terörünün tırmanmasına vesile oldu, işçi ve emekçiler büyük baskılarla susturulmaya çalışıldı. Buna karşın kitleler tepki ve hoşnutsuzluklarını her vesileyle ifade etmeye çalıştılar. Geçen hafta yaşanan genel grev bu noktada büyük bir anlam taşıyor. Çünkü eylem yalnızca özelleştirmeye değil, iktidarın yıllardır uyguladığı, halkı sefaletle iten politikalara duyulan tepkinin dışavurumuydu. Petrolden sağlanan zenginlikler bir avuç asalağı daha fazla zenginleştirirken, emekçi kitleler daha fazla sefaletle itildi ve saldırı programlarına maruz kaldı.

Son eylem iktidara ve petrol burjuvazisine yönelik bir uyardır. Ülkenin tanık olduğu genel grev sendika tarafından özenle hazırlandı. Sendika başkanı "işçilerin genel greve gitmeyi kabul etmeleri için yerel düzeyde 650 genel kurul düzenlediklerini" açıkladı. Petrol sektörü dışındaki bütün işkollarında işçilerin yoğun katılım sağladıkları eylem başarıya ulaştı.

Tezkerenin reddi ve Güney Kürdistan...

Serhat Ararat

Meclis, AKP hükümetinin sunduğu "yabancı ülkelere asker gönderme ve yabancı askerleri ülkeye kabul etme" konusunda yetki talep eden tezkereyi reddetti. Anılan yetki tezkeresinin ABD'nin saldırı planlarında ve TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal hareketinde önemli bir yer tuttuğu sıkı sıkı vurgulanıyordu. Hükümet ve devletin gerçek iktidar organları, ABD ile yaptıkları sıkı pazarlıklarda tezkereler ve genel olarak çeşitli eylemlerle kendisini gösteren kamuoyu baskısını bir koz olarak kullanageldiler. Pazarlıklar ekonomik konularda yapılmış izlenimi verilmeye özen gösterilse de, TC'nin esas dayatması, Güney Kürdistan'ı kendi çizgisi doğrultusunda şekillendirme noktasında düğümleniyordu. Amaçları belliydi: Güney'deki bütün kazanımları bir askeri işgal temelinde ortadan kaldırmak ve içi boşaltılmış bir özerklikle 1991 öncesi Irak'ı yeniden geri getirmek!

Savaş tezkeresi meclis tarafından reddedildi. Şimdi ne olacaktır? Hem Güney Kürdistan'a ilişkin işgal planları ve hem de ABD ile ilişkiler konusu, ABD'nin "Kuzey cephesi" senaryoları... Tezkerenin neden ve nasıl reddedildiği, bunun demokrasi ile ilişkili olup olmadığı konuları ayrı bir tartışma konusudur, biz burada bu konulara pek girmeyeceğiz. Daha çok bu reddedişin savaş planları üzerindeki etkilerini kısa ve öz olarak vurgulamaya çalışacağız.

Belli ki tezkerenin reddedişinin siyasal faturası Gül hükümetine çıkarılmaya çalışılıyor, ordu, "sivil" bürokrasi ise sorumluluk dışında tutulmaya özen gösteriliyor. Dış ilişkiler açısından da durum böyle. Yani fatura mevcut hükümete kesiliyor. Bir yandan da bu karardan azami fayda elde etmeye çalışıyorlar.

Peki, savaş tezkeresinin reddi, TC'nin Güney Kürdistan planlarını ve ABD'nin saldırı hareketini engeller mi? Ne kadar?

Bize göre bu aşamada esas olarak üzerinde durulması gereken temel soru budur!

Tezkerenin reddi hiç kuşkusuz ABD'nin hoşuna giden bir karar olmadı. Bu onun somut hareket tarzını, birlik ve güç aktarımını belli ölçülerde ters yönde etkiler. Aynı zamanda siyasal ve moral açıdan da olumsuz etkide bulunmuştur. Bu karar, karşı duruşta yer alan güçlere siyasal ve moral destek sunmuştur. ABD açısından olumsuz etkileri çok açıktır. Aynı durum TC açısından da böyledir. Güney işgal hareketinin daha şimdiden "yasal dayanak"tan yoksun kaldığı ortadadır. Bu işgal hareketi Türkiye kamuoyu açısından biraz daha tartışılmalı hale gelmiştir.

Ancak bütün bunlara rağmen savaş tezkeresinin reddi ne ABD'nin savaş planlarını engelleyebilir, ne de TC'nin Güney işgal hareketini... Savaşa yasal zemin ve dayanak hazırlamak için, TC'nin egemen olduğu toprakları bir saldırı üssü haline getirmek için yeni tezkereler hazırlayıp meclise sunabilirler. Kendilerinin de açıkladıkları gibi bu konuda birçok seçeneğe deneyebilirler. Eğer yeni bir savaş tezkeresini meclise getirirlerse bu kez işi daha sıkı tutmaya özen gösterecekler, işi şansa bırakmayacaklardır.

Savaş tezkeresinin reddedilmiş olmasına rağmen ABD'nin asker ve askeri malzeme sevkiyatı devam ediyor. Yine TC, Güney

Kürdistan işgalini gerçekleştirmek için bütün askeri hazırlıklarını yapmış bulunuyor. Zaten öteden beri hatırı sayılır bir gücü Güney'de bulunduruyordu, bunlara yenileri eklenmiş bulunuyor. Yani zaten saldırı ve işgal süreci fiilen devam ediyor, buna uygun yasal kılıflar hazırlayacakları da kesindir.

Bu noktada Güney Kürdistan'da kitlesel gösteriler, eylemler gündeme geldi. Aslında zamanlama olarak biraz gecikmiş eylemlerdir. Belli ki Güneyli güçler, Güneyli Kürtler TC'nin tehlikesini çok daha somut olarak anladılar, tehlikenin çok yakın ve yakıcı olduğunu, yeni bir Cezayir Anlaşması'nın kapıda olduğunu görmeye başladılar. Bu nedenle anti-sömürgeci duyarlılıklarını en üst düzeyde dillendirmeleri önemlidir, hem ulusal güçlerin birliği ve mücadele morali açısından, hem de saldırganı biraz da olsa düşündürmek bakımından... Yine bu dönemde KDP ve YNK'nin en üst düzeyde güçlerini birleştirmeleri, "Ortak bir liderlikte" buluşmaları gündemdeki tehlikeleri önlemede önemli bir işlev görebilir. Kürtlerin istemlerini ve duyarlılıklarını ifade eden eylemlerin gelişmesi önemlidir, yine güçlerin ortak bir stratejide birleştirilmesi de gereklidir. Ancak yine de bir savaş, saldırı ve işgal ortamında bu adımların kendi başına yetmeyeceği ortadadır. Ortaya çıkan fırsatlardan yararlanmak bir şeydir, ama güç, inisiyatif, kendine ait duruş çok daha belirleyicidir. Niyetlerinden, düşüncelerinden bağımsız olarak stratejik duruş, inisiyatif konusunda önemli zaafı var. Ve bu zaafı yeni Cezayir Anlaşmaları'na zemin sunabilecek zaafıdır. Umarız ve bekleriz ki, bu zaafı yerine halkın gücünü ve desteğine dayanarak daha özgür ve bağımsız bir duruş, inisiyatif gerçekleştirilir, başta emperyalist devletlerin olmak üzere tüm yabancı güçlerin Kürdistan emelleri bu bağlamda etkisizleştirilir!..

Stratejik duruşlarındaki zaafı, dünya halklarıyla ilişkilere de yansıyor. Kürtler'in özgürlük istemleriyle, özgürlük kazanımları ve mevzilerini koruma, savunma hareketiyle neden dünya çapında bir enternasyonal buluşma sağlanamıyor? Bu soru çok önemli. "Biz" Kürtler'in, onların politik ve düşünen beyinlerinin üzerinde çokça durmaları gereken bir sorudur! Sadece sorumluluğu "dışımızdakilerle" açıklamak ne kadar doğrudur? Tamam, enternasyonal hareketin, somut olarak savaş karşıtı hareketin, onun çeşitli bileşenlerinin sayısız zaafı, kusuru sayılabilir... Biz kendimizi ne kadar anlatabildik, ne kadar taşıyabildik, ne kadar dinletebildik?

Devrimci yurtsever güçler, Kürdistan sosyalistleri bu sorular, aslında sizlere yöneliktir! Bağımsız duruşla, ilkeli duruşla yurtseverlik görevlerini birleştirmeyi ne kadar başarabiliyoruz?

Şimdi acil görevlerden biri Güney Kürdistan'ı, onun kazanımlarını, mevzilerini korumaktır, bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaktır. Peki, nasıl, hangi duruşla, hangi çizgiyle, neyle? Güney'i savunmak yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereğidir. Ama bu noktada kısa, orta ve uzun vadede başarı, bağımsız kimlikten, ilkeli duruştan, bunu devrimci yurtsever görevlerle birleştirmekten geçmiyor mu?

İnsan haklarına aykırı eğitim mi?

Georgia eyaletinde bulunan Fort Benning'e Kasım 2002'de 10 bin gösterici geldi. Hepsi "Western Hemisphere Institute for Security Cooperation", kısaca WHISC'ye karşı gösteri için gelmişti. Geçen yılın Ocak ayına kadar WHISC'nin adı "School of the Americas" (SOA) (Amerikan Okulu) idi. 1946'dan beri SOA'da 60 bin Latin Amerikalı asker ve polis ayaklanmalara karşı teknikler, komando operasyonları, ajanlık ve psikolojik savaş taktikleri üzerine eğitim gördü. 1996 yılında ABD hükümeti SOA'nın yedi dersinin içeriğini açıklamak zorunda kaldı. Bunlarda işkence ve infaz teknikleri gibi teknikler ve bunların kimleri hedeflediği açıkça tarif ediliyor: Sendika örgütleyen, gösteri veya grevlere sempati duyan insanlar.

Bu dersin içeriğini gördükten sonra, bu okulun mezunları arasında Latin Amerika'nın en korkulan katilleri, tecavüzcüleri ve diktatörlerinin bulunması şaşırtmıyor. Okulun kapatılmasını talep eden Amerikalı insan hakları örgütü SOA-Watch SOA mezunlarının insanlık suçlarını içeren yüzlerce sayfalık raporlar topladılar.

Geçen yılın Haziran ayında, SOA mezunu olan Colonel Byron Lima Estrada, din adamı Juan Gerardi'yi öldürmekle suçlanarak cinayetten yargılandı. Gerardi, Guatemala insan hakları bürosunun Lima Estrada'ya bağlı askeri istihbarat örgütü D-2'nin suçlarını içeren raporunun hazırlanmasına yardımcı olduğu için öldürülmüştü. D-2, 448 Maya köyünün yerle bir edildiği ve onbinlerce yerlinin öldürüldüğü "anti-insurgency" kampanyası gibi birçok girişimi planlamış ve koordine etmişti.

1993 yılında El Salvador araştırma komisyonu raporu açıklandı. Bu raporda iç savaşta işlenen insanlık suçlarından sorumlu olan askerlerin isimleri veriliyor, adı geçenlerin üçte ikisi SOA mezunu idi. Bunların arasında, El Salvador'daki ünlü ölüm mangalarının lideri Robert D'Aubuisson; bir ayın sırasında öldürülen El Salvador'lu din adamı Oscar Romero'nun üç katilinden ikisi; altı din adamını, hizmetçisini ve hizmetçinin 13 yaşındaki kızını öldüren 26 askerden 19'u ve üç rahibe ile ABD'li bir kadın misyonere tecavüz ettikten sonra öldüren beş askerden üçü bulunuyor.

Şili'de Augusto Pinochet'in istihbaratını yönetenler SOA mezunuydular. Arjantinli diktatörler Robert Viola ve Leopoldo Galtieri, Panamalı Manuel Noriega ve Omar Torrijos, Perulu Juan Velasco Alvarado ve Ekvatorlu Guillermo Rodriguez, hepsi de SOA'da eğitilmişlerdi.

SOA temsilcilerine göre bunların hepsi artık geçmişte kaldı. Bu açıklamayı, "Human Rights Watch" adlı insan hakları örgütünün 2000 yılında ortaya çıkardığı, SOA mezunu yedi kişinin Kolombiya'da adam kaçırmaya, cinayet ve katliamdan sorumlu paramiliter örgüt yönettikleri gerçeği çürütüyor. 2001 yılının Şubat ayında bir SOA mezunu Kolombiya'da 30 köylüye işkence yapmak ve öldürmekten yargılandı. Kolombiya şu an SOA'da en çok asker ve polis eğiten ülke. Bunların sayısı şimdiye kadar 10 bini buldu.

SOA'nın kapatılması için özellikle SOA-Watch'un yürüttüğü protesto gösterileri ve kampanyalarından dolayı, SOA, 2000'in Aralık ayında, 2001'in Ocak ayında değişik bir isim altında tekrar açılmak üzere kapatıldı. Levhada artık "Western Hemisphere Institute for Security Cooperation" yazılı. Fakat okulun eski öğretmenlerinden Joseph Blair'in açıklamasına göre başka hiçbir şey değişmemiş: "Ben 80'li yıllarda orada görevliyken neler öğretildiğine, 90'lı yıllarda neler öğretildiğine ve bugün neler öğretildiğine bakarsanız, eğitim planının, askeri kursların hiç değişmediğini görebilirsiniz." (...)

SOA hakkında daha geniş bilgi ve kaynak için şu adrese bakılabilir: www.soaw.org

Lukas Rüttger

(akw-info derginin Şubat 2003 sayısından çevirilmiştir...)

Geleceği olan bir pazar: Savaş

Herbert Wulf

Üniforma giymiyorlar, fakat takım elbise, beyaz tulum veya mavi tulum giyorlar. Sattıkları ürün ise orduların vurma gücünü yükseltmeye yönelik. İşleri savaşla. Özel askeri şirketler gittikçe daha fazla askerin işini üstleniyorlar.

Dünya kamuoyu Amerika ve İngiliz ordularının Irak çıkartmasını

kaygıyla izlerken, basının dikkati dışında bu özel şirketler sessizce ve verimli bir şekilde çalışıyorlar. Takviyenin sorunsuz gerçekleşmesi için lojistik hizmet sunuyorlar. Son teknolojik silahların bakımı ve tamiratını ve aynı zamanda moralleri yüksek tutmak için psikolojik görevleri üstleniyorlar. Bu şirketlerin ürünleri özel şahısları ve şirketleri korumadan tutun da yabancı orduların askeri olarak desteklenmesine, askeri üslerin lojistikinden yönetimine, BM örgütleri için nakliyattan aktif savaşa, kompleks teknolojiye satılmış elitlerin haklarını korumaya kadar varan kirli işlere uzanıyor.

Birleşmiş Milletler'in artan hareketleri, Latin Amerika'da uyuşturucu ticaretine karşı mücadele, etnik çatışmalarda uluslararası müdahaleler, büyük doğa facialarında askeri yardım, savaş kurbanlarına insani yardım ve son olarak uluslararası teröre karşı mücadele; tüm bunlar özel askeri şirketlere büyümekte olan bir pazar bahşediyor.

Soğuk savaş sonrası ABD'de kurulan MPRI böyle bir şirket. Bugün Kuveyt'te Camp Doha'da Amerikan askerlerini Irak savaşı çerçevesinde bire bir dövüş teknikleri üzerine eğitiyor. Özel askeri veya güvenlik şirketleri uzun bir süredir etkili ve piyasa şartları içerisinde iyi bir çözüm olarak görülüyorlar. Buna örnek olarak, '90'lı yıllarda Papua Yeni Gine'de olduğu gibi, bir hükümetin asiler tarafından ciddi bir tehditle karşı karşıya bulunması verilebilir. 1992'de Somali'de olduğu gibi, yardım malzemelerini savaş ağalarına karşı korumak için de kullanılıyorlar. DynCorp Amerikan askeri yardımıyla Afganistan Başbakanı Karzai'yi korumakla görevlendirilmiştir.

Bu gelişmenin hangi safhada olduğunu İngiltere'de Savunma Bakanlığı'nın Royal Air Force (Kraliyet Hava Gücü) uçaklarının havada yakıt naklini gerçekleştirmek için açtığı ihale gösteriyor. Labour hükümetinin istediği olursa, diğer zamanlar gururlu olan hava gücü, Irak'ta uçuşa kapalı hava sahasını kontrol ederken havada yakıt naklini kendisi yapmayacak, bu hizmeti özel bir şirketten satın alacak.

Özelleştirme ve outsourcing (bazı işlerin kalite ve fiyat açısından daha uygun olduğu için bu işlerin uzmanlaşmış yabancı şirketlere aktarılması -çn) kışla kapısında da engellenmiyor. Pazar ve askeriye artık zıt değil. Bundan dolayıdır ki ordular bugün soğuk savaş sonrası gerçekleşen

yapısal yeniliklerden daha çok özelleştirme yoluyla değişiyorlar. (...)

Amerika hükümeti Hırvat askerlerini eğitime görevini kongreyi haberdar etmeksizin MPRI'ye vermişti. Bu da ordunun Krajina'da etnik temizlik yaptığı bir dönemde gerçekleşmişti. Tony Blair hükümeti de kendi askerlerini göndermek yerine savaşmak için Sandline International adlı bir şirketi Sierra Leone'ye göndermeyi tercih etmişti. Bu kamuoyunun bilgisi dışında gerçekleşmişti; Batı-Afrika'da ölü veya yaralı askerlerin sorumluluğunu üstlenme tehlikesi ortadan böyle kaldırılmıştı.

Soğuk savaş sonrası silahsızlanma yalnızca kullanılmayan silahları arttırmadı, aynı zamanda, artık özel askeri şirketlerde kendilerine iş sahası bulan eğitilmiş askeri uzmanların piyasasını da yarattı. Uluslararası alanda faaliyet gösteren büyük ve özel askeri şirketlerin elemanlarının çoğunluğu eski askerlerden oluşuyor. MPRI şirketinin elemanlarının listesi ABD ordusunun emekli askerlerinin kim-kimdir listesini andırıyor. Şirketin müdürü ABD ordusunu Körfez Savaşı'ndaki çöl fırtınası operasyonunu da yöneten Carl Vuono'dur. Şirketin işlerinin iyi gitmesi şaşırtıcı değil. Maaş listesinde emekli bir yığın general ve amiral, CIA'nin yüksek kademelerinde yer almış birçok eski eleman ve eski ABD büyükelçileri bulunuyor. MPRI 700 eleman çalıştırıyor, ek olarak 11 bin kişi her an kısa görevler için mobilize edilebilir durumda.

Şirket her türlü askeri misyonu üstlenebileceğini açıklıyor. Fakat MPRI diğer şirketlerin aksine, aktif olarak çatışmaya girmiyor. MPRI kendi açıklamalarına göre şu an "dünyanın her bölgesinde" uluslararası görevler yürütüyor. Balkanlar'da ordular eğitiliyor. Kolombiya'da ABD hükümetinin verdiği görev gereği uyuşturucuyla mücadele çerçevesinde polis ve askerlere eğitim veriliyor. MPRI'nin ABD'de halihazırda bir "savaş simülasyon merkezi" ve "eğitim kampı" bulunuyor. "Rent a soldier" (bir asker kirala -çn) artık bir ütopya değil. Bu şirketlerin birçok faaliyeti legal. Fakat bazıları legalitenin sınırlarının ötesinde hareket ediyor. Fakat bunlar bile modern paralı asker olduklarını kabul etmiyor, ticari kayıtlarını yapıyor ve vergi ödüyorlar. (...)

(Süddeutsche Zeitung/06 Şubat 2003)

Çev: M. Coşkun

Meclis duydu, onlar duymuyor

Bir telaş bir telaş efendim, anlı şanlı medyamızın ünlü kalemlerinde, şanlı yorumcularında, demeyin gitsin. Bir panik, bir hayal kırıklığı, bir derin üzüntü. Yükseklerden uçan savaşçı akbabalar, ekranlarda ahkâm kesen diplomat eskileri, her şeyi bilen uzmanlar, elli binlik mitinglerde halkı göremeyen, köşeleri babalarının malı yazarlar öyle üzgün, öyle kızgınlar ki içimden teselli etmek geliyor onları.

Umur Talu'nun yazdığı gibi onlar, "akıllarını, kurumuş vicdanlarını, piyasalarını, kârlarını, tarzlarını, ille de parayla değil, ama mutlak bir manevi beslemelikle savaşa yazdıranlar, müthiş bir hayal kırıklığı içinde şimdi baykuşluğa evrildiler."

Bu "gamlı baykuşları" unutmak olmaz.

Bunlara karşı çok, ama çok sessiz kaldığımızı düşünüyorum.

"Usta gazeteci", "belagat sahibi yazar", "değerli emekli uzman", "eşi bulunmaz diplomat" diye göklere çıkardığımız yetmez mi bunları?

Savaş çığırkanları bizim tarihimizde hiç bu kadar itibar sahibi olmamışlardı.

O unvanları geri alamaz mıyız?

Savaş lordlarının sadık bendeleri bir okur tepkisini hak etmiyorlar mı?

Almanya'nın Düsseldorf kentinde yayımlanan *Rheinische Post* gazetesi, muhafazakâr eğilimli, Katolik kilisesine yakın bir bölge gazetesidir. Bölge gazetesi deyip geçmemek gerek; tirajı beş yüz elli bin dolayındadır. Geçen hafta bu gazetenin yüz otuz okuyucusu, ortak bir mektupla gazetenin redaksiyonuna başvurular ve savaş yanlısı yayın politikasını terk etmesini, objektif yayın yapmasını istediler. *Der Spiegel* dergisi de konuyu haber yapmaya değer buldu. Mektuba imza atanlar kendilerini "Hristiyanlar" olarak tanıttılar. Yani gazetenin genel eğilimi, muhafazakâr tutumu ile bir problemleri yoktu. Ama açıkça savaş kışkırtıcısı, tek taraflı yayın onların tepesini attırmıştı.

Şöyle dediler: "Gazetede yayımlanan pek çok haber, savaş konusunda tırmanan iç politika tartışmaları ile bağlı redaksiyonun genel çıkarları ile belirlenmektedir. Irak'taki insanların kaderi redaksiyonu hiç ilgilendirmiyor. Gazete Irak savaşında ölecek sivillerin sayısından hiç söz etmiyor; Irak'a uygulanan ambargonun insanlık dışı sonuçları konusunda hiç haber yayımlanmadı; ABD ve İngiltere'nin atom silahı kullanma tehdidi konusunda tek bir satır yok; buna karşılık, savaş propagandası için üretilmiş materyal ve argüman çok..."

Gazete tam kendini savunmaya çalışırken yine okurların ortaya çıkardığı bir dalavereyle sarsıldı. Gazete, BM silahsızlanma uzmanlarının şefi Blix'in Güvenlik Konseyi'nin sunduğu raporu, ilk 30 bin baskıda "Blix savaş makinesini durdurdu" diye vermiş, sonraki 500 binde ise "Blix ABD'yi frenledi" demeyi tercih etmişti.

Bu ikiyüzlülüğe sinirlendi okurlar ve şimdi "aboneliklerinizi iptal edin" kampanyası açmak niyetindedir...

Tezkerenin Meclis'te reddedilmesinden sonra yüzlerinden düşen bin parça, üzüntüden ne dediklerini bilemeyen, hatta ölçüyü kendi cetvellerine göre bile kaçırınları eleştirenler yok mu? Farklı bir mantığı savunanlar, genel hava içinde hiç dikkate alınmamaya çalışılan yazarlar, gazeteciler, düşünen insanlar da var. Ama onların durumla ilgili saptamaları, gerçekleri açıklamaları tek başına yeterli değildir. "Şahin kalemler" in arkasında ABD ve onun politikalarını Türkiye'de egemen kılmak isteyenler, kendilerini açıkça ortaya koydukları için yazalım, örneğin TÜSİAD saf tutuyor.

Öteki taraftakiler kim?

Savaşa karşı çıkanlar.

Medyadaki bu sorumsuz ve yüzüstü duruma dur diyecek olanlar da onlardır. Yüzüstü takımına, "Söylediklerini bir düşün bakalım, zaman geçer, insan utanır; sahte olan sırtır, yalanın üstündeki kum dağılır, her şey uçar yazı kalır; üstat, nereye böyle" dese birileri olmaz mı?

Hiç değilse, günah bizden gitmez mi?

Güray Öz
(Cumhuriyet, 5 Mart '03)

Doğan medya neden savaş istiyor?

(...) Nedir Doğan'ı bu kadar savaş histerisine kaptıran? Grup olarak savaştan bir çıkarları mı var? Petrol Ofisi'ni almak, "petrol" iştahlarını mı kabarttı diye sorarsanız, ilgisi yok. Onlarınki, "tamamen sınıfsal!..." Filmi başa saralım...

Doğan Grubu'nun temel yaklaşımlarında Koç Grubu etkilidir. İlk sinyali ve eğilim işaretini Rahmi Koç, 2002 sonunda, Rusya'da, Tayyip Erdoğan'ın da katıldığı bir tesis açılışında verdi ve eveleyip gevelemeyelim, Türkiye bu savaşa ABD'nin yanında girmelidir. Doğrusu da budur, dedi. *Milliyet*'te şöyle yer aldı Koç'un demeci:

"Hükümetimizin Amerikalılarla İngilizlerle, müttefiklerimizle ne konuştuğunu bilmiyorum, fakat 1. Çöl Fırtınası'nda yaptıkları hatayı yapmayacaklardır. Bu işe başında 'evet' diyeceklerdir. Ve bu işin avantajlarını paylaşırken bizim de parmağımız içinde olacak diye tahmin ediyorum. Dolayısıyla kısa vadede belki bize biraz tesir edecek ama uzun vadede mutlaka Türkiye'nin lehinde olacak. Çünkü bizim Irak'la yapacağımız çok iş var. Doğalgaz almaktan tutun müthiş bir ihracat ithalat olacaktır. En başından itibaren ABD'nin yanında olmalıyız çünkü Amerika bütün dünyaya 'Ya bizim tarafımızdansınız ya da değilsiniz' dedi. Bu konuda

Condoleezza Rice Sayın Erdoğan'a ABD'de, 'Siz gelseniz de, gelmeseniz de biz gidiyoruz' dedi. Dolayısıyla bizim başka alternatifimiz yok. Rahmi Koç'un bu eğilimi, TÜSİAD' da kabul gördü kısa sürede. Bunu da anlamak mümkün. Birincisi Türkiye burjuvazisinin karakterini anımsarsanız, buna şaşmamak gerekir. Cılız, omurgasız, ürkek ve kişiliksiz bir burjuvazidir bizimki. Ortaya çıkışı ve palazlanmasında da ABD sermayesi etkilidir. Şimdi, gövdesine sarılarak büyüdüğü ve onunla göbek bağı olan ABD'nin arzusu hilafına davranmaya nasıl cesaret eder? İkincisi komşuyu satmanın, kapıyı saldırgan hırsıza açmanın rüşveti

olarak ucu gösterilen dolarlar, krizden krize sürüklenen büyük burjuvazinin rüyalarını süslemiştir. O hibelerle, o kredilerle, hiç olmazsa bir yılı kurtarmak belki mümkündür. O zaman neden almayacakmışız o parayı?

Hiç aklından çıkmamakta ve "Non passaran!" tokatını yemiş olmasına karşın, yine, yine!... diye tepinmekte ve tezkerenin tekrar Meclis'e getirilmesi için savaş tamtamlarını histerik biçimde çalmaya devam etmektedir.

TÜSİAD'da cisimleşen bu ABD muhipliği, Doğan Medya ile propogandaya dönmemektedir. Bunu da anlamak mümkün. Aydın Doğan, TÜSİAD'ın önemli bir üyesidir, ayrıca Yeni Harman'da yer alan söyleşisinde açıkça ABD'nin yanında savaşa katılmak gerektiğini ifade etmişti. Yine Aydın Doğan'ın kızlarından biri bu yıl TÜSİAD yönetim kuruluna girmişti ve Ertuğrul Bey, tabii ki üyesi olduğu TÜSİAD'ın hislerine tercüman olacaktır...

Türkiye, Meclis'in tezkereye red kararıyla, onurunu kurtardı, barışçılığını dile getirdi...

Ertuğrul Özkök diyor ki, "Ben bu olayda Türkiye'nin çok ciddi bir 'karakter imtihanından' geçtiğini ve ne yazık ki çok başarılı bir sonuç almadığını düşünüyorum."

Karakter ve Ertuğrul Özkök...

Sizce yanyana iyi duruyorlar mı ?

Mustaf Sönmez
Ekohaber.net

Mücadele Postası

“Ben savaş istemiyorum!”

Ben işçi bir ailenin ilk çocuğuyum. Yaşım 12. Ortaokula gidiyorum. Ben de her çocuk gibi savaş gibi kötü bir olaydan etkileniyorum. İlk defa savaşı göreceğim. Ama ben bu duyguyu yaşamak, görmek istemiyorum. Kuru bir ekmeğe ve soğan da yesem savaşı yaşamak istemiyorum. Savaş insanlara huzursuzluk getirir. Ama kuru ekmeğe-soğan da yesem huzurum var. Benim babam bir inşaat ustası. Ama çalışmıyor. Savaşın verdiği zararlardan biri olan işsizliği yaşıyor. Belki çoğumuzun ailesi böyle.

Türkiye savaşa girmesin, insanlar ölmesin istiyorum. Hep şeker yiyebilsinler. Ben böyle bir dünyada yaşamımı kurmak, ailemle birlikte yaşamak istiyorum. Ben ilk defa size yazıyorum. Savaş günümüzde en yaygın konuşulan, düşünülen şey. Ben size düşüncelerimi, içimden geleni söylüyorum. Bir örnek vermek istiyorum, çok ilginç. Bir yardım kurumu insanlara yiyecek dağıtıyordu. Bir sürü insan, o karın kışın soğukunda hiç aldırılmadan bir lokma ekmeğe için çırpınıyorlardı. Bir kadın kendini çeken kameralara kendini göstermemek için, utandığı için elini yüzüne kapatıyor ve susuyordu. Ben o haberi izlerken şunu söyledim: “Sen neden utanıyorsun ki, seni bu hale getirenler utansın”. Babam bana “aferin” dedi, çok gururlandım. Bir yandan da üzüldüm. Pazarımız kurulduğunda kadın-erkek, çocuk-çocuk pazar artıklarını topluyorlar. Sokakta kalanlar, açlar, işsizler, işsizlikten kendini öldürenler... Ben bu devlete soruyorum. Neden tüm bunlar olup bitirken bir şey yapılmıyor? Daha nereye kadar sürecek bu kavga? Açlık, yoksulluk, işsizlik... Bıktık artık!

Televizyonda, okulda, sinemada, yolda, evde, okulda hep savaş konuşuluyor. Çocukların psikolojisi bozuluyor. Ben okumak istiyorum. Çocukluğumu yaşamak istiyorum. Herşeyden önce ölmek istemiyorum. İçimde hep bir korku var. Ben savaş istemiyorum. Her gece dua ediyorum ve edeceğim. Ne olur bu savaş olmasın!

Yürekli Çocuk Tiyatrosu'ndan Tuğçe/Adana

PANEL

İşçi sınıfına kölece çalışma koşullarını dayatmanın yeni adı: İş güvencesi yasası ve yeni iş yasa tasarısı

Panelistler

- * Özden Demirel (Öncü İşçi Platformu temsilcisi)
- * Şehmuz Kaya (Genel-İş 6 No'lu Şube yöneticisi)
- * Şiar Rışvanoğlu (Avukat)
- * Cavit Olgun (ATO Yönetim Kurulu üyesi)

Yer: Adana Tabipler Odası Toplantı Salonu
Tarih: 9 Mart 2003 (Pazar günü) **Saat:** 14:00

Dağıtım sektöründeki büyük rant ve sömürü...

Ben aralıklarla dağıtım sektöründe 1.5 yıl kadar çalışmış ve halen de çalışmakta olan bir işçiyim. Dağıtım sektöründeki bazı sorunları sizlerle paylaşmak istiyorum.

Dağıtım sektörü çok büyük bir rant alanı. Çok büyük paraların döndüğü bir sektör. PTT'nin T'sinin özelleştirilmesi üzerine yapılan tartışmalar sürerken tali planda kalmış olan P'si ise fiiliyatta büyük oranda özelleşmiş/özelleştirilmiş bile. Özellikle “Birleşik Dağıtım”ın Anadolu Yakası posta dağıtım ihalesini almasıyla bu alanın özelleşmesi resmileşti de. Neden özelleştiği/özelleştirildiği üzerinde durmaya gerek olmadığını düşünüyorum.

Sermayeye iyi bir rant alanı yaratan dağıtım sektöründe, ilk zamanlarda kuryelere de sosyal haklar, ekonomik gelir yönünden önemli avantajlar sağlanmaktaydı. Ben bu avantajları “Aktif Dağıtım”ın “sendika girişimi”nden önce ve sonra diye ikiye ayırarak istiyorum. Çünkü bu girişimin istenilen sonuca ulaşmaması, sermayenin bu alandaki saldırılarını iyice pervasızlaştırmıştır.

Kuryelerin ilk zamanlar sigorta, mavi kart, prim, yemek parası ve başlangıç olarak en az asgari ücret düzeyinde ücret gibi kazanımları vardı. Özellikle “prim”ler kuryelere maaşlarını aşan düzeyde bir ekonomik gelir sağlamaktaydı. Aktif Dağıtım'ın sendika girişimi, patronun işsiz ordusu tehdidi ve sermayenin diğer kesimlerinin de desteğiyle bu alandaki hak gaspları da hız kazandı. Hedef Dağıtım'ın çok büyük bir para vurarak güya “iflas” edip onlarca kuryesini açıkta bırakması, bu sektördeki nitelikli işsizler ordusunu artırdı. Artık bu sektördeki kapitalistler daha rahat işçi çıkarabiliyorlar, kuryeleri daha ağır şartlarda çalıştırabiliyorlar.

Saldırıları primlerin gaspıyla başladı. Bunu kısmen maaşların düşük tutulması izledi. Bazı işyerlerinde yemek parası, verilen “ticket”larla gaspedildi. Bazılarında sigorta dahi yapılmamaktadır. Sigorta yapanlar da primleri ödememektedirler. Eskiden sigorta yapılmadan kesinlikle işçi alınmayan bir sektördü, ama şimdi bu en doğal haklar dahi gaspedilmektedir. Son bir yıl içinde bazı firmalar rekabete

dayanamayıp kapanırken, bazıları da birleşme yoluna gitmiş, neticede kuryeler işten çıkarılmıştır. Son dönemde ise Has Dağıtım, savaşı bahane ederek işlerin azaldığını söylemiş ve 15 kişi daha işten çıkarmaya çalışmıştır. Bu da işten çıkarma saldırılarının ulaştığı boyutu göstermektedir.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'nin gündeminde de emperyalist savaş yakıcı bir gündem olarak durmaktadır. Kuryeler arasındaki karşılıklı konuşmalarda bu savaşın işçi sınıfına ve emekçilere neler getireceği sıkça konuşulmaktadır. Konuşulan konulara bakılınca emperyalist savaşın sektörde bir durgunluk yaratacağı, kısmen küçük işyerlerinin kapanabileceği, büyük firmaların pastadan daha büyük pay kapacağı, işten atılmaların kolay ve hızlı olacağı, neredeyse kalmayan hakların iyice tırpanlanacağı sıklıkla konuşulan konulardır.

İşçi sınıfı ve emekçiler şunu bilmelidirler ki, bu savaşın kaynağı ve hak gasplarının nedeni kapitalist sistemin kendisidir. Emperyalist yağma savaşlarına son vermenin ve her sektörde hak gasplarının önünü kesmenin tek yolu, düzene karşı örgütlü ve devrimci mücadele içinde olmaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklarının gerçek teminatı olan sosyalizme giden biricik yol da budur. Devrimci mücadeleden uzak kalmak sorunlardan kaçmaktır, ama kaçmak hiçbir zaman kimseyi kurtarmaya yetmeyecektir.

Sonuç olarak şunları söyleyebilirim. İşçi sınıfı ve emekçiler aslında tüm olan bitenin farkındadır ve olguları gayet iyi analiz edebilmektedir. Ancak çözüm aşamasında fiili olarak ortaya bir şey koyamamaktadır. Savaş gibi yakıcı bir gündem kendilerini harekete geçirebilir. Emperyalist savaşın yıkıcı sonuçları mücadeleden uzak duranları mücadeleye kanalize edebilir. İşçi sınıfı ve emekçiler bugün için kendilerini harekete geçirebilecek bir önderlikten yoksunlar. Bu misyonu üstlenmiş olan komünistlerin bütün güçleriyle işçi sınıfı ve emekçilere fabrikalarda, semtlerde, okullarda, yani buldukları her alanda bu sorumluluklarını yerine getirmeleri yakıcı bir görev olarak önlerinde durmaktadır.

Bir dağıtım işçisi/Anadolu Yakası

Tek bir yumruk, tek bir yürek olma zamanı!

Merhaba,

Ben bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Benim ve iş arkadaşlarımda içinde bulunduğumuz bazı zorluklar var. Bunun bilincinde olduğumuz halde bir şey yapamıyoruz. Hani bir söz vardır, birlik olmayan yerde dirlik olmaz, diye. Bunu patron da çok iyi biliyor ve bizi istediği şekilde kullanıyor. Durum böyle olunca tabii ki haklarımızı da alamıyoruz. Sömürülen işçiler olarak bu sorunları çözecek olan bizleriz. Bizlerden başkası çözemez. Örneğin şu günlerde emperyalist savaş gündeminde. Kardeş halkları birbirine kırdırmak istedikleri bir savaş bu.

Süreç öyle bir hal aldı ki, kimsenin gücü yetmiyor bu savaşı durdurmaya.

Patronlar için zaten farketmiyor. Aksine bu kirli savaşı istiyorlar, çünkü onların canı yanmayacak. Çünkü onların tek düşündükleri kârları. İşçi-emekçi çocukları hiç tanımadıkları insanları öldürmek için gün sayıyor. Patronların çocukları ise tatilde günlerini gün ediyor. Cephede kardeşlerimizin kanı dökülürken onlar ceplerini doldurup nasıl eğleneceklerini planlıyorlar. Tüm bunlara karşı kendi tavrimizi ortaya koyma zamanı geldi de geçiyor. Zaman kahvelerde, parklarda oturma zamanı değil. Gün birlik içinde tek bir yumruk, tek bir yürek olup aydınlık günler için kenetlenme günüdür.

Bir okur/Sefaköy

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşçilerin ve halkların birleşik militan mücadelesiyle emperyalist haydutları dize getireceğiz!

Dünya halklarının muazzam ölçüdeki tepkilerine rağmen emperyalist ABD ve uşakları Irak'a saldırmak için gün sayıyor. Şu andan başlayarak emperyalist savaşı engellemek ve Irak halkıyla dayanışmak için daha kitlesel, daha militan eylemler örgütlemeliyiz.

15 Mart günü, ABD'li savaş karşıtları Beyaz Saray'a yürüyebilecekler. Aynı gün tüm dünyada protesto gösterileri düzenlenecek.

21 Mart'ta tüm dünyada işçi sınıfı üretimden gelen gücünü, grev silahını kuşanarak bu haydut takımına tepkisini ortaya koymaya hazırlanıyor. Bütün sendikaları, öncü, ilerici işçi ve emekçileri sınıfın bu eylemine katılmaya çağırıyoruz.

Şayet Irak'a saldırılar başlarsa, saldırıyı izeyen ilk Cumartesi günü tüm dünya başkentlerinde kitlesel eylem ve direnişlerin örgütlenmesi hedeflenmektedir.

Gelinen aşamada artık tüm gücümüzle ve hayatın bütün alanlarında militan direnişler örgütlemeliyiz.

Emperyalist haydutlar eninde sonunda yenilecek, direnen işçi sınıfı ve emekçi halklar kazanacaktır!